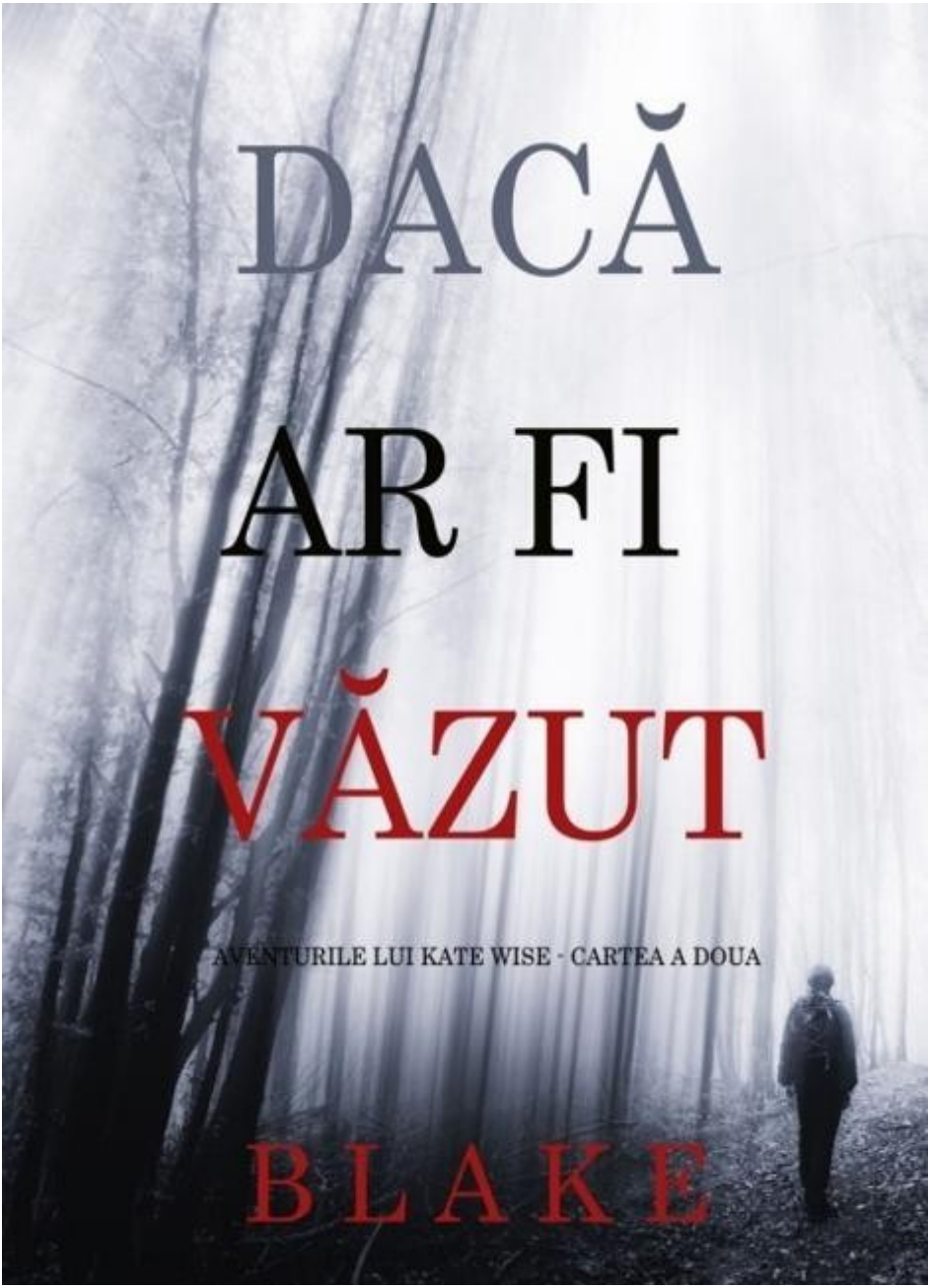
DACĂ
AR FI
VĂZUT
AVENTURILE LUI KATE WISE - CARTEA A DOUA
BLAKE

Blake Pierce

(Aventurile lui Kate Wise – volumul al doilea)

Dacă ar fi văzut

Copyright © 2018

Toate drepturile rezervate. Cu excepţia cazurilor permise de Actul Privind Drepturile de Autor din SUA din anul 1976, nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului. Această carte electronică este destinată a fi folosită doar în interes propriu. Această carte electronică nu poate fi re-vândută sau oferită altor persoane. Dacă doriţi să dăruiţi această carte unei alte persoane, vă rugăm să cumpăraţi o copie suplimentară pentru fiecare destinatar. Dacă citiţi această carte şi nu aţi cumpărat-o sau nu a fost achiziţionată numai în interes propriu, vă rugăm să o returnaţi şi să vă achiziţionaţi o copie personală. Vă mulţumim că respectaţi munca grea a acestui autor. Aceasta este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele,

întreprinderile, organizaţiile, locurile, evenimentele şi incidentele sunt fie produse ale imaginaţiei autorului, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoanele reale, vii sau moarte, este în întregime o coincidenţă. Imagine jachetă Copyright Elena Belskaya, folosită cu o licenţă de la Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane poliţiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărţi (şi numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane poliţiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste, AVERY BLACK, care cuprinde şase cărţi; autoarea seriei de romane poliţiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărţi; autoarea seriei de romane poliţiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă); şi autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată şi fană de-o viaţă a genurilor thriller şi mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, aşa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe şi pentru a păstra legătura.

CĂRŢI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIŢISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ŞTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIŢISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNŢUITĂ (Cartea #2)

PROLOG

În perioada adolescenţei, Olivia nu crezuse niciodată că va veni o zi în care va fi bucuroasă să fie acasă. Asemenea majorităţii adolescenţilor, îşi petrecu anii de liceu visând să plece de acasă, să meargă la facultate şi să-şi înceapă o viaţă de una singură. Îşi urmase planul, plecând din Whip Springs, Virginia şi mergând la Universitatea din Virginia. Acum era în primul ei an, care se îndrepta cu paşi repezi către o vară plină de oportunităţi de lucru, urmând ca la sfârşitul verii să înceapă căutarea de apartamente. Oliviei îi plăcea să stea în campus, dar, având în vedere că urma să fie studentă în an terminal, se gândi că era timpul să locuiască în altă parte a oraşului.

Momentan, avea să stea o lună întreagă cu părinţii ei în Whip Springs. Şi ştia că adolescenta din ea nu o va ierta niciodată pentru uşurarea şi iubirea pe care o simţea în timp ce intra pe aleea din faţa casei părinţilor. Ei locuiau chiar pe lângă un drum secundar din Whip Springs – un orăşel adormit din centrul Virginiei, cu o populaţie mai mică de cinci mii de oameni, care era înconjurat de pădure, plus o bucată de pădure care traversa cea mai mare parte din Whip Springs.

Începuse să se întunece când intră pe alee. Era sigură că mama ei va aprinde lumina de pe verandă pentru ea, dar uşa din faţă nu era luminată. Mama ei ştia că urma să ajungă în această după-amiază; vorbiseră despre asta acum două zile la telefon şi Olivia îi trimisese chiar şi un mesaj în urmă cu trei ore pentru a-o anunţa că e pe drum.

Desigur, mama ei nu zi răspunse, lucru ce nu-i prea stătea în fire. Dar Olivia se gândi că poate era prea ocupată cu amenajarea dormitorului ei din copilărie şi că uitase să-i răspundă la mesaj.

În timp ce Olivia se apropia de casă, realiză că lumina de pe verandă nu era singura care nu era aprinsă, ci părea că toată casa era în beznă. Totuşi, ştia că părinţii ei sunt acasă. Ambele maşini erau parcate pe alee, maşina mamei sale era parcată chiar în spatele camionului tatălui ei, lucru pe care îl făceau dintotdeauna.

„Dacă şmecherii ăştia încearcă să-mi facă vreo petrecere surpriză de bun venit acasă, o să încep să plâng”, se gândi Olivia, în timp ce parca lângă maşina mamei sale.

Deschise portbagajul şi îşi scoase bagajele, doar două valize, dar una dintre ele părea să cântărească o tonă. Le

scoase din portbagaj şi se îndreptă cu ele spre verandă. Trecuse aproape un an de la ultima ei vizită; aproape că uitase cât de izolat era locul. Cei mai apropiaţi vecini erau la mai puţin de patru sute de metri, dar copacii care înconjurau proprietatea făceau să pară că şi cum casa era complet izolată...mai ales în comparaţie cu spaţiile aglomerate de cămin de la şcoală.

Se chinui să urce valizele pe treptele verandei şi apoi se întinse să sune la uşă. Când sună, observă că uşa era parţial deschisă.

Deodată, lipsa de lumină din interior părea sinistră – ca un fel de alarmă.

— Mamă? Tată? strigă ea în timp ce deschise uşor uşa cu piciorul.

Uşa se deschise, relevând foaierul şi micul hol pe care le ştia atât de bine. Casa era într-adevăr întunecată, dar în timp ce păşea înăuntru, în ciuda fricii ei crescânde, se simţi de îndată largul ei. Putea auzi televizorul de undeva din casă – sunetele şi aplauzele familiare ale Roţii Norocului, nelipsite în casa lor de când Olivia era mică.

Apropiindu-se de capătul holului şi de sufragerie, văzu roata la televizor, televizor montat deasupra şemineului, cu un ecran foarte mare, lăsând impresia că Pat Sajak era chiar acolo, în sufragerie.

— Hei, spuse Olivia, uitându-se prin sufrageria întunecată. Mulţumesc foarte mult că m-aţi ajutat cu bagajele. Să lăsaţi uşa crăpată a fost-

Încercase să facă o glumă, dar când cuvintele i se blocaseră în gât, nu era nimic amuzant.

Mama ei era pe canapea. Ar fi putut la fel de bine să doarmă dacă sângele nu ar fi fost prezent. Pieptul îi era plin de sânge şi canapeaua îmbibată în sânge. Era atât de mult, încât iniţial mintea Oliviei nu putea să înţeleagă ce se întâmplă. Văzând această imagine cu sunetele de roată din Roata Norocului pe fundal o făceau să îi fie şi mai greu să înţeleagă.

— Mamă...

Olivia se simţi ca şi cum inima i se opri. Se îndepărtă încet, în timp ce procesa realitatea imaginilor pe care tocmai ce le văzuse. Se simţea ca şi cum o mică parte din mintea ei o luase razna şi plutea undeva în spaţiu.

În timp ce se îndepărta încet un alt cuvânt îi stătea pe vârful limbii – Tată.

Dar atunci îl văzu. Era chiar acolo, pe podea. Stătea întins chiar în faţa mesei de cafea şi era plin de sânge, la fel ca mama ei. Era întins cu faţa în jos, nemişcat. Dar părea că se târa, de parcă ar fi încercat să scape. Pe măsură ce începea să înţeleagă ce se întâmplă, Olivia văzu ce păreau a fi cel puţin şase răni foarte adânci în spatele lui.

Înţelese brusc de ce mama ei nu zi răspunse la mesaj. Mama ei era moartă. Şi tatăl ei.

Simţi cum un ţipăt i se ridică în gât, în timp ce încerca din răsputeri să îşi deblocheze picioarele. Ştia că persoana care făcuse asta ar putea fi încă aici. Acest gând declanşă ţipătul, dădu drumul lacrimilor şi îi deblocă picioarele.

Olivia ieşi brusc din casă din casă şi fugi – şi fugi – şi nu încetă să alerge până când ţipetele ei nu i se opriră, în cele din urmă, în gât.

CAPITOLUL UNU

Era amuzant cât de rapid se schimbase atitudinea lui Kate Wise. Pe parcursul anului de pensie, ar fi făcut orice îi stătea în putinţă pentru a evita grădinăritul. Cluburile de grădinărit, de tricotat, de bridge – chiar şi cluburile de cărţi – le evitase ca pe ciumă. Toate i se păreau a fi clişee tipice femeilor pensionate.

Dar câteva luni înapoi în şaua FBI-ului schimbase ceva la ea. Nu era atât de naivă încât să creadă că o reinventase. Nu, pur şi simplu o revigorase. Avea din nou un ţel, un motiv pentru a aştepta cu nerăbdare ziua de mâine.

Poate tocmai de aceea, i se părea în regulă că a recurs acum la grădinărit, pentru a se recreea. Nu era relaxant, aşa cum crezuse că aşa va fi. Dimpotrivă, o făcea să se simtă anxioasă; de ce să investeşti timp şi energie în plantarea unui lucru dacă, de fapt, lucrezi împotriva vremii pentru te asigura că va rămâne în viaţă? Cu toate acestea, o făcea fericită – să plantezi ceva în pământ, iar mai apoi să îi vezi roadele.

Începuse cu flori – margarete şi bougainvilleas pentru început – mai apoi a continuat cu sădirea unei mici grădini de legume în colţul din dreapta din spatele curţii ei. Acolo acoperea acum cu pământ tulpina unei roşii, dându-şi uşor seama că nu a avut niciun interes pentru grădinărit înainte de a deveni bunică.

Se întreba dacă are vreo legătură cu evoluţia naturii ei protectoare. Prietenii şi cărţile îi spuneau că era ceva diferit în a fi bunică – un lucru pe care o femeie nu îl experimentează din postura de mamă.

Fiica ei, Melissa, o asigurase că fusese o mamă bună. Era o asigurare de care Kate avea nevoie din când în când, având în vedere atenţia pe care o acordase carierei. Recunoscuse că prioritizase cariera în detrimentul familiei o perioadă lungă de timp şi se considera norocoasă că Melissa nu îi purtase niciodată pică pentru acest lucru – cu excepţia unei perioade după ce tatăl ei murise.

„Ah, singurul dezavantaj al grădinăritului”, se gândi Kate în timp ce se ridica în picioare şi îşi ştergea praful de pe mâini şi genunchi. „Gândurile tind să rătăcească. Iar atunci când acest lucru se întâmplă, trecutul începe să se strecoare neinvitat.”

Plecă din grădină, traversând curtea casei ei din Richmond, Virginia, îndreptându-se spre veranda din spate. Se descălţă la uşa din spatele casei de teneşii ei Keds murdari. De asemenea, îşi lăsă şi mănuşile lângă ei, nevrând să aducă mizerie în casă. Îşi petrecuse ultimele două zile făcând curăţenie. Deseară urma să o dădăcească pe nepoata ei, Michelle, şi, chiar dacă Melissa nu era obsedată de curăţenie, Kate voia ca totul să strălucească de curăţenie. Trecuseră aproape treizeci de ani de când se bucurase de compania unui bebeluş şi nu voia să îşi asume niciun risc.

Aruncă o privire spre ceas şi se încruntă. Musafirii trebuiau să ajungă în cincisprezece minute. Acesta era încă un dezavantaj al grădinăritului: timpul trecea fără să-ţi dai seama.

Se reîmprospătă în baie, iar mai apoi merse în bucătărie pentru a face o cafea. În timp ce pregătea cafeaua, se auzi soneria. Răspunse într-o clipită, fericită ca întotdeauna să le vadă pe cele două femei cu care îşi petrecuse în ultimul an şi jumătate cel puţin câteva ore de două ori pe săptămână.

Jane Patterson intră prima, cărând o farfurie cu produse de patiserie. Erau daneze făcute în casă şi câştigaseră concursul Carytown Cooks doi ani la rând. Clarissa James intră în spatele ei cu un bol mare de fructe proaspăt feliate. Amândouă erau îmbrăcate în ţinute drăguţe, potrivite fie pentru o gustare acasă la un prieten, fie pentru cumpărături – un lucru pe care amândouă îl făceau destul de des.

— Ai grădinărit din nou, nu-i aşa? întrebă Clarissa în timp pe puneau mâncarea pe mobilei din bucătărie.

— Cum ţi-ai dat seama?

Clarissa arătă spre părul lui Kate, chiar sub umeri, spre vârfuri. Kate îşi cuprinse părul şi constată că îi scăpase puţin pământ, care ajunse cumva în părul ei. Clarissa şi Jane chicoteau, în timp ce Jane dădea folia de plastic jos de pe danezele ei.

— Râdeţi cât vreţi, spuse Kate. Nu o să mai faceţi asta atunci când firele de roşii vor fi pline cu roade.

Era o dimineaţă de vineri, ceea ce însemna în mod automat că era una bună. Cele trei femei stăteau în jurul mobilei de bucătărie a lui Kate, aşezate pe scaune de bar, îşi mâncau brunch-ul şi beau cafea. Şi deşi compania,

mâncarea şi cafeaua erau excelente, era încă greu să treci cu vederea piesa lipsă.

Debbie Meade nu mai făcea parte din grup. După ce fiica ei a murit, una dintre cele trei victime ale unui criminal pe care Kate l-a prins în cele din urmă, Debbie şi soţul ei, Jim, s-au mutat. Locuiau undeva în apropierea plajei din Carolina de Nord. Debbie mai trimitea din când în când poze cu coasta, doar pentru a le tachina. Locuiau acolo deja de două luni şi păreau să fie fericiţi – să treacă peste tragedie.

Conversaţia era, în mare parte, uşoară şi plăcută. Jane povesti despre cum soţul ei voia să se pensioneze la anul şi începuse deja să planifice scrierea unei cărţi. Clarissa împărtăşi veşti despre cei doi copii ai ei, aflaţi pe la vârsta de douăzeci şi cinci de ani şi despre cum ambii fuseseră recent promovaţi.

— Apropo de copii, spuse Clarissa, Cum e Melissa? Îi prieşte maternitatea?

— Oh, da, spuse Kate. Este absolut nebună după fetiţa ei. Fetiţă pe care o voi dădăci în această seară, de fapt.

— Pentru prima dată? întrebă Jane.

— Da. Este prima oară când Melissa şi Terry pleacă undeva fără copil. Cu stat peste noapte şi tot.

— Ţi-ai intrat deja în rolul de Bunică? întrebă Clarissa.

— Nu ştiu, spuse Kate cu un zâmbet. Cred că o să aflăm deseară.

— Ştii, spuse Jane, ai putea să te întorci în timp şi să dădăceşti aşa cum obişnuiam să fac eu în liceu. Îmi aduceam prietenul cu mine şi imediat ce copiii mergeau la culcare...

— Asta e destul de deranjant, spuse Kate.

— Crezi că Allen ar fi totuşi în stare să facă asta? întrebă Clarissa.

— Nu ştiu, răspunse Kate încercând să şi-l imagineze pe Allen cu un copil. Au început să se vadă mai serios încă de când Kate şi noua ei parteneră, DeMarco, au rezolvat cazul cu criminalul în serie din Richmond – acelaşi caz care i-a răpit fiica lui Debbie Meade. Nu au vorbit serios despre viitor; nu au dormit încă împreună şi rareori aveau contacte fizice. Cu toate acestea, se bucura de timpul petrecut cu el, dar gândul de a-l implica în viaţa ei de bunică o făcea să se simtă inconfortabil.

— Vă înţelegeţi bine? întrebă Clarissa.

— Cred că da. Toată chestia asta cu întâlnirile mi se pare ciudată. Vedeţi voi, sunt prea bătrână ca să mă văd cu cineva.

— La naiba, nu, zise Jane. Nu mă înţelege greşit...îmi iubesc soţul, copiii, şi viaţa mea în general. Dar aş da orice să pot să mai ies la întâlniri măcar pentru puţin timp, ştii? Îmi lipseşte. Să cunosc oameni noi, să experimentăm lucruri noi..

— Da, cred că e destul de drăguţ, recunoscu Kate. Lui Allen i se pare ciudată ideea de a ieşi la întâlniri. Ne

simţim bine împreună, dar...e cam ciudat când lucrurile încep să devină romantice.

— Bla, bla, spuse Clarissa. Dar îl consideri ca fiind iubitul tău?

— Chiar purtăm discuţia asta? întrebă Kate, începând să simtă cu roşeşte uşor.

— Da, spuse Clarissa. Noi, femeile căsătorite, avem nevoie să trăim prin tine.

— Şi asta se aplică şi pentru pseudo locul tău de muncă, spuse Jane. Cum merge?

— Nu am mai primit niciun telefon de aproximativ două săptămâni, iar ultimul a fost referitor la o cercetare. Scuze, fetelor...nu e atât de palpitant pe cât v-aţi aştepta.

— Deci eşti din nou pensionară? întrebă Clarissa.

— În principiu. Este complicat.

Comentariul acela puse capăt interogatoriului, afundându-se din nou în subiecte locale – filme care urmează să apară, un festival de muzică din oraş, construcţia autostrăzii şi aşa mai departe. Dar mintea lui Kate rămase blocată pe subiectul serviciului. Era încurajator să ştie că biroul încă o considera o resursă preţioasă, dar spera să aibă un rol mai activ, mai ales după ce rezolvase ultimul caz. Dar până acum, vorbise cu Directorul Adjunct Duran o singură dată, referitor la evaluarea performanţelor lui DeMarco.

Ştia cât de ciudat li se părea prietenelor ei că era încă un agent activ, în timp ce îşi intra şi în rolul ei de bunică. La

dracu, era ciudat chiar şi pentru ea. Punând la socoteală şi relaţia cu Allen ce se dezvolta încet, presupunea că viaţa ei era destul de interesantă pentru ele.

Sinceră să fie, se considera norocoasă. Urma să împlinească cincizeci şi şase de ani la sfârşitul lunii şi ştia că multe femei de vârsta ei ar fi invidioase pe viaţa pe care o trăise. Îşi spunea mereu asta când simţea nevoia să fie mai activă la lucru. Şi în unele zile, funcţiona.

Şi cum se nimeri, cu nepoata ei care urma să vină în vizită pentru prima oară de la naştere, astăzi era una din acele zile.

***

Un lucru care făcea dificilă echilibrarea noului ei rol de bunică cu dorinţa de a-şi murdări din nou mâinile cu un alt caz era încercarea de a gândi ca o bunică. În acea după-amiază, plecă de acasă şi merse până la magazinele micuţe de vechituri din cartierul Carytown, Richmond. Se simţea ca şi cum trebuia să îi ia un cadou lui Michelle pentru a sărbători faptul că urma să doarmă pentru prima oară în casa bunicii.

Îi era greu să nu se mai gândească la arme şi la suspecţi şi să se concentreze pe animale de pluş şi hăinuţe. Dar, pe măsură ce colinda mai multe magazine, devenea tot mai uşor. Descoperise că, de fapt, îi plăcea să facă cumpărături pentru nepoata ei, chiar dacă nu avea nici măcar două luni şi nici măcar nu-i va pasă de cadoul pe care-l va primi. Îi era greu să nu cumpere toate lucrurile

drăguţe pe care le găsise. La urma urmei, nu era responsabilitatea unei bunici să-şi răsfeţe nepoţii?

În timp ce plătea pentru cumpărăturile ei din al treilea magazin, primi un mesaj. Îl citi de îndată. În ultimele săptămâni, de fiecare dată când o suna cineva sau primea un mesaj spera să fie Duran sau cineva din Birou. Se certă singură în gând când constantă dezamăgită că nu era nimeni de la Biroul, ci Allen. Odată ce trecu peste faptul că nimeni de la Birou nu o suna, îşi dădu seama că e fericită că îi scrise – de fapt, era întotdeauna fericită când îi scria.

— Allen, trebuie să mă ajuţi, glumi ea în timp ce răspundea la telefon. Fac cumpărături pentru Michelle şi îmi vine să-i cumpăr orice văd. E normal?

— Nu ştiu, spuse Allen. Niciunul dintre fiii mei nu şi-a întemeiat încă o familie şi m-a făcut încă bunic.

— Ascultă la mine. Începe să pui bani deoparte.

Allen chicoti, un sunet care începea să-i placă destul de mult lui Kate.

— Deci, azi e noaptea cea mare, nu?

— Este. Şi ştiu că am crescut deja un copil şi ştiu la ce să mă aştept, dar sunt puţin îngrozită.

— Ah, vei fi grozavă. Dacă tot vorbim de lucruri îngrozitoare...deseară ies în oraş să beau cu băieţii mei. Şi în ultimii aproximativ cinci ani nu am băut mai mult de două băuturi într-o seară în oraş.

— Distracţie să ai.

— Mă întrebam dacă vrei să ieşim mâine la cină. Putem povesti cum am supravieţuit amândoi acestei seri.

— Mi-ar plăcea. Vrei să vii la mine pe la ora şapte?

— Sună bine. Să te distrezi deseară. Michelle doarme toată noaptea?

— Nu cred.

— Ouch, spuse Allen, închizând telefonul.

Kate îşi băgă telefonul în buzunar, în timp ce jongla cu pungile de cumpărături. Zâmbi în sinea ei. Stătea în soare în partea ei preferată de oraş, tocmai ce făcuse cumpărături pentru nepoata ei în vârstă de două luni, pe care o va dădăci în această seară. Având în vedere felul în care se desfăşura ziua ei, chiar îşi dorea să o sune cineva de la Birou?

Mergea înapoi spre casă – o plimbare de trei blocuri din locul de unde preluase apelul lui Allen – când văzu o fetiţă cu un tricou My Little Pony. Mergea ţinând-o de mână pe mama ei, la doar câţiva metri în faţa ei, mergând în direcţia lor. Avea cinci sau şase ani, cu părul blond prins într-o coadă de cal pe care numai grija unei mame o putea realiza. Avea ochii albaştri şi un nas ascuţit, care semăna mai degrabă cu nasul unui spiriduş. Şi tocmai acea trăsătură îi trimise un junghi de disperare în inimă lui Kate.

Îi trecu prin minte o imagine, o fetiţă care arăta aproape identic cu aceasta. Dar, în această imagine, fetiţa era murdară pe faţă şi plângea. Luminile maşinilor de poliţie străluceau în spatele ei.

Imaginea era atât de puternică încât Kate fu nevoită să se oprească pentru o clipă. Încetă să se mai uite la fată, nevrând să pară înfricoşătoare sau ciudată. Se agăţă de imaginea din mintea ei şi făcu tot posibilul să găsească amintirea asociată cu ea. Imaginile îi veneau în minte treptat şi se desfăşurau încet, ca şi cum ar citi dosarul cazului.

„O fetiţă în vârstă de cinci ani, găsită la trei zile după ce a fost dată dispărută. Aflată într-o colibă de pescuit din Arkansas, împreună cu cadavrele părinţilor săi. Părinţii au fost victimele cu numărul cinci şi şase ale unui criminal în serie care a terorizat Arkansasul mai bine de patru luni...un criminal pe care Kate l-a prins, dar numai după ce a ajuns la victima cu numărul nouă.”

Kate era conştientă că dintr-o dată stătea nemişcată ca o statuie pe stradă, dar nu putea să se mişte. Cazul acela o bântuise o perioadă de timp. Atât de multe înfundături, atât de multe piste false. Ea alerga în cerc, fiindu-i imposibil să afle cine era criminalul, în timp ce el continua să facă victime. Numai Dumnezeu ştie ce planuri avusese cu acea fetiţă.

„Dar ai salvat-o”, îşi spuse ea. „În cele din urmă, ai salvat-o.”

Kate începu să meargă din nou. Nu era prima oară când o imagine aleatorie din trecutul ei îşi făcea apariţia în mintea ei şi o făcea să piardă contactul cu realitatea. Uneori îşi făceau apariţia întâmplător, apăreau din senin. Dar existau şi momente când apăreau puternic şi rapid, precum un flashback de stres post-traumatic.

Imaginea fetei din Arkansas se situa undeva între. Şi Kate era recunoscătoare pentru asta. Acel caz aproape că a determinat-o pe Kate să se retragă în 2009. A fost zdruncinant, într-o asemenea măsură încât Kate şi-a luat două săptămâni libere de la lucru. Şi dintr-o dată, în timp ce mergea înapoi acasă cu cadouri în mână pentru nepoata ei, preţ de o secundă, Kate se simţi ca şi cum se întoarse înapoi în timp.

Au trecut aproape zece ani de când a salvat-o pe acea fetiţă. Kate se întreba unde era – se întreba dacă a reuşit să treacă peste trauma trăită..

— Doamnă?

Kate clipi, tresărind puţin la auzul unei voci necunoscute venind din faţa ei. Un adolescent stătea în faţa ei. Părea îngrijorat, ca şi cum nu era sigur dacă ar trebui să stea acolo sau să fugă.

— Sunteţi bine? întrebă el. Păreţi...nu ştiu. Bolnavă. De parcă sunteţi pe punctul de a leşina sau ceva.

— Nu, zise Kate, clătinând din cap. Sunt bine. Mulţumesc.

Copilul dădu din cap şi îşi văzu de drum. Kate începu să meargă din nou înainte, smulsă dintr-o gaură din trecut, care presupunea că nu se închise încă. Pe măsură ce se apropia de casă, începu să se întrebe cât de multe găuri din trecutul ei erau încă deschise.

Şi dacă fantomele din trecutul ei vor continua să o bântuie până când şi ea va deveni o fantomă.

CAPITOLUL DOI

Kate îţi petrecu următoarea oră făcând ordine în casă, deşi făcuse asta deja înainte de a pleca la cumpărături. O făcea să se simtă ciudat faptul că era aşa de anxioasă cu privire la vizita lui Michelle. Melissa locuise în casa asta în timpul liceului, aşa că atunci când venea în vizită (ceea ce, în opinia lui Kate, nu se întâmpla destul de des), Kate nu simţea nevoia ca totul să arate lună şi bec. Deci, de ce era atât de preocupată de cum arăta casa pentru un copil de două luni?

„Poate este un fel de grijă pe care o au bunicile", se gândi ea în timp ce freca chiuveta din baie...o încăpere pe care ştia bine că nepoata ei nici nu o va vedea, cu atât mai puţin să o folosească.

În timp ce clătea chiuveta, se auzi soneria. O cuprinse un entuziasm la care nu se aşteptase. În momentul în care deschise uşa, zâmbea cu gura până la urechi. Melissa era de cealaltă parte a uşii, cărând-o pe Michelle în scaunul ei. Copilul dormea, cu picioarele învelite într-o păturică groasă.

— Bună, mamă, spuse Melissa în timp ce intră în casă. Se uită rapid în jur şi-şi dădu ochii peste cap. Câtă curăţenie ai făcut azi?

— Invoc Amendamentul al cincilea, spuse Kate.

Melissa aşeză cu grijă scaunul de maşină pe podea şi îi desfăcu uşor centura lui Michelle. O ridică şi i-o întinse uşor lui Kate. Trecuse aproape o săptămână de când Kate îi vizitase pe Melissa şi pe Terry, dar când o luă pe Michelle în braţe, simţi ca şi cum trecuse mult mai mult timp.

— Ce planuri v-aţi făcut pentru deseară? întrebă Kate.

— De fapt, nu prea ne-am făcut, spuse Melissa. Şi tocmai asta e partea frumoasă. Vom ieşi la cină şi să bem ceva. Poate vom dansa puţin. Totodată, ne-am răzgândit în legătură cu dădăcitul ei peste noapte, pentru că ne-am dat seama că nu suntem destul de pregătiţi pentru pasul ăsta. Avem extrem de mare nevoie de un somn neîntrerupt, dar pur şi simplu nu pot să stau departe de ea atât de mult timp.

— Oh, cred că pot să înţeleg asta, spuse Kate. Mergeţi în oraş şi distraţi-vă.

Melissa ridică geanta cu scutece de pe umăr şi o aşează lângă scaunul de maşină.

— Ai aici tot ce ai nevoie. O să vrea să mănânce din nou peste o oră şi nu o să adoarmă uşor. Terry crede că e drăguţă, dar eu cred că e diabolică. Dacă e balonată, în buzunarul din spate găseşti picături pentru gaze şi -

— Lissa...vom fi bine. Ştii, am crescut deja un copil. Şi se pare că m-am descurcat destul de bine.

Melissa zâmbi şi o surprinse pe Kate cu un sărut rapid pe obraz.

— Mulţumesc, mamă. O să vin după ea în jurul orei unsprezece. E prea târziu?

— Nu, e perfect.

Melissa aruncă o ultimă privire copilului ei, o privire care-i înmuie inima lui Kate. Îşi amintea cum e să fii mamă şi să te inunde acel sentiment de dragoste – o dragoste care se

traduce printr-o dorinţă pură de a face orice pentru a te asigura că acel omuleţ pe care l-ai creat va fi în siguranţă.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, spuse Melissa, deşi încă se uita la Michelle şi nu la Kate.

— Aşa o să fac. Acum du-te. Distrează-te.

Melissa se întoarse în cele din urmă şi ieşi pe uşă. În timp ce o închidea, micuţa Michelle se trezi în braţele lui Kate. Îi zâmbi adormită bunicii ei şi căscă puţin.

— Deci, ce facem acum? întrebă Kate.

Întrebarea era direcţionată jucăuş către Michelle, dar simţi greutate acestei întrebări, încât începu să se întrebe dacă nu cumva îşi punea singură întrebări retorice. Fiica ei era un adult în toată firea acum, cu o fiică a ei. Şi ea se apropia de vârsta de cincizeci şi şase de ani, ţinându-şi prima nepoată în braţe. Deci...ce facem acum?

Se gândi la acea apăsare de a se întoarce la lucru pe orice funcţie şi, poate pentru prima oară, era mică.

Mai mică chiar decât fetiţa pe care o ţinea în braţe.

***

Până la ora opt, Kate se întreba dacă Melissa şi Terry reuşiseră să creeze cel mai cuminte bebeluş din istoria lumii. Michelle nu plânse nici măcar o dată şi nici nu era mofturoasă. Era suficient doar să o ţii în braţe. După două ore în braţele lui Kate, Michelle adormi. Kate o aşează cu

grijă în mijlocul patului ei matrimonial, stând apoi pentru o clipă în uşă pentru a-şi privi nepoata cum doarme.

Nu era sigură cât timp stete acolo când, pe masa de bucătărie din spatele ei, îi vibră telefonul. Era nevoită să-şi ia ochii de la Michelle, dar reuşi să ajungă la telefon în doar câteva secunde. Faptul că telefonul îi vibră o singură dată însemna că primise mai degrabă un mesaj, şi nu un apel, şi nu era surprinsă să vadă că era de la Melissa.

Ce mai face? întrebă Melissa.

Fiindu-i imposibil să se abţină, Kate zâmbi şi îi răspunse: I-am impus o limită de doar trei beri. A ieşit în oraş cu un tip pe motocicletă acum aproximativ o oră. I-am spus să se întoarcă până la 11.

Răspunsul nu întârzie să apară: Oh, nu eşti deloc amuzantă.

Tachinarea reciprocă o făcu aproape la fel de fericită precum bebeluşul care dormea în dormitorul ei. După ce tatăl ei a murit, Melissa a devenit retrasă – în special fată de Kate. Ea a dat vina pe munca lui Kate pentru moartea tatălui ei şi, chiar dacă mai târziu a înţeles că nu asta a fost problema, erau momente în care Kate încă simţea că Melissa îi purta pică pentru timpul petrecut la Birou după moartea tatălui ei. Totuşi, un lucru destul de ciudat era că Melissa a arătase un anumit interes pentru o carieră în cadrul FBI-ul....în ciuda atitudinii mai puţin pozitive legată de evenimentele din ultimul an referitoare la pensionarea întreruptă a mamei sale.

Având încă zâmbetul pe buze, Kate îşi luă telefonul în dormitor şi îi făcu rapid o poză lui Michelle. I-o trimise lui

Melissa şi apoi, după ce se gândi puţin, i-o trimise şi lui Allen, doar că a lui era însoţită de mesajul: S-a terminat cu petrecerea!

Îşi dădu seama că îşi dorea ca el să fie acolo cu ea. Îşi dădu seama că îşi doreşte destul de des acest lucru în ultima vreme. Nu era atât de naivă încât să creadă că îl iubeşte, dar se putea vedea îndrăgostindu-se de el dacă lucrurile continuau în felul acesta. Îi era dor de el când nu era prin preajmă şi ori de câte ori o săruta, o făcea să se simtă cu vreo douăzeci de ani mai tânără.

Îşi dădu seama că zâmbea din nou atunci când Allen îi răspunse cu o poză. Era un selfie cu el şi doi bărbaţi mai tineri, care arătau exact ca el – fiii lui, probabil.

În timp ce studia poza, telefonul începu să-i sune. Numele care apăru pe ecran o făcu să se entuziasmeze într-un mod necontrolabil.

Directorul Adjunct Vince Duran o suna. Acest lucru ar fi încântat-o în orice altă împrejurare, dar faptul că o suna după ora opt, într-o seară de vineri, îi ridica un semnal de alarmă – o alarmă al cărei sunet se bucura să-l audă.

Zăbovi un moment, privind-o încă pe micuţa Michelle şi apoi răspunse.

— Kate Wise la telefon, spuse ea, păstrându-şi entuziasmul sub control.

— Wise, sunt Duran. Este un moment nepotrivit?

— Nu este tocmai cel mai bun, dar e în regulă, răspunse ea. E totul în regulă?

— Depinde. Te sun pentru a vedea dacă eşti interesată să te ocupi de un caz.

— Este vorba despre un caz nerezolvat, aşa cum am discutat?

— Nu. Ăsta...ei bine, seamănă cu unul pe care l-ai rezolvat destul de repede prin nouăzeci şi şase. În prezent, avem patru cadavre în două locuri diferite din Whip Springs, Virginia. Se pare că crimele au fost comise la maxim două zile distanţă. În momentul de faţă, Poliţia Statală din Virginia se ocupă de caz, dar am vorbit deja cu ei. Dacă vrei să preiei cazul, este al tău. Dar va trebui să te apuci de îndată de treabă.

— Nu cred că pot, spuse ea. Am un angajament pe care trebuie să-l duc la bun sfârşit. Îi era uşor să spună asta în timp o privea Michelle. Dar aproape fiecare nerv din corpul ei se lupta împotriva instinctelor de bunică recent dobândite.

— Vrei totuşi să auzi detaliile? Victimele sunt cupluri căsătorite, unul în jurul vârstei de cincizeci de ani, iar celălalt în jurul vârstei de şaizeci de ani. Cele mai recente au fost cele de cincizeci şi ceva de ani. Fiica lor le-a descoperit cadavrele astăzi, când a venit acasă de la facultate. Crimele au avut loc la o distanţă de patruzeci şi opt de kilometri una de alta, una în Whip Springs şi cealaltă chiar la ieşire din Roanoke.

— Cupluri? Există vreo legătură între ele, în afară de faptul că erau căsătoriţi?

— Încă nu. Dar toate cele patru cadavre au fost măcelărite destul de rău. Ucigaşul foloseşte un cuţit. Este lent şi

metodic. Din punctul meu de vedere, cred că în aproximativ două zile încă un cuplu va fi ucis.

— Da, sună ca un criminal în serie în devenire, spuse Kate.

Începu să se gândească la cazul din 1996 pe care Duran îl menţionase. În cele din urmă, o femeie nebună, care a lucrat ca bonă, a luat viaţa a trei cupluri în doar două zile. S-a dovedit că a lucrat pentru toate cele trei cupluri pe parcursul unei perioade de zece ani. Kate a prins-o când era pe cale să ucidă cel de-al patrulea cuplu, iar mai apoi, potrivit mărturiei sale, pe ea însăşi.

Chiar va refuza acest caz? După flashback-ul intens pe care-l avusese astăzi, chiar putea să refuze o altă oportunitate de a opri un criminal?

— Cât timp am la dispoziţie să mă gândesc? întrebă ea.

— Îţi voi da o oră. Dar nu mai mult. Am nevoie de cineva acum. Şi mă gândeam că tu şi DeMarco aţi face o echipă grozavă în acest caz. O oră, Wise...chiar mai devreme dacă poţi.

Înainte de a putea spune un OK sau un mulţumesc, Duran închise. De obicei era călduros şi prietenos, dar când lucrurile nu-i ieşeau aşa cum îşi dorea, putea fi foarte irascibil.

Merse spre pat şi se aşează extrem de încet pe margine. O privi pe Michelle cum dormea, cum pieptul ei se ridica şi cădea blând, lent şi metodic. Îşi putea aminti atât de uşor vremea când Melissa era aşa de mică şi nu înţelegea cum trecuse timpul. Şi de aici apăru problema: simţea că ratase o mare parte din viaţa ei de mamă şi de soţie din cauza

slujbei pe care o avea, dar totuşi, simţea o datorie puternică faţă de aceasta. Mai ales când ştia că putea fi acolo, chiar acum, îndeplinindu-şi datoria de a aduce un criminal în faţa justiţiei.

Ce fel de persoană era dacă refuza oferta, lăsându-l pe Duran să aleagă un alt agent care s-ar putea să nu aibă aceleaşi abilităţi ca şi ea?

Dar ce fel de bunică şi mamă era dacă o suna pe Melissa, spunându-i să vină şi să îşi ia fiica mai devreme, fiind nevoită să pună capăt ieşirii ei în oraş din cauză că FBI-ul o sunase din nou?

Kate o privi Michelle aproximativ cinci minute, întinzându-se lângă ea şi punându-şi mâna pe pieptul copilului doar pentru a simţi cum respiră. Şi văzând această mică suflare de viaţă, o viaţă care încă nu ştie de răutăţile care există în lume, îi uşură decizia lui Kate.

Încruntându-se pentru prima dată în acea zi, Kate ridică telefonul şi o sună pe Melissa.

***

Odată, când Melissa avea şaisprezece ani, strecurase noaptea târziu un băiat în camera ei după ce Kate şi Michael adormiseră. Kate se trezise brusc din cauza unui zgomot (aflase mai târziu că probabil era genunchiul cuiva care lovea peretele din dormitorul lui Melissa) şi merse să vadă ce se întâmplă. Când deschise uşa de la camera fiicei ei, descoperise că fiica ei era fără sutien pe ea în pat cu un băiat, pe care-l împinse afară din pat şi ţipă la el să plece.

Furia din ochii lui Melissa din acea noapte era eclipsată de ceea ce Kate văzu în privirea fiicei sale în timp ce o aşeza pe Michelle în scaunul de maşină la ora 21:30 – la o oră după ce Duran o sunase în legătură cu cazul din Roanoke.

— Chestia asta e aiurea, mamă, spuse ea.

— Lissa, îmi pare rău. Dar ce naiba ar fi trebuit să fac?

— Ei bine, din ce am înţeles, oamenii sunt pensionari odată ce s-au pensionat. Poate că ar trebui să încerci asta!

— Nu e chiar atât de uşor, argumentă Kate.

— Oh, ştiu, mamă, spuse Melissa. Niciodată nu a fost uşor atunci când a fost vorba de tine.

— Nu-i corect...

— Şi să nu crezi că sunt nervoasă doar pentru că mi-ai distrus singura noapte în care puteam să mă relaxez puţin. Nu-mi pasă de asta. Nu sunt atât de egoistă. Spre deosebire de alţi oameni. Sunt nervoasă din cauza slujbei tale – cu care trebuia s-o termini acum mai bine de un an, dacă ţii minte – care continuă să fie mai importantă decât familia ta. După tot ce s-a întâmplat...după ce tata...

— Lissa, hai să nu facem asta.

Melissa ridică scaunul de maşină cu o blândeţe care nu era prezentă în vocea sau în poziţia încordată a corpului ei.

— De acord, răbufni Melissa. Hai să nu.

Şi ieşi aşa pe uşă, trântind-o în urma ei.

Kate întinse mâna să apuce mânerul, dar se opri. Ce avea de gând să facă? Urma să continue această ceartă afară, în curte? În plus, o cunoştea bine pe Melissa. După câteva zile, se va calma şi va asculta şi varianta lui Kate. S-ar putea chiar să accepte scuzele mamei sale.

Kate se simţea ca o trădătoare în timp ce îşi ridica telefonul mobil. După ce-l sună pe Duran, acesta îi spuse că era oricum sigur că va prelua cazul. Ca atare, cineva din Poliţia Statală din Virginia urma să se întâlnească cu ea şi cu DeMarco la 4:30 dimineaţa, în Whip Springs. În ceea ce o privea pe DeMarco, plecase din DC în urmă cu jumătate de oră, cu o maşină a agenţiei. Urma să ajungă la Kate undeva în mijlocul nopţii. Kate îşi dădu seama că ar fi putut cu uşurinţă să o ţină pe Michelle până la ora iniţial stabilită, şi anume ora unsprezece, şi să evite confruntarea cu Melissa. Dar nu putea să se gândească la acel aspect acum.

Rapiditate cu care se desfăşurau lucrurile o luase pe Kate prin surprindere. Chiar dacă ultimul caz pe care l-a preluat apăruse de nicăieri, cel puţin avea o structură stabilă. Dar trecuse destul de mult timp de când i se atribuise ultima oară un caz la o astfel de oră. Era intimidant, dar în acelaşi timp, era foarte încântată – atât de încântată încât putea lase de-o parte furia Melisei.

Totuşi, în timp ce îşi punea lucrurile într-o geantă şi o aştepta pe DeMarco, un gând deranjat îi trecu prin minte. „Şi exact chestia asta – abilitatea ta de a da totul la o parte de dragul serviciului – asta a provocat, în primul rând, atât de multe probleme între voi două.”

Dar şi acest gând fu dat la o parte cu uşurinţă.

CAPITOLUL TREI

Unul dintre numeroasele lucruri pe care Kate le aflase despre DeMarco pe parcursul ultimului lor caz consta în faptul că era punctuală. O trăsătură de care îşi aduse aminte atunci când auzi o bătaie în uşă la ora 12:10.

„Nu-mi amintesc ultima dată când am avut un musafir atât de târziu”, se gândi ea. „Poate în facultate?”

Merse la uşă, cărând după ea singura geantă cu lucruri pe care o avea. Cu toate acestea, când deschise uşa, văzu că DeMarco nu avea nici cea mai mică intenţie să se grăbească să conducă locul crimei.

— Cu riscul de părea nepoliticoasă, chiar am nevoie să îţi folosesc baia, spuse DeMarco. A fost o idee proastă să beau două sticle de Cola ca să nu adorm pe drum.

Kate zâmbi, lăsând-o pe DeMarco să intre. Având în vedere gravitatea şi urgenţa pe care Duran i-o inspirase în timpul convorbirilor telefonice, stângăcia lui DeMarco era genul de uşurare comică involuntară de care avea nevoie. Pe lângă asta, o făcea să se simtă confortabil să ştie că, chiar şi după aproape două luni în care nu se văzuseră, ea şi DeMarco se simţeau la fel de confortabile una cu alta, la fel ca înainte de despărţirea lor după finalizarea ultimului caz.

Câteva minute mai târziu, DeMarco ieşi din baie cu un zâmbet ruşinat pe faţă.

— Bună dimineaţă şi ţie, spuse Kate. Poate datorită cantităţii de cofeină pe care o consumase, DeMarco nu părea să fie afectată de ora târzie.

DeMarco se uită la ceas şi dădu din cap.

— Da, presupun că e dimineaţă.

— Când ai fost sunată? întrebă Kate.

— În jur de ora opt sau nouă, cred. Aş fi plecat mai devreme, dar Duran a vrut să se asigure sută la sută că te vei alătura.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Kate. Am dădăcit-o pe nepoata mea pentru prima oară.

— Oh, nu. Wise... asta e aiurea. Îmi pare rău că asta strică totul.

Kate ridică din umeri şi dădu din mână.

— O să fie bine. Eşti gata de plecare?

— Da. Am dat câteva telefoane pe drum încoace, în timp ce băieţii din DC se ocupau de chestia asta. Suntem programate sa ne întâlnim cu unul dintre tipii de la Poliţia Statală din Virginia la patru treizeci, la reşedinţa Nash.

— Reşedinţa Nash? întrebă Kate.

— Ultimul cuplu ucis.

Păşeau împreună spre uşa din faţă. Pe drum spre ieşire, Kate stinse lumina din sufragerie şi îşi luă geanta. Era încântată de ce-o aştepta, dar, în acelaşi timp, se simţea

ca şi cum îşi părăsea casa într-un mod destul de iraţional. La urma urmei, cu doar câteva ore în urmă, nepoata ei de două luni dormea pe patul ei. Iar acum era pe punctul de a merge la locul unei crime.

Văzu Sedanul obişnuit al Biroului parcat în faţa casei sale, chiar lângă bordură. Părea ireal, dar primitor, în acelaşi timp.

— Vrei să conduci? întrebă DeMarco.

— Desigur, spuse Kate, întrebându-se dacă tânăra agentă îi oferea acest rol în semn de respect sau pur şi simplu pentru că îşi dorea o pauză de la condus.

Kate se aşeză la volan, în timp ce DeMarco căuta adresa spre locul ultimei crime. Aceasta avusese loc în Whip Springs, Virginia, un orăşel micuţ, aflat la baza munţilor Blue Ridge, chiar la ieşirea din Roanoke. Vorbiseră doar puţin – Kate o puse pe DeMarco la curent cum se simţea în rolul de bunică, în timp ce DeMarco era mai mult tăcută, menţionând doar încă o relaţie eşuată, după ce iubita ei o părăsise. Kate era suprinsă de acest lucru, deoarece nu ar fi crezut că DeMarco este gay. Din contră, îşi dădu seama că trebuie să o cunoască mai bine pe femeia care îi era, mai mult sau mai puţin, parteneră. Punctualitatea, îşi dădu seama de asta. Homosexualitatea, o ratase. Ce fel de parteneră era?

Pe măsură ce se apropiau de locul crimei, DeMarco citea rapoartele cazului pe care Duran le trimisese. În timp ce le citea, Kate căuta semne ale răsăritului, dar nu observă nimic.

— Două cupluri mai în vârstă, spuse DeMarco. Scuze...unul aproape de şaizeci de ani...aşa că fără supărare.

— Nu-i nimic, spuse Kate, nefiind sigură dacă asta era o încercare ciudată de-a lui DeMarco de a fi amuzantă.

— La prima vedere, pare că, în afară de locaţie, nu au nimic în comun. Prima crimă a avut loc chiar în centrul Roanoke, iar cea mai recentă a avut loc la patruzeci şi opt de kilometri depărtare, în Whip Springs. Nu există niciun semn cum că soţul sau soţia au fost ţintele primare. Fiecare crimă a fost macabră şi puţin exagerată, ceea ce indică faptul că ucigaşul le savurează.

— Şi asta de obicei arată că crimele au fost comise de cineva care se simte nedreptăţit, într-un fel sau altul, de către victime, sublinie Kate. Asta sau ceva dorinţă psihologică bolnavă pentru violenţă şi vărsare de sânge.

— Cele mai recente victime, soţii Nash, erau căsătoriţi de douăzeci şi patru de ani. Au doi copii, unul locuieşte în San Diego şi altul merge la UVA. Cea din urmă este cea care a descoperit cadavrele ieri, când a venit acasă.

— Şi celălalt cuplu? întrebă Kate. Au copii?

— Conform rapoartelor, nu.

Kate cugetă asupra acestor detalii şi, din motive pe care nu le putea înţelege, începu să se gândească la fetiţa pe care o văzuse mai devreme pe stradă. Sau, mai degrabă, la flashback-ul pe care fetiţa îl declanşase în mintea ei.

Când ajunseră la reşedinţa Nash, orizontul începu să se lumineze, dar soarele era încă absent. Se uita prin linia de

copaci care înconjura cea mai mare parte a curţii soţilor Nash. În acea lumină, vedea o singură maşină parcată în faţa casei. Un bărbat stătea pe proptit pe capotă, fumând o ţigară şi ţinând în mână o ceaşcă de cafea.

— Voi sunteţi Wise şi DeMarco?

— Noi suntem, spuse Kate, făcând un pas înainte şi arătându-şi legitimaţia. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Palmetto, de la Poliţia Statală din Virginia. Criminalistică. Acum câteva ore am primit un telefon cum că voi veţi prelua cazul. M-am gândit că ar fi util să vă aştept aici şi să vă pun la curent cu ce avem. Ceea ce, apropo, nu e cine ştie ce.

Palmetto trase un ultim fum din ţigară şi o aruncă pe jos, stingând-o cu piciorul.

— Corpurile au fost, în mod evident, mutate şi nu am prea găsit dovezi. Dar intraţi oricum. Este...revelator.

Palmetto vorbea pe tonul lipsit de emoţie al unui bărbat care făcea asta de ceva vreme. Le-a condus de-a lungul trotuarului, pe veranda familiei Nash. Când deschise uşa şi le conduse înăuntru, Kate simţi mirosul: mirosul unui loc al crimei unde mult sânge a fost vărsat. Avea ceva chimic în el, nu doar mirosul metalic al sângelui, ci şi mirosul unor oameni cu mănuşi de cauciuc care răscoliseră recent tot locul.

Palmetto aprinse fiecare lumină pe drumul lor prin casă – prin foaier, pe hol şi în sufragerie. În lumina puternică din cameră Kate văzu prima pată de sânge pe podeaua din lemn masiv. Şi apoi, încă una şi încă una.

Palmetto le conduse în faţa canapelei, arătând spre petele de sânge, asemenea unui bărbat care confirmă faptul că apa este într-adevăr umedă.

— Cadavrele au fost aici, unul pe canapea şi unul pe podea. Pare că mama a fost ucisă mai întâi, probabil din cauza tăieturii de la gât, deşi una dintre răni pare să fie destul de aproape de inimă, dar executată prin spate. Teoretic, a existat o luptă cu tatăl. Acesta avea vânătăi pe antebraţe, sânge care îi ieşea din gură, iar masa de cafea fusese strâmbă.

— Aveţi vreo idee cât timp a trecut între momentul comiterii crimei şi până când fiica i-a descoperit? întrebă Kate.

— Maxim o zi, răspunse Palmetto. Şi foarte probabil undeva între doisprezece şi şaisprezece ore. Sunt sigur că legistul va avea date mai concrete astăzi.

— Altceva important? întrebă DeMarco.

— Da. Există o probă...una singură. Îşi băgă mâna în buzunarul interior al sacoului său subţire şi scoase o pungă mică pentru dovezi. Am păstrat asta. Am avut permisiunea să fac asta, aşa că nu vă speriaţi. M-am gândit că o să vreţi să o luaţi şi să fugiţi. Este singura probă pe care am găsit-o, dar este destul de descurajantă.

Îi înmână punguţa transparentă de plastic lui Kate. O luă şi se uită la conţinut. Din ce-şi dădea seama, era o simplă bucată de pânză, de aproximativ cincisprezece-pe-opt-centimetri. Era dintr-un material gros, de culoare albastră şi avea o textură pufoasă. Întreaga parte dreaptă a acesteia era pătată cu sânge.

— Unde a fost găsită? întrebă Kate.

— Îndesată în gura mamei. A fost împinsă adânc, aproape pe gât.

Kate se uită la ea în lumină.

— Aveţi vreo idee de unde provine? întrebă ea.

— Nicio idee. Pare a fi o bucată oarecare.

Dar Kate nu era aşa de sigură. De fapt, intuiţia ei de bunică începea să iasă la suprafaţă. Nu era o bucată de material oarecare. Nu...era moale, era de un albastru deschis şi părea destul de pufoasă.

Era o bucată dintr-o pătură. Poate păturica unui copil.

— Mai aveţi şi alte probe surpriză pentru noi? întrebă DeMarco.

— Ei, asta este tot din partea mea, spuse Palmetto, mergând deja înapoi spre uşă. Doamnelor, dacă aveţi nevoie de ajutor de acum încolo, nu ezitaţi să sunaţi la Poliţia Statală.

Kate şi DeMarco se uitară iritate una la alta pe la spatele lui. Fără a fi nevoite să spună ceva, ambele ştiau că termenul doamnelor este sursa iritării.

— Ei bine, asta a fost scurt, spuse DeMarco în timp ce Palmetto le făcea cu mâna din uşă.

— Mai bine, spuse Kate. Aşa putem începe să privim cazul prin ochii noştri propri, fără să fim influenţate de altcineva.

— Crezi că ar trebui să vorbim cu fiica?

— Probabil. Şi după vom analiza prima scenă a crimei şi vom vedea dacă putem găsi ceva acolo. Să sperăm că vom găsi pe cineva care este un pic mai sociabil decât prietenul nostru, Palmetto.

Se îndreptară înapoi afară din casă, stingând luminile în timp ce mergeau. Când ieşiră afară, soarele făcându-şi în sfârşit apariţia, Kate puse cu grijă, ceea ce credea că e o părticică dintr-o păturică de copil, în buzunar şi nu se putu abţine să nu se gândească la nepoata ei dormind sub o astfel de păturică.

Mersul în direcţia soarelui nu putea suprima frisonul care o cuprinse.

CAPITOLUL PATRU

Micul-dejun a consta într-un Panera Bread drive-in în Roanoke. Acolo, în timp ce aştepta în coada mică de dimineaţă, DeMarco dădu mai multe telefoane pentru a stabili o întâlnire cu Olivia Nash, fiica cuplului recent ucis. În prezent, stătea cu mătuşa ei în Roanoke şi era, conform spuselor mătuşii sale, o adevărată epavă.

După ce primiră adresa şi aprobarea mătuşii, se îndreptară spre casa mătuşii, la scurt timp după ora şapte. Ora matinală nu era o problemă deoarece, conform spuselor mătuşii, Olivia refuza să doarmă încă de când îşi găsise părinţii.

Când Kate şi DeMarco ajunseră la adresă, mătuşa stătea pe verandă. Când o văzu pe Kate ieşind din maşină, Cami

Nash se ridică, dar nu făcu niciun pas în direcţia lor. Avea o ceaşcă de cafea în mână, iar privirea obosită de pe faţa ei o făcea pe Kate să creadă că nu era, cu siguranţă, prima pe care o savura în această dimineaţă.

— Cami Nash? întrebă Kate.

— Da, eu sunt, spuse ea.

— Înainte de toate, îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, spuse Kate. Aţi avut o relaţie apropiată cu fratele dumneavoastră?

— Da, am fost destul de apropiaţi. Dar acum trebuie să trec peste asta. Nu pot...să plâng acum pentru că Olivia are nevoie de cineva lângă ea. Nu mai e aceeaşi persoană cu care am vorbit la telefon săptămâna trecută. S-a rupt ceva în ea. Nici nu-mi pot imagina...cum a fost să îi găsească şi...

Tăcu şi sorbi foarte rapid din cafea, încercând să se distragă de la asaltul lacrimilor care păreau să se apropie rapid.

— Va putea să vorbească cu noi? întrebă DeMarco.

— Poate puţin. I-am spus că veţi veni şi părea să înţeleagă ce vreau să spun. De aceea mă întâlnesc cu dumneavoastră aici înainte de a intra. Simt că trebuie să vă spun că este o tânără normală şi echilibrată. Cu toate astea, având în vedere starea în care se află, nu am vrut să credeţi că are probleme mentale sau ceva de genul acesta.

— Mulţumim pentru asta, spuse Kate. Mai văzuse oameni devastaţi de durere şi nu era niciodată o imagine plăcută. Nu se putu abţine să nu se întrebe câtă experienţă avea DeMarco la acest capitol.

Cami le conduse în casă. Înauntru era o linişte mormântală, singurul sunet provenind de la bâzâitul aparatului de aer condiţionat. Kate observă cum Cami mergea încet, asigurându-se să nu facă prea mult zgomot. Kate îi urmă exemplul, întrebându-se dacă ea spera că tăcerea o va ajuta pe Olivia să adoarmă în cele din urmă sau dacă încerca pur şi simplu să nu alarmeze în vreun fel tânăra deja fragilă.

Intrară în sufragerie, unde o tânără era pe jumătate aşezată, pe jumătate întinsă pe canapea. Faţa îi era roşie şi ochii uşor umflaţi din cauza plânsului. Arăta de parcă nu dormise de o săptămână, şi nu doar de o zi. Când le văzu pe Kate şi pe DeMarco intrând, se ridică puţin.

— Bună, domnişoară Nash, spuse Kate. Vă mulţumim că aţi acceptat să ne întâlnim. Ne pare foarte rău pentru pierderea suferită.

— Spuneţi-mi Olivia, vă rog. Vocea îi era răguşită şi obosită – aproape la fel de obosită ca şi ochii ei.

— Vom încerca să fim cât mai rapide, spuse Kate. Am înţeles că tocmai ce ai venit de la facultate. Ştii cumva dacă părinţii tăi plănuiau să aibă alţi musafiri în ziua respectivă?

— Dacă aveau, eu nu ştiam nimic despre asta.

— Îmi cer scuze că întreb asta, dar ştii dacă cineva le purta pică părinţilor tăi? Oameni pe care i-ar fi putut considera duşmani?

Olivia scutură din cap cu fermitate.

— Tata a mai fost căsătorit o dată...înainte să o cunoască pe mama. Dar era în relaţii bune chiar şi cu fosta sa soţie.

Olivia începu să plângă zgomotos. O serie de lacrimi îi alunecau din ochi şi nu se deranja să încerce să le şteargă.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse Kate. Nu ştiu dacă are vreo însemnătate pentru tine sau nu. Dacă da, ar putea fi destul de emoţionant. Eşti dispusă să arunci o privire şi să ne spui dacă ţi se pare familiar?

Olivia părea alarmată, chiar puţin speriată. Kate nu o învinovăţea şi aproape că nu voia să-i arate bucata de material pe care o primiseră de la Palmetto – bucata de care Kate era sigură că făce parte dintr-o pătură sau o învelitoare. O scoase din buzunar un pic reticentă.

Ştia de îndată că Olivia nu o recunoaştea. Pe chipul tinerei apăru imediat o uşurare şi o confuzie, în timp ce privea punga de plastic şi conţinutul acesteia.

Olivia clătină din cap, cu privirea aţintită spre punga de plastic.

— Nu. Nu o recunosc. De ce?

— Nu putem dezvălui asta acum, spuse Kate. Într-adevăr, nu era nimic ilegal în a le dezvălui rudelor celor mai apropiate...dar Kate considera că nu are rost să o traumatizeze pe Olivia Nash.

— Aveţi vreo idee cine a făcut asta? întrebă Olivia. Părea pierdută, de parcă nu îşi dădea seama unde era...sau cine era. Kate nu-şi mai amintea ultima dată când văzuse o persoană atât de detaşată de tot ce se întâmpla în jurul ei.

— Încă nu, spuse ea. Dar vă vom ţine la curent. Şi vă rog, spuse ea, uitându-se spre Olivia şi apoi spre Cami, contactaţi-ne dacă vă vine ceva în minte care ne-ar putea ajuta.

La acea remarcă, DeMarco scoase cartea de vizită din buzunarul interior al jachetei şi i-o înmână lui Cami.

Poate că din cauza anilor pe care îi petrecuse în pensie sau din cauza faptului că fu nevoită să îşi abandoneze rolul de bunică cu o seară în urmă, Kate se simţi îngrozitor când părăsi camera, lăsând-o pe Olivia Nash în durerea ei intensă. În timp ce ea şi DeMarco se îndreptau spre verandă, o auzi pe tânăra femeie gemând de durere.

Kate şi DeMarco schimbară nişte priviri neliniştite, în timp ce mergeau spre maşină. Din interiorul buzunarului ei, Kate putea simţi prezenţa bucăţii de material şi brusc părea a fi foarte grea.

CAPITOLUL CINCI

În timp ce Kate părăsea oraşul Whip Springs şi se îndrepta spre Roanoke, DeMarco folosea iPad-ul ei pentru vedea dosarele primelor crime. Era aproape o copie perfectă a locului crimei soţilor Nash; un cuplu fusese ucis în propria lor casă într-o manieră deosebit de groaznică. Conform rezultatele preliminare, nu fusese găsit niciun suspect şi nu existaseră martori.

— Este precizat ceva despre vreun obiect rămas în gâtul sau gura uneia dintre victime? întrebă Kate.

DeMarco analiză rapoartele şi dădu din cap.

— Nu din câte văd. Cred că este poate oh – nu, aşteaptă, aici. În raportul legistului. Materialul nu a fost descoperit până ieri – la o zi şi jumătate după ce cadavrele au fost descoperite. Dar, da...raportul afirmă că o bucată mică de material a fost introdusă în gâtul mamei.

— Există vreo descriere?

— Nu. Îl voi suna pe legist să văd dacă pot face rost de o poză.

DeMarco sună de îndată, fără să piardă timpul. În timp ce ea vorbea la telefon, Kate încerca să-şi dea seama ce ar putea să conecteze două cupluri aparent aleatorii, având în vedere ce obiectul găsit în gâtul femeilor. Deşi Kate încă nu văzuse bucata de material care fusese luată din gâtul primei victime, era sigură că se va potrivi cu cea găsită în gâtul doamnei Nash.

Trei minute mai târziu, DeMarco termină de vorbit la telefon. La câteva secunde după ce închise telefonul, primi un mesaj. Se uită la telefon şi spuse:

— Se potrivesc.

Apropiindu-se de un semafor, în timp ce mergeau prin în oraşul Roanoke, Kate se uită la ce-i arătă DeMarco pe telefon. După cum se aştepta Kate, materialul avea o textură moale şi era albastru – se potrivea perfect cu cel găsit în gâtul mamei Nash.

— Avem destul de multe date despre ambele cupluri, nu? întrebă Kate.

— Decente, presupun, spuse ea. Conform înregistrărilor şi a dosarelor pe care le avem, câteva lucruri s-ar putea să lipsească, dar cred că avem destul de multe pentru a continua. Se opri acolo din cauza sunetului scos de aplicaţia GPS de pe iPad. Virează la stânga la semaforul ăsta, spuse DeMarco. Casa este la opt sute de metri, pe strada următoare.

Roţile minţii lui Kate se învârteau rapid, în timp ce se apropiau de prima scenă a crimei.

„Două cupluri căsătorite, măcelărite într-un mod brutal. Resturi sau bucăţi de pătură veche găsite în gâturile soţiilor...”

Existau multe ipoteze pe care le puteau urma în baza indiciilor pe care le primiseră. Dar înainte de a se putea concentra pe unul singur şi de a pune totul cap la cap, Kate fu întreruptă de DeMarco.

— Chiar acolo, spuse ea, arătând spre o casă mică din cărămidă pe dreapta.

Kate parcă lângă bordură. Casa era amplasată pe o stradă laterală îngustă, genul de stradă care lega două drumuri principale. Era o stradă liniştită, cu alte câteva case mici. Strada avea un aer oarecum istoric, cu trotuarele decolorate şi crăpate şi cu case într-o stare similară.

Pe căsuţa poştală numele LANGLEY era scris cu litere albe, aproape şterse. Kate observă şi un L decorativ, dintr-un

lemn vechi, atârnând pe uşa din faţă. Contrasta cu banda de un galben deschis de la locul crimei, ce atârna de balustradele verandei.

În timp ce Kate şi DeMarco se îndreptau spre verandă, DeMarco citea recita din rapoarte informaţiile pe care le aveau despre familia Langley.

— Scott şi Bethany Langley – Scott în vârstă de cincizeci şi nouă de ani, Bethany şaizeci şi unu. Scott a fost găsit mort în bucătărie, iar Bethany în spălătorie. Au fost găsiţi de un băiat în vârstă de cincisprezece ani, care lua lecţii de chitară de la Scott. S-a estimat că au fost ucişi cu doar câteva ore înainte de a le fi descoperite cadavrele.

Când intrară în locuinţa soţilor Langley, Kate stete pentru o clipă în uşă, observând structura locului. Era o casă mică, dar bine întreţinută. Uşa din faţă dădea într-un foaier foarte mic, care se transforma într-o sufragerie. Acolo, un mic blat de bar separa sufrageria de bucătărie. În dreapta era un hol, care conducea spre restul casei.

Structura casei îi spunea lui Kate că probabil soţul fusese ucis primul. Dar de la uşa din faţă se vedea destul de bine în bucătărie. Scott Langley trebuie să fie fost destul de ocupat pentru a nu observa pe cineva venind pe uşa din faţă.

„Poate că criminalul a intrat într-un alt mod”, se gândi Kate.

Intrară în bucătărie, unde petele de sânge erau încă foarte vizibile pe podeaua laminată. O tigaie şi un ulei de gătit erau aşezate pe marginea aragazului.

„Se pregătea să gătească ceva”, se gândi Kate. „Poate că au fost uciși chiar în jurul orei cinei.”

DeMarco merse spre hol, iar Kate o urmă. Chiar pe stânga era o cameră mică, uşa deschisă relevând o spălătorie înghesuită. Aici, urmele de sânge erau mult mai rele. Erau pete de sânge pe maşina de spălat, pe uscător, pe pereţi, pe podea şi pe o grămadă de haine curate, împăturite frumos şi aşezate într-un coş.

Cu cadavrele deja mutate, locuinţa familiei Langley nu părea să le dezvăluie prea multe. Dar Kate voia să mai verifice un lucru. Merse înapoi în sufragerie şi se uită la fotografiile de pe pereţi şi deasupra centrului de divertisment. Îi văzu pe soţii Langley fericiţi şi cu zâmbete pe faţă. Într-o poză, soţii Langley erau cu un cuplu mai în vârstă pe un dig, la plajă.

— Avem detalii legate de viaţa de familie a soţilor Langley? întrebă Kate.

DeMarco, cu iPad-ul încă în mâna dreaptă, se uită peste informaţii şi începu să citească cu voce tare detaliile pe care le aveau. Cu fiecare detaliu, Kate descoperi că bănuiala pe care o avea deja de câteva minute era probabil adevărată.

— Au fost căsătoriţi timp de douăzeci şi cinci de ani. Bethany Langley a avut o soră care a murit într-un accident de maşină în urmă cu doisprezece ani şi nici unul dintre ei nu mai avea părinţi în viaţă. Tatăl lui Scott Langley a murit recent, în urmă cu doar şase luni, din cauza unui cancer agresiv de prostată.

— Vreo menţiune despre copii?

— Nu. Fără copii. DeMarco făcu o pauză şi părea să-şi dea seama ce specula Kate. Te gândeşti la material, nu? Că arată ca o pătură pentru copii.

— Da, la asta mă gândeam. Dar dacă soţii Langley nu au avut copii, nu cred că există vreo conexiune evidentă.

— Nu ştiu dacă am văzut vreodată o conexiune evidentă, spuse DeMarco cu un râs discret.

— Aşa este, spuse Kate, dar simţea că trebuie să existe o conexiune aici. Chiar şi victimele aparent aleatorii aveau câteva lucruri în comun.

„Ambele cupluri erau la mijlocul anilor cincizeci, începutul anilor şaizeci. Ambele erau căsătorite. Fiecare soţie avea o bucată, din ceea ce pare a fi o pătură, îndesată pe gât.”

Aşa că da...existau asemănări, dar nu indicau spre nicio conexiune reală. Nu încă, cel puţin.

— Agent DeMarco, crezi că poţi da un telefon sau două pentru a te asigura că vom primi un birou la secţia poliţiei locale?

— Este rezolvat deja, spuse ea. Sunt destul de sigură că Duran s-a ocupat de toate astea înainte de a veni aici.

„Crede că mă cunoaşte atât bine”, se gândi Kate puţin iritată. Dar pe de altă parte, părea că o Duran o cunoaşte destul de bine.

Kate mai aruncă încă o privire prin casă, la poze, la petele de sânge. Trebuia să afle mai multe detalii despre fiecare cuplu dacă voia să aibă o direcţie în care să se îndrepte. Şi

avea nevoie de o analiză criminalistică a bucăţilor de material. Având în vedere asemănările dintre cele două scene, presupunea că o documentare bună va scoate la suprafaţă nişte indicii şi piste.

Se întoarseră la maşină, Kate amintindu-şi că începuseră ziua extrem de devreme. Când văzu că era trecut puţin peste ora zece, se simţi oarecum revigorată. Încă mai aveau la dispoziţie trei sfert din zi. Poate că, dacă era norocoasă şi cazul o lua în direcţia în care simţea ea, s-ar putea întoarce în Richmond până la sfârşitul weekendului pentru a o vedea pe Michelle încă o dată – asta dacă Melissa va fi de acord.

„Vezi”, o parte mai înţeleaptă din ea vorbi în timp ce se aşeză înapoi la volan. „Chiar şi în mijlocul unor crime sângeroase, te gândeşti la nepoata ta – la familia ta. Nu îţi spune asta ceva?”

Presupunea că da. Dar chiar şi acum, când păşea în ultimul sfert al vieţii sale, îi era totuşi foarte greu să recunoască faptul că există lucruri mult mai importante decât munca. Era deosebit de greu mai ales atunci când era pe urmele unui criminal şi ştia că, în orice moment, acesta ar putea acţiona din nou.

CAPITOLUL ŞASE

O mică sală de conferinţe fusese pregătită pentru Kate şi DeMarco în cadrul secţiei Poliţiei Oraşului Roanoke. Odată ce ajunseră la secţie, o femeie mică şi masivă de la recepţie le conduse prin clădire, în camera de conferinţe. De îndată, ce se aşezară şi începură să-şi amenajeze o staţie improvizată de lucru, cineva bătu la uşă.

— Intră, spuse Kate.

Când uşa se deschise, văzură o faţă familiară – Palmetto de la Poliţia Statală, bărbatul oarecum bădăran, care le întâmpinase mai devreme în faţa casei soţilor Nash.

— Am văzut că veneaţi în direcţia asta în timp ce îmi semnam documentele, spuse Palmetto. Sunt pe punctul de a pleca, merg înapoi în Chesterfield în câteva ore. M-am gândit să vin să văd dacă vă mai pot ajuta cu ceva.

— Nu cu mare lucru, spuse Kate. V-aţi dat seama că există o bucată din acelaşi material descoperit în gâtul lui Bethany Langley?

— Nu ştiam până acum aproximativ o jumătate de oră. Aparent, una dintre voi a sunat la laborator pentru a le cere o poză.

— Da, spuse DeMarco. Şi pare să se potrivească cu cea pe care ne-aţi dat-o dumneavoastră.

La menţinea bucăţii de material, Kate aşează punga de plastic primită de la Palmetto pe masă.

— În momentul de faţă, este singura probă solidă pe care o avem, care leagă cele două crime.

— Şi criminaliştii nu au găsit aproape nimic pe asta, spuse Palmetto. În afară ADN-ul doamnei Nash.

— Nici raportul criminalist despre bucata găsită la doamna Langley nu ne oferă nimic, spuse DeMarco.

— Totuşi s-ar putea să merite să fie verificată de laboratorul criminalistic, spuse Kate.

— Mult noroc cu asta, spuse Palmetto. Când am vorbit cu ei despre bucata găsită la scena soţilor Nash, nu aveau niciun indiciu.

— Aţi fost implicat în scena de la casa Langley? întrebă Kate.

— Nu. Am apărut imediat după ce s-a întâmplat. Am văzut cadavrele şi am verificat locul, dar nu am găsit nimic. Cu toate acestea, atunci când vorbiţi cu criminaliştii, întrebaţi-i despre părul găsit găsit pe rufele curate. Nu părea să aparţină doamnei Langley, aşa că vor face nişte teste pe el.

— Înainte de a pleca, spuse Kate, vreţi să ne oferiţi vreo teorie?

— Nu am una, spuse Palmetto pe un ton sec. Din investigaţiile pe care le-am făcut, pare să nu existe nicio legătură între soţii Nash şi soţii Langley. Totuşi, materialul din gât...ceva atât de personal şi explicit pentru criminal trebuie să îi conecteze cumva, nu-i aşa?

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Kate.

Palmetto dădu în joacă cu palma în uşă, iar Kate îl văzu zâmbind pentru prima dată.

— Sunt sigur că îi veţi da de capăt. Ştiţi, am auzit despre dumneata. Multe persoane din Poliţia Statală au auzit.

— Sunt sigură de asta, spuse ea cu un zâmbet.

— În mare parte lucruri bune. Dar v-aţi întors din pensie în urmă cu câteva luni pentru a prinde pe cineva, nu-i aşa?

— S-ar putea spune şi aşa.

Palmetto, văzând că laudele nu o vor înmuia pe Kate, dădu din umeri.

— Sunaţi băieţii de la poliţia statală dacă aveţi nevoie de ajutor cu acest caz, agent Wise.

— Aşa o să fac, spuse Kate, în timp ce Palmetto plecă.

După ce Palmetto închise uşa după el, DeMarco clătină jucăuş din cap.

— Nu te saturi să te tot ridice oamenii în slăvi?

— Ba da, spuse Kate, dar nu într-un mod nepoliticos. Deşi era înălţător să i se amintească de lucrurile făcute pe parcursul carierei, ştia totuşi că ea îşi făcea doar treaba. Poate că făcea asta cu ceva mai multă pasiune decât alţii, dar asta era tot – o treabă bine făcută...o muncă pe care părea să nu o poată lăsa deoparte.

După câteva minute şi puţin ajutor din partea administratorului de sistem al secţiei, Kate şi DeMarco aveau acces la baza de date a secţiei. Lucrau împreună, cercetând trecutul soţilor Nash şi al soţilor Langley. Niciuna dintre familii nu aveau cazier. De fapt, datele găsite despre ambele familii păreau să te facă să crezi că nimeni nu le putea purta pică. Cât despre soţii Langley, aceştia au fost asistenţi sociali pentru câţiva ani, ceea ce însemna că trecutul le-a fost verificat de multe ori pe parcursul vieţii. Soţii Nash erau foarte implicaţi la Biserică şi au fost plecaţi în mai multe misiuni în ultimii douăzeci de ani, în special în Nepal şi Honduras.

După un timp, Kate se dădu bătută şi începu să se plimbe dintr-o parte în alta. Folosi tabla magnetică a sălii de conferinţe pentru a-şi aşterne notiţele, în speranţa că toate datele scrise în acelaşi loc or vor ajuta să se concentreze. Dar nimic. Nicio conexiune, niciun indiciu, nicio pistă pe care s-o urmeze.

— Şi tu, hm? spuse DeMarco. Nimic?

— Nimic până acum. Poate că ar trebui să ne axăm pe ceea ce avem deja, decât să încercăm să găsim ceva nou. Cred că ar trebui să reanalizăm materialele. Deşi testele criminalistice nu au avut niciun rezultat, poate materialul în sine ne poate da vreun indiciu.

— Nu cred că înţeleg, spuse DeMarco.

— E în regulă, spuse Kate. Nici eu nu sunt sigură că mă înţeleg. Dar sper să ne dăm seama atunci când va fi cazul.

***

Kate simţi primele semne ale oboselii în timp ce ea şi DeMarco mergeau de la secţia de poliţie la laboratorul de criminalistică. Era o reamintire puternică a faptului că nu dormise în ultimele douăzeci şi şapte de ore şi că ziua ei de muncă începuse extrem de devreme. Acum douăzeci de ani, acest lucru nu ar fi deranjat-o. Însă acum, că vârsta de cincizeci şi şase se apropia cu paşi repezi, lucrurile erau diferite.

Drumul către laborator dură doar cinci minute, fiind situat în imediata apropiere a unei mici reţele formată din Poliţia

Statală, tribunalul şi închisoarea. După ce se legitimară, fură escortate de la recepţia laboratorului criminalistică în zona laboratorului central. Li se ceru să aştepte puţin într-un hlo, în timp ce tehnicianul care se ocupase de mostrele de material era chemat.

— Crezi că există vreo şansă ca materialul să fie doar un fel de carte de vizită a criminalului? întrebă DeMarco.

— Ar putea fi. Ar putea să nu aibă nicio legătură cu motivul cazului. Ar putea să aibă o semnificaţie doar pentru criminal. În orice caz, se pare că materialul – sunt destul de sigură că provine de la o pătură – este singura noastră legătură reală pe care o avem momentan cu el.

O făcu pe Kate să-şi amintească de un caz groaznic la care lucrase pe la începutului anilor nouăzeci. Un bărbat ucisese cinci persoane – toate erau foste prietene. Înainte de a le ucide prin sufocare, le forţase pe fiecare să înghită un prezervativ. În cele din urmă, el nu avusese niciun motiv real pentru a face acest lucru în afară de ura sa pentru prezervative în timpul sexului. Kate nu se putu abţine să nu se întrebe dacă aceste fragmente de material se vor dovedi a fi la fel de nesemnificative pentru caz.

Timpul lor de aşteptare fu scurt; un bărbat înalt, mai în vârstă, veni grăbit pe o uşă situată chiar în faţa lor.

— Sunteţi de la FBI? întrebă el.

— Da, spuse Kate, arătându-şi legitimaţia. DeMarco făcu la fel şi bărbatul studie ambele legitimaţii destul de atent.

— Îmi pare bine să vă cunosc, agenţi, spuse el. Eu sunt Will Reed şi sunt cel care a efectuat testele pe bucăţile de

material de la ultimele crime. Presupun că de asta sunteţi aici? Agent DeMarco, cred că dumneavoastră v-am trimis poza mai devreme?

— Aşa este, spuse DeMarco. Speram să ne puteţi lămuri ceva mai bine în privinţa acestor bucăţi.

— Ei bine, aş fi mai mult decât bucuros să vă ajut cu orice aveţi nevoie, dar dacă este vorba despre acele două bucăţi de material, mă tem că nu vă pot fi de folos. Se pare că ucigaşul nu numai că s-a străduit să îndese materialele cât mai adânc în gurile victimelor, dar a fost atent şi să nu lase vreo urmă.

— Da, înţelegem asta, spuse Kate. Dar fără a avea vreun rezultat fizic concret pe care să ne putem baza, mă întrebam dacă îmi puteţi spune ceva despre material în sine.

— Oh, spuse Reed. Cu care să vă pot ajuta.

— Mă gândesc că ambele bucăţi provin din aceeaşi sursă, spuse Kate. Cel mai probabil o pătură.

— Este foarte probabil, spuse Reed. Nu am fost sigur până când nu am văzut a doua bucată. Se potrivesc destul de bine – culoare, textură, etc.

— Există vreo modalitate de a ne da seama cam cât de veche ar putea fi pătura? întrebă Kate.

— Mi-e teamă că nu. Totuşi, vă pot spune care este compoziţia păturii. Şi mi-a rămas în minte deoarece, din câte ştiu, că este o combinaţie ciudată de material pentru o pătură obişnuită. În mare parte, pătura este făcută din

lână, ceea ce, desigur, nu este deloc neobişnuit. Dar materialul secundar folosit în ţesătură este bumbacul de bambus.

— Este chiar aşa de diferit de bumbacul obişnuit? întrebă Kate.

— Nu sunt sigur, spuse el. Dar aici vin foarte multe haine şi materiale conexe. Şi pot număra pe degetele de la o mână de câte ori am intrat în contact cu ceva care conţinea bumbac de bambus. Nu este un material foarte rar, dar nu este la fel de răspândit ca bumbacul obişnuit.

— Cu alte cuvinte, spuse DeMarco, nu ar fi prea greu de localizat companiile care îl folosesc material primar?

— Asta nu ştiu, spuse Reed. Dar poate vă interesează să ştiţi că bumbacul de bambus este prezent în multe pături mai pufoase. Este destul de respirabil din ce am văzut. Ar trebui să vă uitaţi probabil după ceva mai scump. De fapt, există un depozit chiar în afara oraşului care fabrică exact lucrurile de care vă spun. Pături scumpe, cuverturi, cearşafuri şi chestii de genul ăsta.

— Ştiţi numele acestuia? întrebă DeMarco.

— Biltmore Threads. Sunt o companie mică care aproape că a falimentat atunci când toată lumea a început să cumpere lucruri online.

— Ne mai puteţi da şi alte detalii? întrebă Kate.

— Da, dar sunt cam sinistre. În cazul femeii Nash, cred că ţesătura a fost îndesată atât de adânc, încât aproape că a

vomitat, chiar şi atât de aproape de moarte. Am găsit acid stomacal pe material.

Kate se gândi la efortul şi forţa de care o persoana are nevoie pentru a putea face asta...cât de mult ar intra mâna cuiva în gura victimei.

— Vă mulţumim pentru timpul acordat, domnule Reed, spuse Kate.

— Desigur. Să sperăm doar că nu voi vedea prea curând şi o a treia bucată din acea pătură.

CAPITOLUL ŞAPTE

Într-un mod destul de straniu, drumul către depozitul Biltmore Threads le aduse pe Kate şi pe DeMarco pe aceeaşi porţiune de drum pe care merseseră la ora patru dimineaţa, spre Whip Springs. Fabrica şi depozitul erau amplasate pe o şosea cu două benzi care se desprindea din drumul principal. Erau ascunse, împreună cu porţiunea de iarbă uscată care servea drept peisaj, în aceleaşi păduri care ascundeau ţi casa familiei Nash de drumul principal.

Văzând aspectul parcării, Biltmore Threads nu arăta atât de rău pe cât sugerase Will Reed. În acest moment al zilei, locul arăta de parcă cel puţin cincizeci de oameni lucrau acolo. La genul acesta de fabrică, Kate presupunea că munca se efectuează în schimburi, ceea ce înseamna că alţi cincizeci de oameni vor veni probabil mai târziu, pentru tura de noapte.

Merseră înăuntru, intrând într-un hol murdar. O femeie care stătea în spatele unui ghişeu se uită la ele cu o

expresie ciudată. Era evident că nu aveau parte de prea mulţi vizitatori.

— Vă pot ajuta? întrebă ea.

DeMarco făcu prezentările şi după ce îşi prezentară legitimaţiile, femeia de la ghişeu le dădu accesul printr-o uşă aflată la capătul holului. Aceeaşi femeie se întâlni cu ele acolo şi apoi le conduse pe un hol mic. La capătul holului, deschise un set de uşi duble, care duceau spre sala de producţie a Biltmore Threads. Un număr considerabil de războaie de ţesut şi alte echipamente, pe care Kate nu le mai văzuse vreodată, lucrau de zor. De cealaltă parte a sălii, un stivuitor compact transporta în depozit un palet cu pânză stivuită.

După ce le conduse cu grijă pe marginea sălii, femeia se opri în faţa unei alte uşi şi le îndemnă s-o urmeze înăuntru. Aici era un hol îngust cu cinci uşi. Femeia merse la prima şi bătu la uşă.

— Da? bubui vocea unui bărbat dinăuntru.

— Avem vizitatori, spuse femeia înainte de a deschide uşa. Două doamne de la FBI.

După o pauză de câteva secunde, uşa se deschise. Un bărbat cu păr brunet şi cu ochelari groşi le întâmpină. Le studie din cap până-n picioare, dar nu din nervozitate, ci din pură curiozitate.

— FBI? întrebă el. Cu ce vă pot ajuta?

— Ne puteţi acorda un minut din timpul dumneavoastră? întrebă Kate.

— Desigur, spuse el, stând deoparte şi permiţându-le accesul în biroul său.

În birou nu era decât un singur scaun, exceptându-l pe cel din spatele biroului lui. Nici Kate, nici DeMarco nu se aşezară pe el. Nici bărbatul cu părul brunet nu se aşeză, alegând să stea şi el în picioare.

— Presupun că dumneavoastră sunteţi supervizorul? întrebă Kate.

— Sunt managerul regional şi supervizorul schimbului de zi, spuse el. Întinse repede mâna, părând oarecum jenat că uitase să facă asta mai devreme. Ray Garraty.

Kate strânse mâna oferită şi apoi îşi arătă legitimaţia. După aceea, scoase din buzunar bucata de material de la locul crimei soţilor Nash.

— Aceasta este o bucată de material de la locul unei crime comisă recent, spuse ea. Şi credem că ar putea fi esenţială în prinderea unui criminal. Laboratorul de criminalistică a găsit bumbac de bambus în ea şi am înţeles că Biltmore Threads foloseşte în mod regulat bumbacul de bambus.

— Aşa este, spuse Garraty. Vruse să ia punga, dar ezită înainte de a întreba: Se poate?

Kate clătină din cap şi i-o dădu. Garraty o privi îndeaproape şi dădu din cap.

— Fără a o studia mai în detaliu, nu vă pot spune nimic concret, dar da, pare să aibă ceva bumbac de bambus în ea. Ştiţi de unde provine materialul?

— Presupun că dintr-o pătură, spuse Kate.

— Aşa pare, spuse Garraty. Şi, deşi nu sunt sută la sută sigur, cred că poate a fost proiectat şi fabricat aici.

— Chiar aici la Biltmore Threads? întrebă Kate.

— S-ar putea.

Garraty îi dădu înapoi lui Kate punga de plastic şi se îndreptă mai apoi spre un dulap vechi, ascuns în colţul din spate al biroului său mic. Deschise ultimul sertar şi, după ce căută puţin prin el, scoase două cărţi diferite. Amândouă erau destul de mari şi, în timp ce o răsfoia pe una dintre ele, Kate văzu că erau ambele erau cataloage de inventar.

— Culoarea şi designul pare a fi familiare, explică Garraty, în timp ce răsfoia paginile. Dacă a fost făcut aici, va fi într-una dintre aceste cărţi.

Era un gând palpitant, dar Kate nu era prea sigură ce însemna asta. Dacă pătura în cauză fusese produsă la Biltmore Threads, chiar va deschise atât de multe posibilităţi? Trebuia să mai pună multă întrebări înainte de a ajunge la o astfel de concluzie.

— Chiar aici, spuse Garraty. Întoarse cartea cu faţa spre ele şi le indică una dintre păturile enumerate pe o pagină, poziţionată la aproximativ trei sferturi din una dintre cărţi. Vi se pare că se potrivesc?

Atât Kate cât şi DeMarco studiau pagina. Kate se uită de colo-colo, asigurându-se că asemănarea nu există doar în capul ei. După câteva secunde, DeMarco răspunse în locul ei.

— Materialul pe care îl avem noi este decolorat, dar este acelaşi. Are chiar şi acel model mic în carouri de un alb decolorat.

— Ei bine, este decolorat din cauză că este un produs mai vechi, spuse Garraty. Arătă spre un rând din descrierea articolului. Scrie chiar aici că producţia lui a început în 1991 şi a fost scos din ciclul nostru de producţie în 2004.

— Deci aţi produs această pătură timp de treisprezece ani? întrebă DeMarco.

— Da. A fost un articol foarte popular, de aia l-am şi recunoscut aşa de repede.

— Cu alte cuvinte, ultima dată când această pătură a ieşit din depozitul dumneavoastră a fost în 2004, spuse Kate. Însemnând că această mostră are undeva între cincisprezece şi treizeci de ani.

— Exact.

„Ei bine, chiar dacă ar exista o legătură cu pătura”, se gândi Kate, „ fereastra asta de treizeci de ani îngreunează totul.”

— Domnule Garry, de cât timp ocupaţi această funcţie?

— Aproape douăzeci şi şase de ani, spuse Garraty. Mă voi pensiona anul viitor.

— În timpul petrecut aici, firma Biltmore Threads i-a angajat pe Scott sau Bethany Langley, sau pe Toni sau Derrick Nash?

Garraty se gândi la asta pentru o clipă şi apoi ridică din umeri.

— Numele nu îmi sună cunoscute, dar dacă vorbim de o perioadă mai mare de zece ani, ar trebui să verific registrele. Sunt foarte mulţi angajaţi care intră şi pleacă de aici.

— Cât de repede puteţi afla ceva sigur? întrebă DeMarco.

— Într-o oră.

— Am fi recunoscătoare, spuse Kate. Şi dacă nu vă deranjează, mai am o întrebare. Aţi avut vreun angajat care v-a cauzat probleme dumneavoastră sau fabricii în ultima lună? Vreun scandalagiu sau o persoană pe care aţi supravegheat-o mai îndeaproape dumneavoastră sau altcineva din conducere?

— Este amuzant că mă întrebaţi, spuse Garraty. Am fost nevoit să concediez un tip acum două săptămâni. Venea la lucru drogat şi suntem destul de siguri că fura material. Când l-am confruntat în legătură cu aceste probleme, a devenit violent şi am fost nevoit să apelez la pază. Şi din cauză că avem un singur paznic, poliţia s-a implicat şi, în cele din urmă, a fost arestat. Dar a fost eliberat a doua zi.

— Fura material? întrebă DeMarco, cu un val de emoţie în voce.

— Da…dar nu acesta, spuse el, arătând spre punga de plastic. Linia aceasta a fost întreruptă, nu mai avem acest material în depozit de ani de zile. Nu, mai târziu, după ce s-a calmat, a venit şi ne-a spus, că fura pentru nişte

proiecte pe care iubita lui le crea. Are un magazin Etsy sau aşa ceva.

— Ne puteţi da un nume? întrebă Kate.

— Travis Rogers. Are vreo treizeci de ani. Are cazier, cred. Câteva infracţiuni violente uşoare. Dar aici, la Biltmore Threads, încercăm să le oferim oamenilor o a doua şansă.

— Este localnic? întrebă DeMarco.

— Da, din Whip Springs. Vă pot da adresa lui.

— Din nou, am fi recunoscătoare, spuse Kate.

Garraty le conduse afară din biroul său şi înapoi pe acelaşi traseu pe care recepţionera le aduse, doar că în sens invers. Înapoi jos în hol, Garraty vorbea cu recepţionera, în timp ce Kate şi DeMarco erau înghesuite de uşile holului.

— Pătura fabricată aici, spuse DeMarco. Crezi că este doar o coincidenţă înfiorătoare?

— Ar putea fi. Tind să cred asta, având în vedere că pătura n-a mai fost fabricată de atât de mult timp. Mă face să mă întreb, totuşi...

— Să te întrebi ce?

— Indiferent de unde e pătura, ştim că este veche...minim cincisprezece ani şi maxim treizeci. Şi dacă e aşa, înseamnă că cineva a păstrat-o. Dacă nu are o oarecare însemnătate sau semnificaţie pentru tine, de ce să foloseşti un lucru atât de vechi?

Lasă întrebarea în aer în timp ce Garraty se întoarse spre ele. Îi înmână lui Kate o foaie de hârtie cu o adresă scrisă pe ea.

— De asemenea, am verificat dacă vreunul dintre acele nume pe care mi le-aţi spus este trecut în registre ca fost angajat, spuse Garraty. Nu am găsit nimic.

— E în regulă, spuse Kate. Trebuia să verificăm. Vă mulţumim pentru ajutor.

— Mă bucur că am putut să vă fiu de folos, spuse Garraty, arătând încă de parcă întreaga vizită îl derută.

Kate şi DeMarco se îndreptară înapoi afară. În timp ce mergeau spre maşină, Kate privi dincolo de gazonul uscat din faţa fabricii şi a depozitului. Întinderea de copaci o agita într-un mod pe care nu şi-l putea explica. Pădurile dese o făceau mereu să se simtă aşa; aveau prea multe ascunzişuri. Se uită cu o privire sceptică înspre pădure, în timp ce se urcă la volan.

— GPS-ul arată că acest Travis Rogers locuieşte la mai puţin de jumătate de oră distanţă, de cealaltă parte a oraşului Roanoke.

— Hai să-i facem o vizită atunci, spuse Kate.

Poate era din cauza faptului că ziua începuse atât de devreme sau poate că se simţea din ce în ce mai obosită cu fiecare minut care trecea, dar începea să aibă o presimţire bună în legătură cu acest caz – un sentiment care s-ar putea să dispară destul de curând.

Ieşi din parcare Biltmore Threads, sperând cu disperare să aibă dreptate.

CAPITOLUL OPT

Travis Rogers locuia într-o casă, nu departe de traficul dens al unui complex comercial. Având în vedere că era aproape ora prânzului, traficul devenea tot mai rău pe măsură ce Kate se apropia. Trecând pe lângă un Starbucks şi un Donkin Donuts îşi dădu seama că, oricât de neprofesionist ar suna, va trebui să se oprească să-şi ia o cafea după discuţia cu Travis Rogers sau s-ar putea să adoarmă la locul de muncă.

Parcă, în cele din urmă, în faţa casei, la aproximativ patruzeci de minute după ce plecară de la Biltmore Threads. Ea şi DeMarco se îndreptară spre uşa din faţă, niciuna dintre ele neavând speranţe prea mari ca un bărbat de treizeci de ani să fie acasă în miezul zilei – în special nu unul care îşi caută, cel mai probabil, un loc de muncă.

Aşa că amândouă fură surprinse când un bărbat foarte chipeş le-a deschis uşa. Arăta un pic nepieptănat, dar bine îngrijit. Totuşi, părea puţin obosit, de parcă tocmai ce se ridicase din pat.

— Travis Rogers? întrebă DeMarco.

— Eu sunt. Cine întreabă?

De această dată, DeMarco preluă ştafeta, arătându-i insigna şi făcând un pas spre uşă, pentru a-i da de înţeles că nu vor face cale-ntoarsă.

— FBI? Pentru ce dracu?

— Numele dumneavoastră a apărut într-un caz la care lucrăm, spuse Kate. Dacă ne acorda doar cinci minute, ne vom vedea mai departe de drum.

În mod clar confuz şi puţin alarmat, Travis se trase deoparte şi deschise uşa. După ce făcuse asta, Kate văzu că mâna lui dreaptă era în ghips de la cot la încheietură, până la vârful degetelor.

„Ar fi destul de greu să omori pe cineva în felul în care au fost ucişi soţii Nash şi Langley dacă ai un ghips pe mâna dreaptă”, îşi spuse Kate.

Uşa de la intrare dădea într-o sufragerie, care era destul de curată. Un laptop era aşezat pe măsuţa de cafea. Văzu un profil LinkedIn pe ecran; se pare că Travis îşi căuta într-adevăr un loc de muncă

— Presupun că este vorba despre toată chestia ce s-a întâmplat la Biltmore Threads, nu? spuse Travis, în timp ce se aşează pe canapea. Deşi nu ştiu de ce s-ar implica FBI-ul în ceva atât de nesemnificativ.

— Pot să vă întreb de ce aţi devenit violent cu domnul Garraty? întrebă Kate.

— Au fost luni de frustrare adunate, ştiţi? Am cerut o mărire de aproximativ jumătate de an. Lucrez acolo de aproape cinci ani şi am primit doar două sporuri mici, aşa că am considerat că mi se cuvenea. În principiu, Garraty mi-a spus că o să transmită mai departe plângerea mea, dar dacă voi continua să îi sâcâi, lucrurile nu vor arăta bine. Am avut un schimb de replici şi, ca să fiu sincer, mi-

am pierdut controlul. Am aruncat după el cu placa cu numele lui ce o avea pe birou. Am vrut să mă repezesc la el prin cameră, dar m-am răzgândit.

— Şi cum rămâne cu antecedentele tale?

— O bătaie într-un bar când aveam nouăsprezece ani şi apoi m-am apărat atunci când un idiot şi-a pierdut cumpătul într-un acces de furie, din cauză că i-am lovit din greşeală maşina. Nu vreau să fac pe inteligentul, dar sunteţi binevenite să verificaţi toate lucrurile astea. Uitaţi...toată chestia asta cu Garraty şi Biltmore Threads...este jenantă. Deci, dacă aveţi nevoie de ceva de la mine, anunţaţi-mă. Aş dori să las totul în urmă cât de repede posibil.

— Ei bine, ce ne puteţi spune despre materialul pe care îl furaţi? întrebă DeMarco.

— Am făcut-o doar de două ori şi asta după ce am început să mă enervez că nu eram plătit corespunzător. Nu sunt mândru de asta. Dar am fost în instanţă şi voi plăti amenzile.

— Garraty a spus că aţi furat materialele pentru prietena dumneavoastră.

— Da. Jess are un mic magazin Etsy. Face nişte poşete plic personalizate şi genţi de umăr moderne. Făcea mai multe, aşa că nu m-a deranjat să fac asta...aşa că da, am luat ceva material pentru ea.

Kate era convinsă că Travis era nevinovat. Desigur, făcuse el nişte alegeri proaste şi avusese ghinion când venea

vorba de altercaţii fizice, dar într-un mod al naibii de sigur nu era un criminal.

— Ce s-a întâmplat cu mâna dumneavoastră? întrebă DeMarco.

Travis îşi dădu ochii peste cap şi privi podeaua.

— Doar o altă decizie genială de-a mea. Am fost atât de nervos atunci când au chemat poliţia din cauza mea la Biltmore Threads, încât am lovit peretele din afara clădirii. Este un zid de cărămidă şi m-a durut ca dracu. Mi-am rupt trei degete şi m-am ales cu o fractură la baza mâinii.

— Aveţi vreo dovadă care să ateste când aţi făcut asta? întrebă DeMarco.

— Da. De fapt, prima factură pentru radiografie a venit astăzi. Se ridică şi merse la marginea blatului din bucătăria conectată. Luă un plic şi îl aduse la ele. Kate şi DeMarco aruncară o privire şi văzură că data consultului iniţial pentru radiografie fusese în urmă cu trei săptămâni – cu cel puţin două săptămâni înainte de asasinarea soţilor Langley.

— Cu riscul de a suna băgăcios, pot să întreb despre ce este vorba? întrebă Travis.

Kate mai trebuia să facă un singur lucru. Aproape că se răzgândise, deoarece era atât de sigură că Travis Rogers era nevinovat. Luă punga de probe cu bucata de pătură înăuntru şi i-o arătă.

— Vi se pare familiară? întrebă ea.

Reacţia lui iniţială îi spuse tot ce avea nevoie să ştie. Nu reacţionase într-un mod alarmant, sau vinovat, şi nu-i era nici teamă. Se uită mai atent la ea şi ridică din umeri.

— Nu cred. Este ceva de la Biltmore Threads?

— Da, spuse Kate, băgând punga înapoi în buzunar. Mulţumim pentru timpul acordat, domnule Rogers.

În timp ce mergeau înapoi spre maşină, sentimentul pe care Kate îl trăise la Biltmore Threads începu să facă sens. Pătura de material de la Biltmore părea a fi un fel de semn că erau pe drumul cel bun. Însă acum, neavând din nou nicio pistă, se simţi puţin pierdută.

— Crezi că ar trebui să încercăm să vorbim cu vecinii victimelor acum? întrebă DeMarco după ce urcară în maşină.

— Asta este cea mai bună idee la care mă pot gândi, spuse Kate. Desigur, soţii Nash nu aveau vecini în apropiere – nimeni care să poată vedea cine venea şi pleca din casa lor.

— Atunci, soţii Langley, spuse DeMarco.

— Bine, aprobă Kate. Dar mai întâi...trebuie să îmi iau o cafea. Toată chestia asta cu somnul regulat, care vine odată cu pensionare, m-a distrus.

***

Cu cafeaua în mână, Kate ieşi din maşina parcată adiacent casei Langley. Se uită spre casa de lângă şi îşi dădu seama

că e posibil să fie tras lozul cel mare. Deşi ura stereotipurile – în special cele din branşa ei – descoperise că există unul care de obicei de dovedea a fi adevărat: cu cât o femeie este mai bătrână, cu atât îi place să bârfească mai mult. Şi o astfel de femeie stătea pe veranda alăturată casei Langley. Umplea cu grijă căsuţa păsărilor cu ceva lichid. O căsuţă pentru colibri, dacă vedea Kate bine.

Kate şi DeMarco se apropiară încet, nedorind să pară ameninţătoare sau grăbite. Femeia le zâmbi nesigură, în timp ce îşi termina treaba cu căsuţa de păsări. Se balansă uşor când îi dădu drumul, lichidul roşu pe care tocmai îl puse înăuntru arătând asemănător Kool-Aid-ului.

— Pasărea colibri? întrebă Kate.

— Exact, spuse bătrâna. Avea aproximativ şaptezeci de ani...poate optzeci. Era greu de spus din cauza zâmbetului radios de pe faţă. Vin şi mă vizitează de cel puţin de două ori pe zi, cât timp cât căsuţa lor e plină. Acum...vă pot ajuta cu ceva doamnelor?

— Da, doamnă. Sunt agentul Wise, iar aceasta este agent DeMarco, spuse Kate, arătându-şi legitimaţia. Ne ocupăm de cazul soţilor Langleys şi speram să puteţi vorbi puţin cu noi.

Femeia se uită peste umărul lui Kate, spre casa familiei Langley. Zâmbetul radiant de pe chipul ei dispăru. Nu era nici încruntată...avea doar o privire resemnată. O privire de genul ce s-a ales de lumea asta.

— Îmi pare bine să vă cunosc agenţi, presupun, spuse femeia. Se ghemui într-un şezlong care era fixat de

balustrada verandei şi se uită în sus la ele. Sunt Callie Spencer, apropo. Locuiesc în această casă de aproximativ douăzeci şi cinci de ani.

— Deci aţi fost aici toată perioada în care soţii Langley au locuit acolo?

— Da, aşa este. Aş spune că Scott şi Bethany s-au mutat aici undeva pe la începutul anilor nouăzeci.

— Erau prietenoşi? întrebă DeMarco. Sociabili?

— Bănuiesc că da. Vreau să spun că nu erau nepoliticoşi sau răutăcioşi sau ceva de genul. Erau un cuplu normal, dar puţin retraşi. Mai ales în ultimii ani.

— Aveţi vreo idee de ce? întrebă Kate.

Callie se încruntă şi dădu din cap.

— Bethany s-a schimbat după ce sora ei a murit într-un accident de maşină. Acum zece ani, cred.

— Ne puteţi detalia la ce vă referiţi prin retraşi? întrebă DeMarco.

— Păi, ştiţi...retraşi s-ar putea să nu fie cel mai potrivit cuvânt. Dacă ne intersectam drumurile pe alee, stăteam puţin de vorbă. Dar nu au venit niciodată în vizită. Nu am aflat niciodată cu adevărat lucruri despre ei. Scott mă mai vedea din când în când încercând să tund gazonul şi insista să îl las pe el să termine treaba. Deci, nu, nu retraşi, dar nici chiar sociabili.

— Ştii dacă existau anumite persoane care îi vizitau în mod obişnuit? întrebă Kate.

— Nu, din câte ştiu. Cred că Scott avea unul sau doi prieteni de la lucru care veneau la ei din când în când în timpul sezonului de fotbal. Şi a fost o perioadă când Davey trăia cu ei.

— Davey? întrebă Kate.

— Da. Ei bine, eu îi spuneam Davey. Numele lui este de fapt David. Nepotul lor – fiul surorii lui Bethany. Când ea a murit, el a venit şi a stat la ei. Avea doar zece ani. Stătea la soţii Langley o perioadă de timp şi apoi pleca cu lunile. Mai târziu, am aflat de la Scott că în acele perioade stătea la unchiul lui din partea tatălui, în Texas.

Kate şi DeMarco făcură schimb de priviri. Nu aveau neapărat o pistă, dar aveau informaţii noi care le-ar putea ajuta.

— Ştiţi cumva acum cât timp Davey încă locuia cu ei?

— Oh, cred că s-a mutat definitiv acum doi sau trei ani. Era şi cazul, totuşi. Ştiţi, îmi părea rău pentru el. Mutat dintr-o familie într-alta. Dar cred că soţii Langley erau potriviţi pentru el. Erau oameni drăguţi. Erau asistenţi sociali. Ştiaţi asta?

— Da, doamnă, spuse Kate, amintindu-şi informaţiile pe care aflase în timp ce se documentau la Secţia de Poliţie din Roanoke.

— Când a fost ultima dată când au avut pe cineva în grijă? întrebă DeMarco.

— Oh, nu pot spune cu exactitate. Cred că minim câţiva ani. O dată au ţinut o fetiţă mică timp de câteva luni. Era

cea mai adorabilă. Venea aici şi ne jucam dame pe verandă.

— Ce ne puteţi spune despre Davey? întrebă Kate. Aţi interacţionat mult cu el?

— Nu tocmai. L-am întâlnit pentru prima dată atunci când soţul meu a murit. Au venit toţi – şi Davey – şi şi-au exprimat condoleanţele. Dar, ştiţi, fiind vecini, este destul de uşor să vezi lucruri despre oameni. Şi Davey era întotdeauna foarte liniştit. Era oarecum visător. Ştiu că, pe măsură ce a crescut, a devenit foarte greu de stăpânit. Sfidător, cred.

— Ştii ce s-a întâmplat cu el după ce a plecat din casa soţilor Langley? întrebă DeMarco.

— Oh, e încă pe aici. A ajuns să meargă la şcoala profesională, dar în cele din urmă a renunţat. Nu ştiu de ce...poate din cauza notelor sau poate pentru că nu se implica. Nu sunt sigură unde locuieşte, dar ştiu unde lucrează. Lucrează de cel puţin câteva luni la Pizza lui Gino.

— Sunteţi sigură de asta? întrebă Kate.

— Ştiu că lucra acolo acum şase luni pentru că mi-a livrat o pizza. De obicei, consider că este o prostie să ţi se livreze pizza, pentru că atunci trebuie să dai bacşiş, dar eram bolnavă, aşa că... Îşi dădu seama că devia de la subiect. Zâmbi, îşi dădu ochii peste cap şi continuă. Revenind, şi apoi, prietena mea, Janell, cu care îmi beau ceaiul de două ori pe săptămână, mi-a spus că l-a văzut lucrând la Gino nu cu mult timp în urmă. Cam vreo două sau trei săptămâni.

— Mulţumesc, spuse Kate.

— Staţi, aşteptaţi. Nu credeţi că Davey este implicat în aceste crime, nu?

— Cel mai probabil nu, spuse Kate. Dar va fi o sursă foarte bună de informaţii legate de familie. Şi în momentul de faţă, fiecare strop de informaţie este crucial.

Callie aprobă din cap, părând uşurată să audă asta. Când făcu asta, o pasăre colibri zbură către căsuţă. Cele trei femei o urmăriră pentru o clipă, zâmbetul revenind pe chipul lui Callie.

— Sper să aflaţi cine a făcut asta, spuse Callie. Se aude că încă o familie din Whip Springs a fost ucisă. Un soţ şi o soţie. Aşa este?

— Nu vă putem spune nimic despre acest lucru, spuse Kate, urând această expresie. Ştia că pentru cineva asemenea lui Callie Spencer, acel comentariu neutru va suna ca un mare da.

— Ei bine, mult noroc, agenţi, spuse Callie, în timp ce Kate şi DeMarco coborau scările.

De această dată, DeMarco se aşeză la volan. În timp ce deschidea uşa pasagerului, Kate se uită înapoi la Callie Spencer, stând pe veranda ei. Ea se uita insistent la pasărea colibri – căreia i s-au mai alăturat încă două. Atunci Kate realiză că de fapt Callie nu era atât de interesată de păsări, pe cât încerca să evite să privească în direcţia casei Langleys. Deşi acest lucru i se părea atât trist, cât şi reconfortant, Kate se urcă în maşină şi căută traseul pentru Pizza lui Gino.

CAPITOLUL NOUĂ

Ajunseră la Gino chiar când aglomeraţia prânzului se potolea. După ce intră, stomacul lui Kate reacţionă instant la mirosul delicios de pizza şi calzone. Abia dacă îşi amintea dacă mâncase micul-dejun în acea dimineaţă, având în vedere că prima parte a zilei nu îi era foarte clară.

— Îţi e foame? întrebă DeMarco.

— Mi-ai citit gandurile.

Se apropiară de un mic stand cu un semn pe care scria Vă Rugăm Aşteptaţi Să Fiţi Aşezaţi. O adolescentă le întâmpină cu un zâmbet.

— O masă pentru două persoane? întrebă ea.

— Şi, dacă nu vă supăraţi, am dori să vorbim cu un tânăr care lucrează aici. Este Davey azi aici?

— Nu, azi nu, spuse chelneriţa.

— Dar managerul? întrebă DeMarco. Este aici?

— Da. Doriţi să vorbiţi cu el?

— Da, te rog, spuse Kate. Se uită prin jur şi văzu că locul era practic mort. Se întrebă dacă aceasta era o reflecţie a mâncării, dar stomacului ei îi era prea foame ca să-i pese. Aşa că adăugă: În timp ce mâncăm, dacă nu te superi.

Chelneriţa le conduse la o masă din spatele restaurantului, le luă comenzile pentru băutură şi se îndreptă înapoi spre

zona bucătăriei. După ce se uitară prin meniu şi se deciseră amândouă că erau înfometate, Kate şi DeMarco aleseră o pizza mare. Se ciondăniră pentru un moment ce ingrediente să aleagă – DeMarco era una dintre ciudatele care considera că ananasul poate fi pus pe pizza – lucru ce o făcu pe Kate să zâmbească. Acesta era abia al doilea caz la care lucrau împreună şi aveau deja o chimie naturală, pe care marea majoritate a partenerilor o construiau după mult timp.

„Chiar trebuie să aflu mai multe despre ea”, se gândi Kate.

Chelneriţa se întorse după trei minute cu băuturile lor. Un bărbat puternic, de vârstă mijlocie, era cu ea. Pe o plăcuţă mică prinsă de cămaşă în piept scria Teddy. Chelneriţa le luă comanda, lăsându-le cu Teddy. Acesta le privi pe amândouă agitat, presupunând probabil că vor să se plângă de serviciile oferite sau de angajatul pe care tocmai ce-l pomeniseră.

— Sunt Teddy King, spuse bărbatul pe un ton liniştitor. Era genul de ton folosit de o persoană care îşi cerea scuze des. Mi s-a spus că doriţi să vorbiţi cu managerul?

— Da, spuse Kate. Uitându-se din nou prin jur. Dacă ar fi fost mai mulţi clienţi (în prezent erau doar trei, toţi mai în vârstă, stând împreună în partea opusă de restaurant), nu ar fi vorbit despre caz la masă, în văzul lumii. Dar acest loc era în prezent la fel de privat şi liniştit ca orice alt loc. Îşi scoase legitimaţia şi o puse pe masă, nedorind să le ofere celorlalţi trei clienţi posibilitatea de a-o vedea, în cazul în care se uitau în acea direcţie.

— Sunt agent Wise de la FBI, iar aceasta este partenera mea, agent DeMarco. Lucrăm la un caz care ne-a condus

către unul dintre angajaţii dumneavoastră, un tânăr pe nume Davey.

— Asta ar fi Davey Armstrong, spuse Teddy. Kate crezu că simte o notă de iritare în vocea lui.

— Se pare că nu sunteţi prea surprins că este căutat de autorităţi, sublinie Kate.

Teddy se aşeză pe scaunul de la marginea mesei şi ridică din umeri.

— Ei bine, vreau să spun că nu l-aş considera un criminal sau aşa ceva, dar este genul de persoană care te aduce la limita răbdării. Cred că este un angajat decent atunci când vrea. Uneori puţin leneş. Aproape l-am concediat în două ocazii diferite, dar...nu ştiu. Am o slăbiciune pentru poveştile triste.

— Ce versiune a poveştii sale triste aţi auzit? întrebă Kate.

— Ei bine, o cunoşteam pe mama lui. Am mers la acelaşi liceu. Şi când a venit în căutarea unui loc de muncă, în urmă cu aproximativ un an, am făcut imediat legătura. Din auzite, eram la curent cu ce s-a întâmplat cu el după ce mama lui a murit. A fost plimbat de la un membru al familiei la un alt membru al familei, neavând niciodată o casă adevărată. Am vorbit cu el o dată despre mama lui, doar ca să ştie că am cunoscut-o şi că o consideram o femeie uimitoare. L-a întristat, dar părea să fie încântat să audă asta. Dar chiar şi atunci, când am încercat să mă conectez cu el, am simţit că poate am făcut o greşeală că l-am angajat.

— O greşeală? întrebă DeMarco. De ce?

— Ei bine, nu este foarte responsabil. Are douăzeci şi şase de ani şi nu este motivat. Şi nu se prea pricepe la oameni. După ce mi-am dat seama de acest lucru, l-am pus să fie şofer pentru livrări – să-l ţin la distanţă de magazin şi se clienţi, înţelegeţi? În plus, câteodată are un aspect care – iertaţi-mă că o spun – îi sperie ca naiba pe oameni. Am avut chelneriţe care s-au plâns de asta. Şi ştiţi, pare că preferă asta...să fie în maşină, să conducă şi să livreze mâncare.

— Credeţi că aţi putea să îmi spuneţi cu exactitate dacă Davey făcea livrări într-un anumit interval orar?

— Da. Staţi doar să aduc programul.

Teddy se ridică, lăsându-le pe Kate şi pe DeMarco să mediteze la ceea ce tocmai auziseră. Kate încercă să-şi imagineze un tânăr în vârstă de douăzeci şi şase de ani, cu care viaţa nu fusese tocmai blândă, şi care lucrează într-un asemenea loc. Chiar şi în fuga pentru livrări, credea că poate vedea cum cineva ca Davey Armstrong ar părea să aibă un nor constant pe urmele lui.

Teddy se întoarse cu programul şi se aşează înapoi. Aduse cu el şi pizza lor. Kate era impresionată. Aşteptase mai puţin de zece minute pentru a o primi – ceea ce, în experienţa ei, trebuia să fie un fel de record. Poate că insigna şi legitimaţia de FBI erau de vină. Aveau anumite avantaje şi se pare că pizza rapidă era unul dintre ele.

— Prima dată ar fi cea de ieri, undeva între prânz şi şase după-amiaza, spuse Kate. Cealaltă dată nu este la fel de exactă, dar cel mai probabil a fost acum patru sau cinci zile. Deci, să zicem luni sau marţi.

Teddy studie programul şi indică spre o coloană, unde numele lui Davey apărea în partea de sus.

— Ei bine, ziua de luni a avut-o liberă, dar a lucrat şapte ore marţi, între orele două şi nouă seara. Şi da, a lucrat ieri, de la cinci după-amiază până la închidere.

— Vi s-a întâmplat să observaţi ceva ciudat la el în oricare din aceste zile? întrebă Kate.

— Păi, după cum am spus deja...tot timpul a părut puţin ciudat. Dar nu...nu am observat nimic ieşit din comun. Cu toate că...

Se opri aici, ca şi cum numai ce îşi aminti ceva.

— Ce este? întrebă Kate.

— A întârziat extrem de mult când s-a întors de la una din livrările de marţi. Nu l-am mustrat prea tare pentru că nu eram foarte aglomeraţi. A susţinut că a tot bătut la uşa acestei persoane, dar a durat foarte mult până când cineva i-a răspuns. A spus că de asta a întârziat.

— Cât de mult a întârziat? întrebă DeMarco.

— Drumul până acolo şi înapoi ar fi trebuit să-i ia doar jumătate de oră, dar el a fost plecat mai bine de o oră.

— Putem primi adresele la care a livrat în acel timp?

— Sigur. Va trebui totuşi să mă uit prin chitanţe şi comenzi. Va dura câteva minute.

— Nu e nicio grabă, spuse Kate. Sunaţi-ne când aveţi informaţiile. Îi întinse o carte de vizită şi apoi adăugă: S-a

întâmplat vreodată să-l auziţi vorbind de rău pe soţii Langley?

— Deloc. Le-a plăcut de ei. De ce...e ceva în neregulă?

Kate nu voia să-i spună acestui bărbat veştile despre soţii Langley. Era, de fapt, surprinsă că nu le auzise încă. O făcu pe Kate să se întrebe dacă Davey aflase de soarta familiei care îl crescuse o bună perioadă de timp.

— Mă tem că Scott şi Bethany au fost ucişi acum trei zile.

— Oh, Dumnezeule, spuse Teddy. Ei bine, nu cred că Davey ştie. Acum trei zile?

— Aşa se pare, spuse DeMarco.

— Şi credeţi că Davey este implicat?

— Este mult prea devreme pentru a face o astfel de speculaţie, spuse Kate. Ştiţi cumva unde locuieşte?

— Da, ştiu. A trebuit să-l duc de câteva ori acasă atunci când maşina lui era în reparaţii. Şi sunt destul de sigur că îl veţi găsi acolo chiar acum. Poate că nu e prea implicat în muncă, dar este al naibii de implicat în Fortnite.

Kate auzise de Fortnite; era destul de sigură că e un joc online nou care e extrem de popular printre adolescenţi. Nu voia totuşi să spună nimic, pentru că nu era foarte sigură.

„Ah, bătrâneţea loveşte din nou”, se gândi ea.

— Aţi putea să ne daţi adresa? întrebă Kate.

— Nu ştiu adresa exactă, dar vă pot oferi indicaţii. Nu îl puteţi rata. Ascultă muzica atât de tare, încât vecinii lui au făcut plângeri din cauza gălăgiei.

— E în regulă, spuse Kate.

Şi în timp ce Teddy le dădea indicaţii către apartamentul lui Davey, mintea lui Kate începu să rătăcească puţin. Cum putea Davey să nu ştie despre moartea oamenilor care au ajutat la creşterea lui? I se părea ciudat. Dar mai ciudată de atât era ideea că poate ştia şi se hotărâse să nu-i spună lui Teddy sau altcuiva de la lucru, ţinând totul secret.

Şi de ce ar face asta? Kate se putea gândi la un singur motiv: pentru că ascundea o oarecare vinovăţie.

CAPITOLUL ZECE

Un simplu telefon către poliţie fu suficient pentru a descoperi că Davey Armstrong nu fusese informat cu privire la moartea soţilor Langley. El nu figura niciunde ca fiind rudă apropiată, singura legătură fiind formularul unui medic de acum opt ani în care Bethany Langley fusese trecută drept contact de urgenţă.

Acest lucru făcu ca vizita neaşteptată să fie şi mai importantă. Nu numai că aveau să-l interogheze despre locul unde se afla în timpul crimelor şi să-şi dea seama de starea lui mentală, dar se pare că îl vor informa şi despre moartea mătuşii şi unchiului său.

Indicaţiile lui Teddy fuseseră destul de detaliate, încât găsiră complexul de apartamente fără probleme. De fapt nu era tocmai un complex, ci o structură mare, cu aspect

de casă, cu cinci apartamente separate. Era situată într-un mic complex cu alte trei structuri. Când Kate şi DeMarco coborâră din maşină, auziră încă un detaliu menţionat de Teddy care s-a dovedit a fi foarte precis: muzica dată la un volum insuportabil. Din ce-şi dădea Kate seama era un fel de heavy metal, sunete de chitară şi un beat de mitralieră de tobe cu dublu bass.

După cum spusese Teddy, sunetul provenea din apartamentul 3B. Agenţii se apropiară de uşă şi Kate nu pierdu timpul într-o încercare de a fi politicoasă. Bătu în uşă cu putere, asigurându-se că poate fi auzită peste volumul muzicii. O voce demonică, răguşită, se alăturase acum chitarei şi tobelor.

După câteva momente, muzica se opri. Paşi grăbiţi puteau fi auziţi venind spre uşă. Fu deschisă rapid, dar doar într-atât încât un bărbat cu aspect agitat să le poată vedea.

— Da? întrebă el, pe un ton care dădea de înţeles că era groaznic de deranjat.

— David Armstrong? întrebă Kate.

— Da. Dumneavoastră cine sunteţi?

Kate şi DeMarco îşi arătară legitimaţiile într-o sincronizare aproape perfectă. Davey le studie cu mare interes, expresia lui schimbându-se din uimire în spaimă. Se uită la ele bănuitor, părând încă iritat.

— Sunt Agent Wise, iar aceasta este partenera mea, agent DeMarco. Ne-a fost adus la cunoştinţă faptul că sunteţi nepotul lui Scott şi Bethany Langley.

— Aşa este, spuse el. Aruncând apoi o privire peste umăr. Kate putea vedea un computer în spatele lui, cu meniul unui joc pe ecran. De ce-i pasă FBI-ului de mine sau de familia Langley?

— Putem intra? întrebă Kate.

— Chiar este necesar? întrebă Davey.

— Ar uşura lucrurile şi am pleca mai repede de pe capul dumneavoastră, spuse Kate.

— În regulă.

Davey se dădu la o parte şi le lăsă înăuntru. În timp ce intrau pe uşă, DeMarco nu pierdu vremea.

— Când a fost ultima dată când aţi vorbit cu ei? întrebă ea.

— Nu ştiu, spuse Davey. Se aşeză biroului computerului şi verifică ceva pe ecran. Kate presupunea că joacă Fortnite, aşa cum sugerase Teddy. Cred că o luna, aşa ceva. Mătuşa Bethany m-a sunat să vadă ce mai fac. Un fel de verificare.

Kate se uită la DeMarco, cu o privire care transmitea „Nu îţi face griji, mă descurc eu.”

— Domnule Armstrong, îmi pare rău că sunt nevoită să vă spun asta, dar Bethany şi Scott sunt morţi. Au fost ucişi în propria lor casă acum patru sau cinci zile.

O emoţie similară şocului putea fi citită pe faţa lui Davey, dar nu pentru mult timp. Se uită la podea pentru o clipă şi atunci Kate avea certitudinea că va izbucni în lacrimi. Dar nimic de acest gen nu se întâmplă. Se uită înapoi la agenţi, privind-o ba pe una, ba pe alta.

— Ştiţi deja cine a făcut asta? întrebă Davey. I-aţi prins?

— Nu, spuse DeMarco. De aceea suntem aici. Speram să ne puteţi lămuri de ce ar vrea cineva să-i ucidă.

— Oh, spuse el destul de absent. Cel puţin părea să nu-i mai pese atât de mult de jocul din spatele lui, dar nu părea atât de supărat pe cât Kate se aşteptase. Părea detaşat – ca şi cum avea total altceva în minte.

— Da, nu ştiu. Erau buni, ştiţi? Oameni buni. Nu mă pot gândi la nimeni care ar vrea să-i omoare...

— Davey, eşti bine? întrebă Kate.

Se uită la ea şi atunci văzu teama din ochii lui. Era speriat şi, în mod evident, neliniştit. Kate ştia că mintea umană trecea printr-o mulţime de etape în timp ce încerca să accepte pierderea de proporţii colosale, dar acest lucru nu era normal.

— Şi sunteţi sigur că nu aţi vorbit recent cu ei? întrebă Kate.

— V-am spus, au trecut săptămâni, spuse el, răstindu-se la ea. Uitaţi...am nevoie să plec. Am nevoie să ies de aici şi...

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se mişcă într-un asemenea fel, încât pentru o clipă, Kate crezu că va ataca – scoţând poate o armă. Dar merse doar direct spre uşă, făcând tot ce-i sta în putinţă să nu le privească.

DeMarco o surpinse pe Kate, sărind în picioare şi mişcându-se ca o felină. Ajunse la uşă înaintea lui Davey, blocându-i drumul.

— Davey, ştim că este o veste greu de digerat, dar chiar avem nevoie să rămâi aici cu noi un pic mai mult timp. Mai avem câteva întrebări şi putem-

Davey scoase un ţipăt zguduitor, de furie şi de disperare. Se aruncă cu umărul în DeMarco, izbind-o cu spatele de tocul uşii. Exact când îşi ridică capul din toc, Davey o zbughi pe uşă. Kate remarcă că nu închise uşa complet atunci când intraseră, indicând că plănuise să fugă de la bun început.

Kate sări în picioare şi fugi după el. DeMarco părea a fi un pic ameţită, sprijinindu-se de perete pentru a se asigura că nu va cădea. Kate făcu doi paşi uriaşi după el, trezindu-se cu uşa trântită în faţă. O blocă şi merse mai departe. Ieşi pe verandă, chiar când Davey ajunse la baza rândului mici de scări.

Kate ştiu de îndată că nu va fi capabilă să ţină pasul cu el dacă va alerga, aşa că decise să elimine cursa cu totul. În loc să alerge după el, făcu un pas mare spre marginea verandei şi se aruncă în faţă. Ştiu imediat că supraestimase distanţa; în loc să-l prindă din spatele genunchilor, avea să se izbească de spatele lui.

Se pregăti pentru impact şi simţi o durere în gât când se ciocniră. Întreaga ei greutate îl izbise din spate. Pică atât de repede încât, atunci ajunse la pământ, picioarele aproape că îi veniră peste cap, rostogolindu-se pe jumătate. Kate reuşi să-şi blocheze, în timp ce cădeau, braţul drept în jurul gâtului lui. Aerul ieşi din ea, iar durerea bruscă care o lovi îi aminti că trecuse cu mult de vârsta de cincizeci de ani.

Totuşi, adrenalina era suficientă pentru a o ajuta să se rostogolească deasupra lui, să-şi înfigă un genunchi în spate lui şi să-i aducă mâinile la spate. Îl încătuşă cu o precizie de expert şi era uşurată s-o audă pe DeMarco apropiindu-se din spate. Cu ajutorul ei, îl ridică pe Davey Armstrong în picioare. Kate îşi ascunde grimasa când văzu că lateralul feţei lui era julit din cauza căzăturii. Vina era a ei totuşi, deoarece ar fi putut fi puţin mai blândă.

— De ce ai fugit? întrebă DeMarco.

Davey nu spuse nimic. În timp ce îl duceau la maşină, Kate o luă în faţă. Deschise portbagajul, sperând să găsească o trusă de prim-ajutor. Găsi una, scoase şerveţele antibacteriene din ea şi le desfăcu. Înainte de-al pune pe Davey în spatele maşinii, şterse sângele de pe faţa lui, cauzat de julitură. El se strâmbă din cauza usturimii, dar nu spuse nimic.

— Ştii de ce te luăm cu noi, David? întrebă DeMarco.

— Pentru că sunt morţi, spuse el. Şi presupuneţi că eu am făcut-o.

În timp ce se aşeză pe bancheta din spate, Kate şi DeMarco schimbară nişte priviri neliniştite peste capota maşinii.

— Eşti bine? întrebă DeMarco încet.

Kate dădu din cap, deşi era greu de spus dacă era rănită sau nu. Adrenalina încă curgea prin ea. În acel moment, se simţea mai mult decât bine. Se simţea grozav.

— Dar tu? întrebă Kate.

— Mă doare capul. M-a lovit bine. Dar sunt în regulă.

— Atunci ar trebui să conduc eu, spuse Kate.

— Voi suna în prealabil la staţie şi îi voi anunţa că venim cu...cu ce? Bănuiesc ca e suspect?

— Aşa se pare, spuse Kate în timp ce se urcă la volan.

Îşi aminti frica pe care o văzuse în ochii lui şi viteza absolut războinică şi furia din fuga şi ţipătul lui. Nu făcea niciun sens pentru ea ca el să fie criminalul, dar din nou, de ce tăcuse? De ce fugise?

Cu ultimele resturi de adrenalină din ea, Kate cugetă la aceste întrebări. În spatele maşinii, Davey Armstrong rămase tăcut, ascunzând parcă un secret întunecat.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Kate îşi pregătea o altă ceaşcă de cafea ţi îşi aştepta rândul să vorbească cu Davey Armstrong. Stătea cu DeMarco în sala de conferinţe, care le servea drept biroul temporar, urmărind imagini pe un televizor montat pe perete, în timp ce comisarul poliţiei stătea aşezat la masă cu Davey, într-o celulă de detenţie adiacentă. În Secţia de Poliţie a oraşului Roanoke nu exista o sală oficială de interogatoriu, aşa că Davey se afla într-o celulă neoficială de detenţie.

Din ce-şi dădea Kate seama, Davey încă nu vorbea. Se uita insistent la figura lui tăcută de pe ecran, încercând să pună lucrurile cap la cap în mintea ei.

— Crezi că se potriveşte? întrebă DeMarco.

— Are un trecut care sugerează că ar putea exista un fel de tensiune între el şi soţii Langley, dar nu. Crimele astea au fost sinistre. Dacă i-a omorât, cred că ar fi mai interesat să vorbească. Să ne spună de ce. Să ne spună cum.

— Şi dacă, de fapt, el e tăcut pentru că vrea să vadă cât de multe ştim? întrebă DeMarco. Şi dacă a omorât mai mulţi oameni şi vrea să ştie dacă am descoperit deja cadavrele? Soţii Nash, de exemplu.

Era un gând bun, ce merita verificat. Pe ecran, comisarul începu să se ridice în picioare, aparent obosit în a-l determina pe Davey să vorbească. În timp ce se îndrepta spre uşă şi afară din imaginea ecranului, telefonul lui Kate sună. Era un număr necunoscut, cu un cod din zona Roanoke.

— Bună ziua? spuse ea.

La celălalt capăt se auzea o voce de bărbat. Vorbi cu ea timp de aproximativ treizeci de secunde, până când Kate spuse:

— Bine. Mulţumesc mult.

Închise telefonul şi porni imediat spre uşa sălii de conferinţe.

— Haide, îi spuse lui DeMarco. L-am prins. Davey Armstrong este, în cele din urmă, criminalul nostru.

***

Kate se aşează vizavi de Davey, pe acelaşi scaun pe care Comisarul Poliţiei stete în urmă cu câteva momente. Se uită la Davey prin barele celulei de detenţie. DeMarco era aşezată lângă ea, adâncită în revelaţia pe care Kate tocmai i-o spuse.

— O să vă dau o ultimă şansă să spuneţi ceva, spuse Kate. Tocmai am primit un apel telefonic care nu spune întreaga poveste, dar care spune suficient de mult din poveste. Suficient pentru a vă aresta oficial pentru crimă. Aşadar, aveţi la dispoziţie cinci secunde pentru a spune ceva.

Kate îi acordă cele cinci secunde. O observă pe DeMarco numărând în tăcere pe degete, pe măsură ce secundele treceau.

— În regulă, spuse Kate. Am vorbit mai devreme cu Teddy King, managerul dumneavoastră de la Gino. Ne-a spus că marţi după-amiază, v-aţi întors foarte târziu de la una dintre livrările pe care trebuia să le efectuaţi. M-a sunat acum câteva momente cu numele şi adresele pe care le-aţi vizitat pe acel traseu. Printre ele se numără şi casa lui Scott şi a lui Bethany Langley. Şi culmea, tocmai în intervalul de timp în care au fost ucişi. Deci...acum aveţi ceva de spus?

Le privi cu toată integritatea unui animal prins. Fusese prins şi ştia asta. Dădu leneş din umeri şi, pentru prima dată de când i s-a spus că mătuşa şi unchiul său muriseră, vărsă o lacrimă.

— Am minţit înainte. De fapt nu am vorbit cu ei de luni de zile, spuse el. Poate chiar un an. Nu erau tocmai încântaţi de mine. Nu m-au dat afară din casa lor, dar m-au îndemnat puternic să plec. Aşa că m-am înscris la şcoală,

mi-am găsit un loc de muncă şi un loc unde să stau. Ei au încercat să păstrăm legătura, dar eu i-am îndepărtat.

— De ce ţi-au cerut să pleci? întrebă DeMarco.

— Asta a fost acum aproape zece ani, spuse Davey. Am început să mă droghez. Doar puţină cocaină din când în când. Nu eram dependent. Nu pe vremea aia...

Şi se pierdu aici, simţind că fie se îndepărta de la subiect, fie nu era pregătit să înfrunte un adevăr care încerca să iasă la suprafaţă.

— A existat vreo ceartă atunci când ai mers să le livrezi pizza? întrebă Kate.

— Nu. Nici măcar nu am bătut la uşă. Am lăsat pizza pe verandă, am claxonat din maşină şi am plecat.

Kate nu îl credea. Deloc. Vorbea prea repede, asemenea unei persoane care spunea primul lucru care îi venea în minte.

— Atunci când livrezi pizza, clienţii trebuie să semneze ceva? întrebă Kate.

— Nu. Doar dacă plătesc cu un cec.

Putea să vadă incertitudinea din ochii lui, în timp ce încerca să-şi calculeze următoarea mişcare. Practic, putea vedea cum se mişcă rotiţele din capul lui, încercând să anticipeze fiecare cale de ieşire din această conversaţie – cum să nu fie prins cu o minciună, cum să răspundă la fiecare întrebare într-un mod care să nu-l deconspire.

— Cum au plătit soţii Langley? întrebă DeMarco. Dacă le-ai lăsat doar pizza şi ai fugit, înseamnă că au plătit în avans, nu?

— Da. Cred că au făcut-o. Poţi comanda online la Gino. E o opţiune nouă, apărută acum câteva luni. Bănuiesc că au plătit aşa, pentru că pe comandă nu apărea nimic legat de plată.

Kate luă în considerare toate aceste lucruri şi decise să lase lucrurile aşa momentan. Fie că Davey realiza asta sau nu, tocmai le oferise informaţii mai mult decât suficiente. Pe baza a ceea ce spuse, aveau mai mult decât aveau nevoie fie pentru a-l prinde într-o minciună flagrantă, fie pentru a-l elibera.

În ceea ce-o privea pe Kate, se aştepta la o minciună.

— Vă mulţumesc, domnule Armstrong, spuse ea. Trebuie să verificăm câteva lucruri, dar dacă spuneţi adevărul, ar trebui să puteţi pleca în câteva ore.

— Să verificaţi ce? întrebă el. Cum naiba sunt eu suspectul aici?

Kate rânji, incapabilă să îl ascundă.

— Pentru că fac asta de suficient de mult timp pentru a şti când sunt minţită.

Şi cu asta, părăsi camera. Se aşteptase ca Davey să spună adevărul în timp ce pleca, dar rămase tăcut. După câteva secunde, DeMarco o urmă, lăsându-l pe Davey singur în celula de detenţie.

***

— I-ai văzut antebraţele?

DeMarco puse întrebarea fără prea multă convingere. Se uita direct la perete, ca şi cum privea o diagramă care avea toate răspunsurile la caz.

— Nu, spuse Kate. Ar fi trebuit să mă uit la ele?

DeMarco ridică din umeri.

— Aproape că mi-a scăpat. Avea urme de ace. Vagi, dar le avea. Dacă nu aş avea un trecut legat de asta – o rudă, nu eu, aşa că nu-ţi face griji – nu le-aş fi văzut.

— Heroină? întrebă Kate.

— Da, destul de sigur, spuse DeMarco.

— Deci, poate că este în stadiul de negare legat de asta? sugeră Kate. Poate că a întârziat de la acele livrări din cauză că se droga. Poate că gândul că trebuie să-i vadă pe soţii Langley l-a dat peste cap.

— S-ar putea. Unii consumatori sunt atât de ruşinaţi de viciul lor, încât îl vor ţine secret cu orice preţ. Dar totuşi...nu cred că asta justifică atacul asupra unui agent FBI pentru a scăpa.

— De acord, spuse Kate, privind spre monitorul televizorului de pe perete. Davey stătea încă acolo, aplecat uşor în faţă, privind podeaua.

Kate voia să îl ia din nou la întrebări – voia să-l întrebe despre consumul de droguri şi dacă exista vreo legătură între dependenţa sa şi soţii Langley. În baza a ceea ce ştia despre soţii Langley, se îndoia totuşi că ar exista vreo legătură. Însă orice şansă de a-l determina să vorbească despre mătuşa şi unchiul lui, fie l-ar adânci în groapă, fie le-ar da un motiv să-l elibereze.

Înainte să poată începe să formuleze o serie de întrebări, îi sună telefonul. O trecură puţin fiorii când văzu că cel care o sună era Duran. Ştia că bărbatul era ca un magician care obţine detalii rapid şi în timp util. Se întreba dacă aflase cumva despre faptul că îl tratase prea dur pe Davey Armstrong.

— E Duran, spuse ea către DeMarco. Apoi răspunse: Wise la telefon.

— Cum stăm cu cazul? întrebă Duran.

— Chiar acum avem un bărbat în custodie, spuse Kate. Numai ce am terminat interogatoriul.

— Crezi că el e vinovatul?

— Încă nu ştiu. Este vinovat de ceva. Consum de droguri, cel mai probabil. Dar nu sunt sigură că avem suficiente date pentru a ne da seama dacă ele este vinovatul.

— Trimite-mi toate însemnările pe care le aveţi, precum şi raportul de arestare. Am o problemă de cercetare aici, la Washington, la care aş avea nevoie de ajutorul tău. Este vorba de unul dintre cazurile tale vechi despre care câţiva agenţi cred că ar putea ajuta la rezolvarea unui şir de

răpiri şi la prinderea unui cerc de pedofili din zona Baltimore. Îţi aminteşti de Frank Costello?

— Da, zise ea cu un fior.

Costello a răpit şi a ucis şapte copii în 1998, luându-i dintr-o zonă care se întindea între Washington, DC, şi Louisville, Kentucky. Era unul dintre cazurile pe care îl privea ca o realizare a încoronării sale, dar, în acelaşi timp, şi un eşec total. Când Costello a fost arestat, el a susţinut că a răpit încă trei copii şi că nu a lucrat singur. Nu a spus niciodată unde erau locaţiile celorlalţi trei copii sau cine era persoana cu care pretindea că lucrează. Aceste informaţii le-a luat cu el în mormânt, când s-a sinucis, tăindu-şi venele de la o mână în celulă, la trei zile după ce a fost prins.

— Aş vrea să vii şi să te întâlneşti cu această echipă. O mare parte din ceea ce au descoperit oglindeşte mişcărilor şi comportamentul lui Costello. Nu putem să nu ne întrebăm dacă nu cumva această ultimă serie de răpiri este opera omului cu care Costello spune că a lucrat.

— Da, voi veni acolo.

— Bun. M-am gândit şi la opţiunea de a vorbi pe Skype, dar oamenii ăştia ar avea nevoie de tine în persoană. O oportunitate excelentă de a învăţa. Deci...îmi pare rău, Wise. Simt că poate te-am aglomerat. Dacă trebuie ceva rezolvat în legătură cu cazul din Roanoke, crezi că DeMarco s-ar putea descurca singură?

— Cred că da.

— Bun. Spune-i să-mi trimită informaţiile alea şi întoarce-te în oraş. Ar fi ideal dacă ai putea fi aici mâine. Eşti în regulă cu asta?

Kate se uită pe monitor la Davey Armstrong. Dacă el era criminalul, ea şi DeMarco rezolvară cazul mult mai repede decât se aşteptară. Dacă nu era criminalul, Kate nu credea că ar putea să le ajute foarte mult în localizarea adevăratului criminalului. Dar, de asemenea, nu considera că era în măsură să-i spună nu lui Duran. Dacă voia ca această mică afacere dintre ea şi Birou să funcţioneze, trebuia să reziste oricărei tentaţii de a riposta.

— Ar trebui să fie în regulă, spuse ea. Ne vedem mâine.

Acestea fiind spuse, Duran închise telefonul. Kate îşi băgă telefonul în buzunar, în timp ce un gând îi veni în minte. Povestea cu pizza lăsată pe verandă părea prea slabă. Ar trebui să existe o modalitate de a afla cu uşurinţă dacă era sau nu adevărată. Poate un telefon către Teddy King. Cu siguranţă un client care nu-şi găsise pizza pe verandă ar fi sunat să se plângă, nu?

— Ai spus ne vedem mâine? întrebă DeMarco.

— Da. Mă vrea înapoi în DC. Sunt câţiva agenţi care aparent au găsit legături cu unul dintre cazurile mele vechi, despre un cerc de pedofili. I-am spus că te vei descurca aici.

— Apreciez asta, spuse ea, expresia ei susţinând cele spuse.

— Agent DeMarco, ai putea să aduni raportul poliţiei şi să te asiguri că o copie este trimisă directorului Duran cât

mai repede posibil? Dar mai întâi, poate că ar trebui să punem la punct situaţia maşinii şi a locului unde vei sta.

DeMarco dădu din cap. Părea puţin încântată de perspectiva de a fi lăsată să conducă singură acest caz, dar, în acelaşi timp, Kate crezu că văzuse o fărâmă de dezamăgire.

— Eşti bine? întrebă Kate.

— Da. Am gestionat tot timpul cazuri de una singură când lucram la crime violente. Şi chiar dacă Davey Armstrong nu este omul nostru, trebuie să existe o pistă ascunsă în el sau într-una din poveştile sale.

— Poate, spuse Kate, deşi ea nu credea că aşa vor sta lucrurile.

CAPITOLUL DOUĂSPREZECE

— Ştii, spuse Kate în timp ce o conducea pe DeMarco la cel mai apropiat Holiday Inn, nu ai nevoie de mine să rezolvi cazul. Eşti capabil să faci asta de una singură.

— Ştiu, spuse ea. Dar dacă e să fiu sinceră, nu-mi place felul în care directorul Duran crede că poate să se bage şi să te trimită dintr-o parte-n alta, după cum are el chef. Ai aşteptat cât...o lună ca el să te sune? Şi acum te trimite aici să investighezi crimele astea şi apoi se aşteaptă să schimbi macazul şi să abandonezi cazul într-o clipită?

— Oh, şi eu sunt frustrată, spuse Kate. Dar am făcut un aranjament destul de ciudat pentru a mă putea întoarce să

lucrez după pensionare. Până nu se va stabili ceva mai concret, nu pot să agit prea mult apele.

— Îmi imaginez că este totuşi puţin mai uşor să te întorci în DC, nu? întrebă DeMarco. Mă refer la nepoata ta.

— Da, puse Kate, simţind o înţepătură în inimă când îşi aminti cum se încheiase noaptea precedentă.

„Mi-e greu să mă gândesc că a fost doar ieri, având în vedere că nu am dormit", se gândi Kate.

— Dar tu? întrebă Kate. Ai vreun motiv pentru care nu vrei să fii pe lângă DC?

— Nu, nu tocmai. Întotdeauna mi-a plăcut să călătoresc, aşa că meseria asta mi se potriveşte. Mama locuieşte în Bethesda, dar în afară de ea, nu am nicio rudă pe lângă. Şi niciun interes amoros.

— Da, ai menţionat asta pe drum, spuse Kate. Şi trebuie să recunosc...simt că trebuie să-mi cer scuze. Nu am făcut o treabă prea bună în a te cunoaşte. N-aveam idee că eşti gay.

DeMarco ridică din umeri.

— Nu las acest lucru să mă definească, ştii? Nu am acest lucru trecut în cartea de vizită sau o monogramă pe geci sau ceva de genul. Noi două...nu am avut niciodată o conversaţie în care să se ivească acest subiect.

— Ştiu, spuse Kate. Şi cred că asta e din cauză că majoritatea conversaţiilor au fost întotdeauna despre mine şi despre cum a fost să mă întorc din nou la lucru după pensionare. Destul de egoist din partea mea.

— Nu îţi face griji, spuse DeMarco. Nu-mi pot imagina cum e să lucrezi într-un asemenea domeniu atunci când ai nepoţi. Şi tu te-ai descurcat bine atât de mult timp.

Kate nu spuse nimic, deşi voia să-i explice lui DeMarco că dedicaţia pe care o avea pentru muncă era o povară uriaşă asupra familiei ei. De asemenea, îşi ţinu în frâu şi gândurile despre soţul ei, Michael, nevrând să-i spună că, chiar şi după ce Michael fusese ucis, munca ei fusese pe primul loc. Era pur şi simplu un lucru de care nu putea să se dezlipească.

— Ai spus că mama ta locuieşte în Bethesda, spuse Kate. Sunteţi apropiate?

— Aşa cred. Nu am avut niciodată o legătură foarte strânsă sau ceva de genul. Dar pe cât de trist sună, eu sunt tot ce are, deci presupun că suntem destul de apropiate.

DeMarco se uită în gol prin parbriz în timp ce vorbea pe scurt despre mama ei. Vorbea rapid şi pe un ton neutru. Pentru Kate, era un mod nonverbal şi politicos de a spune prefer să nu vorbesc despre asta.

Când văzu semnul Holiday Inn, Kate simţi pentru prima oară un sentiment de vinovăţie. O abandona DeMarco? Desigur, urma doar ordinele lui Duran, dar totuşi...veniseră aici împreună pentru a încerca să rezolve aceste crime şi la nici douăsprezece ore după, se pregătea să se întoarcă fără ea.

— Te rog să nu eziţi să mă suni dacă apare vreo informaţie nouă. Dacă acest caz va începe să degenereze, mă gândesc că Duran mă va trimite înapoi să te asist.

— O să iau asta în considerare, dar cred că voi fi în regulă, spuse DeMarco.

— Vrei să sun înainte la o firmă de închirieri auto? întrebă Kate.

— Nah, voi delega asta poliţiei. Poate o să-l pun pe Palmetto să o facă.

Kate chicoti în timp ce parca la Holiday Inn.

— Mă aştept să finalizezi cazul până mă întorc acasă, spuse ea zâmbind.

— Nu toţi putem rezolva cazurile într-un mod excepţional precum Kate Wise, spuse DeMarco. Dar îţi mulţumesc pentru votul de încredere.

Kate parcă în faţa motelului. Mai trecuse prin asta, blocată în limbo, fără a şti exact unde va sta sau cum va ajunge din punctul A la punctul B. Îşi amintea cu drag de acea etapă din cariera ei, în special de un caz din Utah, unde rămăsese blocată timp de două zile, deoarece maşina ei închiriată se defectase şi avusese loc o neînţelegere între Birou şi aeroport. Îi era dor de zilele alea şi o invidia puţin pe DeMarco.

— Fii atentă şi ai grijă, spuse Kate.

— Zise aia în vârstă de cincizeci şi cinci de ani care îl placă pe Davey Armstrong acum trei ore, spuse DeMarco.

Cu un rânjet şi o aprobare din cap, DeMarco ieşi din maşină. Îi făcu cu mâna încă o dată, în timp ce intra pe uşă în hol şi apoi dispăru înăuntru.

Kate se uită la ceas şi văzu că era doar ora 4:47 după-amiaza. Nu mai era cu adevărat obosită, fiind revigorată de cafea şi simţindu-se încărcată cu energie după prinderea lui Davey Armstrong. Se gândea că dacă va conduce fără oprire, ar putea ajunge înapoi acasă undeva în jurul orei 8:30. Avea la dispoziţie toată noaptea pentru odihnă şi se putea trezi dimineaţa, în jurul orei şapte, pentru a-l suna pe Duran să vadă cum poate să ajute cercetarea.

Deşi ura să părăsească un caz înainte de a fi finalizat în mod oficial, nu putea nega faptul că se simţea foarte bine să se simtă dorită – să se simtă necesară într-o meserie care o definise cândva atât de mult.

Totuşi, promisiunea unui vieţi normale strălucea puternic. Asta o determină să-şi scoată telefonul şi să-i trimită rapid un mesaj lui Melissa, înainte de a ieşi din parcare. Se gândi timp de câteva secunde ce să-i spună şi, după câteva încercări, se decise în cele din urmă asupra unui mesaj simplu şi la obiect: Scuze pentru azi-noapte. Ne putem vedea luni?

Sinceră să fie, nu aştepta un răspuns, dar considera că trebuie, cel puţin, să încerce. Şi, în timp ce ieşea înapoi pe drum, în direcţia DC, încerca să-şi imagineze cum să se justifice în faţa lui Melissa. Ce naiba ar trebui să spună? „Îmi pare rău, scumpo...dar acea slujbă care m-a ţinut departe de copilăria ta începe deja să facă acelaşi lucru şi cu nepoata mea.”

Era mizerabil şi îi frângea inima, dar Dumnezeu s-o ierte, era îngrijorată că ăsta va ajunge să fie adevărul.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Kate reuşi să ţină la distanţă oboseala până ajunse la o ieşire, care o ducea spre Richmond. Atunci, lăsă să-i scape un căscat atât de lung şi de adânc, încât practic putea să-şi simtă deja patul sub ea. Îşi estimase timpul aproape perfect, conducând, în sfârşit, încet spre casa ei, pe străzile din Carytown, la ora 8:40.

Totuşi, în ciuda faptului că era extrem de obosită, nu putea să nu se gândească la DeMarco. Kate avusese întotdeauna obiceiul de a nu se opri din a lucra la un caz până când o arestare definitivă, oficială şi de neclintit nu era realizată. În mod firesc, se simţea de parcă ar părăsi cazul cuplurilor ucise cu mult înainte de a fi finalizat cu adevărat; ştia că avea s-o sâcâie până când cazul va fi închis. Şi, deşi avea încredere în DeMarco pentru a finaliza cazul, Kate Wise nu se împăcase niciodată cu ideea de a renunţa la ceva.

Găsi un loc de parcare lângă casa ei şi se simţi ca o somnambulă, în timp ce mergea de la maşină spre veranda din faţa casei. Era atât de obosită, încât abia când ajunse la capul scărilor verandei văzu bărbatul care stătea acolo. Era aşezat într-unul din scaunele ei micuţe, imitaţii de Adirondack, zâmbindu-i timid.

Era Allen. Şi în ciuda zâmbetului discret, Kate îşi dădea seama că era rănit.

„Rahat”, se gândi ea. „Trebuia să ieşim la cină în seara asta. Şi am uitat complet.”

Se apropie de el şi se trânti pe scaunul de lângă el. Mai stătuseră aşa înainte pe veranda ei. De obicei, ea avea în

mână un pahar de vin şi el o bere. Dar acum nu era nimic asemănător. Acum ştia că o dădu în bară şi că trebuia să-şi ceară scuze.

— Allen, îmi pare atât de rău, spuse ea. M-au sunat azi-noapte de la Birou. M-au trimis în grabă la Roanoke şi...şi pur şi simplu am uitat.

— E în regulă, spuse el. Allen se uită la ceas şi adăugă: Voiam să te aştept până la ora nouă şi apoi să plec acasă. M-am gândit că s-a întâmplat ceva legat de fiica, nepoata sau serviciu.

— De ce nu m-ai sunat să-mi aminteşti? întrebă ea.

„Nu că ar fi contat", se gândi Kate. „Nu ar fi reuşit decât să mă facă să mă simt vinovată în timp ce încercam să găsesc un criminal."

Allen ridică din umeri.

— Pentru că ştiam că nu e treaba mea. Ştiu că ai o viaţă. O viaţă foarte aglomerată. Nu spun lucrul ăsta căutând milă, dar ştiu că nu sunt pe lista priorităţilor tale. Şi sunt în regulă cu asta. Este genul de relaţie de care am nevoie acum în viaţa mea.

— Nu e corect faţă de tine, spuse Kate. De cât timp aştepţi aici?

— Două ore. Dar e în regulă. A fost o pauză frumoasă. Am citit câteva ştiri pe telefonul meu, m-am şi jucat pe aplicaţia mea de Sudoku. Cu riscul de a suna siropos, îmi place să stau pe veranda ta. Mă face fericit. Mă face şi mai fericit atunci când eşti aici cu mine, dar accept orice.

Kate îl luă de mână

— Ai mâncat deja cina?

— Nu.

— Hai înăuntru. Putem pregăti ceva împreună.

El o strânse de mână şi chicoti.

— Kate, nu ştiu unde ai fost şi ce ai făcut, dar pari epuizată. Du-te şi dormi. Putem face asta cu altă ocazie.

— Nu. Uite...da, nu am dormit de aproximativ o zi şi jumătate. Dar vreau să te văd. Aşa că de ce nu te gândeşti ce vrei să mănânci şi comandă. O să fac un duş foarte rapid şi putem merge să ridicăm comanda.

— Sau putem comanda aici, spuse el. Desigur, dacă nu te deranjează să stau prin preajmă.

— Sună bine, spuse ea.

Îşi muşcă buza când aproape că-l invită cu ea la duş, după ce comandă mâncarea. Gândul ăsta o excita, dar niciun bărbat nu o văzuse dezbrăcată de când Michael murise în urmă cu aproape şase ani. Trecuse o perioadă lungă de timp şi, deşi îşi dorea din nou cu disperare o oarecare intimitate fizică, nu era sigură dacă putea fi atât de ostentativă şi primitoare în acest sens.

— Du-te să faci duş, spuse el, cu o urmă de insinuare în ochi. O să ridic mâncarea până ieşi de la duş. Va fi mai rapid decât să aşteptăm livrarea.

— Mulţumesc pentru înţelegere, spuse Kate. Se aplecă şi îl sărută încet. Se sărutaseră de mai multe ori – adesea, de fapt – dar niciun sărut n-o făcuse să se simtă ameţită. Dar acesta o făcu, dar s-ar putea să fie fost din cauza oboselii.

— Eşti bine, Kate? Nu pari doar obosită. Arăţi…nu ştiu. Îngrijorată?

Un milion de lucruri îi trecură prin minte lui Kate în acel moment: o imagine cu Michelle pe patul ei, privind-o cu ochii plini de speranţă şi aşteptări; Davey Armstrong stând într-o celulă de detenţie din Roanoke; petele de sânge de pe podeaua sufrageriei soţilor Nash; privirea plină de ură şi rănită de pe chipul Melissei în timp ce se îndepărta cu Michelle în scaunul de maşină.

— Voi fi bine, spuse Kate. Cred că duşul mă va ajuta.

Acestea fiind spuse, intră înapoi înăuntru. Se simţea de parcă îi venea să plângă, lucru pe care-l făcea rar. Poate că duşul o va trezi un pic, dar în ceea ce priveşte toate celelalte lucruri care îi înoată în cap, niciun duş, oricât de fierbinte sau lung, nu va fi capabil să cureţe totul.

***

Când ieşi din dormitor, Allen aranja masa. Duşul, îmbrăcatul şi periatul părului ud durase mai puţin de jumătate de oră. Între timp, Allen se hotărâse să meargă trei blocuri până la la restaurantul italian din capătul străzii. Ştia ce comanda ea de obicei de acolo – un sandwich tradiţional cu chiftele – şi când intră în cameră, i-l aşezase pe farfurie.

Duşul o ajutase puţin în privinţa oboselii. Dar ştia că se va prăbuşi în curând. Deşi nu era tocmai o întâlnire, era bucuroasă să-l vadă pe Allen, mai ales după ultimele douăzeci şi patru de ore din viaţa ei.

— Ştiu că mâncăm cina asta adeseori, spuse Allen, trântindu-şi sandwich-ul cu pastramă pe farfurie. Dar se făcea târziu şi nu voiam să stai trează mai mult decât era necesar.

— Nu, e perfect, spuse ea. Începuse să mănânce de îndată, nemâncând nimic substanţial de la pizza de la Gino. Şi asta părea să fie acum o viaţă.

Mâncară în linişte pentru aproximativ trei minute, înainte ca Allen să spună ceva. Când făcu asta, Kate îşi dădu seama că era foarte ezitant în a pune întrebarea la care se gândea. Ea îl respecta pentru lucrul ăsta, pentru întrebările dure pe care le punea doar pentru a se asigura că e în regulă.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă el. Orice ar fi lucrul pentru care ai fost chemată...pot să te ascult, ştii?

— Ştiu, spuse ea. Dar cazul nu este încă închis, aşa că nu ar trebui să împărtăşesc informaţii pertinente. Înţelegi asta, nu?

— Desigur. Deci, dacă a fost o chestiune atât de urgentă, ce te-a adus înapoi atât de repede?

Făcu tot posibilul să explice situaţia, spunându-i că urma să aibe un rol de cercetare care va ajuta la rezolvarea unui caz local important. În timp ce făcea asta, începu să înţeleagă cât de egocentrică pare. Îşi părăsi nepoata şi

strică noaptea în oraş a fiicei sale...dădu totul la o parte într-o clipită, doar ca să mai poată simţi că are un scop.

„Doamne, mereu am fost aşa?" se întrebă ea în timp ce îşi termina explicaţia şi tăcerea se lăsă din nou la masă.

Cu cina terminată şi conversaţia ajunsă într-un punct mort, Allen se ridică şi strânse farfuriile şi ambalaje de la mâncare.

— În pat cu tine. Vrei să te trezesc dimineaţă? Arăţi de parcă vei dormi destul de adânc.

Aceeaşi scânteie pe care o simţise când aproape că-l întrebase dacă nu vrea să i se alăture la duş, se reaprinse. De data aceasta, nu o ignoră. Poate că dacă nu ar fi fost atât de obosită, ar fi depus eforturi mai mari să o blocheze mental.

— Da, mi-ar prinde bine să mă trezeşti, spuse ea. Se ridică şi se apropie de el, în timp ce punea vasele în chiuvetă. Aşa că pe la şapte dimineaţa, am nevoie să te întorci pe partea mea şi să mă scuturi puţin.

Nu se chinui să facă pe prostul. Se uită doar curios la ea şi zâmbi.

— Eşti sigură?

— Sunt, spuse ea. Pentru a sublinia asta, înaintă spre el şi îşi puse mâinile pe talia lui. Îl trase spre ea şi îl sărută încet, dar cu o pasiune profundă pe care nu o mai simţise de foarte mult timp.

El răspunse într-un mod drăguţ şi, fără să-şi dea seama, ajunse cu spatele pe chiuvetă. A trebuit să se oprească din a-l săruta pentru a putea respira.

Cu faţa lui fix în faţa ei, cu buzele lor la mai puţin de doi centimetri distanţă, el se uită în ochii ei.

— Te voi întreba pentru ultima oară, spuse el. Încerc să fiu politicos, dar sunt totuşi bărbat. Eşti sigură?

Ea îl împinse uşor de pe ea şi merse spre geamul de la bucătărie. Închise jaluzelele şi se întoarse spre el. După ce făcu asta, începu să-şi descheie primul nasture de la cămaşă. Urmă al doilea. Când începu să-l descheie şi pe al treilea, se uită la el cu o privire care spera a fi una seducătoare

— Aş putea face asta mai rapid dacă mi-ai da o mână de ajutor.

Până la urmă, Allen fu fericit să fie de folos. Merse rapid spre ea şi într-un vârtej de săruturi, o ajută să termine treaba.

***

Înainte de Michael, Kate se culcase doar cu doi bărbaţi. Asta îl făcea pe Allen să fie al patrulea. Şi, în timp ce se foia în pat la trei dimineaţa, încerca să-şi amintească dacă avusese vreodată un orgasm atât de puternic precum cel din acea noapte. Reuşise să aibă două orgasme, iar al doilea fusese atât de puternic, încât o sperie puţin. Zâmbi în sinea ei, gândindu-se la lucrurile astea în întunericul de

trei dimineaţa. Se întoarse şi se uită la Allen, dormind atât de liniştit precum sperase să doarmă şi ea.

Dar somnul fusese înşelător. Mai întâi, atunci când ea şi Allen terminaseră, nervii ei erau încă activi. Nu durase mult şi amândoi căzuseră în pat destul de obosiţi. Dar corpul ei rămăsese activ până aproape de ora unsprezece şi apoi se trezise, la scurt timp după ora trei, cu imaginile trupurilor soţilor Langley în minte. Îi apărea în singurul mod în care le văzuse vreodată, în hârtia lucioasă de poze din dosarul cazului. Însângerate, masacrate...şi pentru ce?

Apoi, din motive care nu-i erau clare, începu să mediteze la cazul care îi atacase memoria în urmă cu două zile, când pleca din magazinul din Carytown. Ceva legat de cazul acela nu o lăsa în pace. La urma urmei, o fetiţă fusese salvată şi un bărbat care ucidea oameni, în mod activ şi cu o viteză alarmantă, fusese adus în faţa justiţiei.

„Doar că nu despre asta era vorba”, se gândit ea în întuneric, cu Allen lângă ea. Directorul ei la acea vreme insista că vinovatul fusese prins, chiar dacă unele dintre probe erau cel puţin îndoielnice. Închiseseră cazul şi, după ce fetiţa fusese dusă înapoi acasă în siguranţă, alţi doi copii fuseseră găsiţi ucişi o lună mai târziu, într-un alt stat. Găsiseră, în cele din urmă, adevăratul criminal, dar Kate nu se iertase niciodată pentru faptul că îşi ignorase instinctele – pentru că nu îşi susţinuse punctul de vedere în faţa fostului ei director, atunci când simţise că bărbatul pe care îl prinseseră nu era criminalul.

Se ridică din pat, cât de încet putu, şi merse în bucătărie. Luă un pahar cu apă şi se aşeză în fotoliul ei, gândindu-se la acel caz – gândindu-se la DeMarco şi la un bărbat despre care începea să creadă că nu este deloc vinovat.

— Esti bine?

Se întoarse şi îl văzu pe Allen stând în uşa dormitorului. Îşi luase boxerii înapoi pe el, dar restul trupului îi era gol. Arăta al naibii de bine pentru o persoană de cincizeci şi patru de ani, iar mintea ei, chiar dacă doar pentru scurt timp, sări de la lucrurile întunecate pe care insista la activităţile de acum aproximativ cinci ore.

— Da. Pur şi simplu nu puteam dormi.

— E de rău? Adică, pot să fac o glumă despre tine întorcându-te în pat şi cum nu vom dormi deloc?

Ea zâmbi şi se îndreptă spre el.

— Fă orice glumă vrei, spuse ea. Atâta timp cât eşti în stare să o susţii.

Şi înainte de a putea face un alt comentariu, ea începu să-l sărute, conducându-l înapoi în patul ei.

CAPITOLUL PATRUSPREZECE

La optsprezece kilometri distanţă de locul în care un bărbat pe nume David „Davey” Armstrong stătea pe jumătate adormit pe un pat într-o celulă de detenţie, un alt bărbat se trezi rapid în pat. Se uita insistent la numerele digitale ale ceasului deşteptător şi văzu că era ora 5:05. Avea o alarmă internă care îl trezea la această oră de când era copil – încă de la vârsta de zece ani.

Asemenea unei maşinării pe pilot automat, se ridică din pat, făcu şase paşi spre covorul din faţa patului său (şase paşi pe care-i număra în şoaptă în fiecare dimineaţă) şi se

puse în poziţia de flotări. Făcu rapid o sută de flotări şi apoi merse imediat la duş. Se curăţă şi îşi spălă părul scurt şi negru cu aceleaşi mişcări mecanice cu care se ridicase din pat şi făcuse sport.

Cinci minute mai târziu, se ştergea cu prosopul, în timp ce se întorcea în dormitorul său. Se îmbrăcă rapid, cu un tricou negru şi o pereche de blugi decoloraţi şi merse în bucătărie. Văzut că era ora 5:27 şi se încruntă. Era cu două minute mai devreme. Îşi trăia zilele conform unui program foarte strict şi chiar şi două minute îi puteau îmbunătăţi sau strica dispoziţia.

Şi în această dimineaţă, era într-o dispoziţie foarte bună. Se simţea bine – mai bine decât decât în ultima vreme. Poate de aceea ajunse în bucătărie cu două minute mai devreme. La urma urmei, avusese un program foarte încărcat în ultima săptămână.

Se aşeză la masa din bucătărie cu un bol de cereale în faţă şi începu să se uite de pe iPhone pe Facebook. Ca de obicei, nu văzu nimic interesant. Trump spusese din nou ceva prostesc. O persoană rasistă spusese ceva rasist. Oamenii postau scurte videoclipuri cu pisici şi copii drăguţi şi femei în costume de baie care arătau tot ce se putea.

Rânjea la lucrurile astea în timp ce-şi mânca cerealele. Începu să se gândească la ce va face mai târziu – nu când va merge la muncă, ci la o anumită sarcină pe care îşi propusese s-o ducă la îndeplinire, dincolo de munca lui monotonă. Lucra la o fabrică mică de materiale plastice, în cealaltă parte a oraşului, apăsând butoane, tăind sârmă şi repetând aceleaşi mişcări din nou şi din nou, de un miliard de ori. Îşi detesta slujba, dar îi oferea timp suficient să gândească. Îi oferea ocazia să se gândească la trecutul

său şi să-şi dea seama unde lucrurile au început să meargă atât de prost.

Desigur, nu se putea gândi la nimic altceva în afară de tatăl său care îi ucisese mama. Şi era atât de mic când se întâmplase asta...poate că se mai întâmplase altceva pe măsură ce crescuse.

Îşi petrecea o parte din timpul de la muncă încercând să se gândească când a fost prima oară când întunericul îi pătrunsese în minte – când avusese pentru prima dată acele gânduri violente şi sângeroase. Dar niciodată nu găsea un răspuns concret.

Dar nu-i plăcea să insiste foarte des pe acele gânduri. Îl făceau să se simtă de parcă era ceva în neregulă cu el. Aşa că îşi direcţiona gândurile spre toate lucrurile minunate pe care le făcuse în ultima vreme în timpul său liber. Asta îl binedispunea mereu. Îşi dădu seama că dacă ar continua şi ar termina totul în doar câteva zile, ar putea chiar să devină o persoană mai bună. Ar putea, în sfârşit, să lase trecutul în urma lui.

După ce termină cerealele, puse castronul în chiuvetă şi merse înapoi în camera lui. Mai avea încă cincisprezece minute până să plece la lucru. De obicei, când avea timp, citea, dar în ultima vreme fusese prea ocupat şi distras pentru a putea citi. În loc să ia o carte din stiva de lângă pat, scoase cutia de pantofi de sub pat.

Până de curând, capacul cutiei de pantofi fusese acoperit cu un strat subţire de praf. Dar şterse praful în urmă cu două săptămâni şi începuse să se concentreze pe conţinut. De fapt, lucrurile ce se aflau în cutia de pantofi îi stăteau pe cap în ultima vreme.

Desfăcu cu grijă capacul cutiei şi zâmbi la ce văzu înăuntru.

Scoase din cutie animalul de pluş, un iepuraş cenuşiu cu o ureche lăsată şi cealaltă în poziţie dreaptă. Îi zâmbea prosteşte cu ochii mici de sticlă. Şi chiar dacă acum era adult, acel zâmbet caraghios îl făcea să se simtă în siguranţă – ca şi cum era cineva sau ceva în lumea asta nenorocită căruia îi păsa de el.

Puse iepurele pe pat şi se uită înapoi în cutie. Mai era un lucru acolo, pe care-l scoase cu aceeaşi grijă iubitoare pe care i-o arătă iepurelui.

Se comporta cu pătura într-un mod copilăresc, de parcă s-ar întinde înapoi pe pat cu ea şi se ghemui sub starea zdrenţuită în care se afla.

În schimb, o ţinu în sus de marginea zdrenţuită şi începu s-o sfâşie. Cedă uşor, la fel ca-n celelalte două dăţi când smulse o fâşie din ea.

Privi noua bucată de pătură şi zâmbi. Era tentat s-o facă acum, să facă treaba dimineaţa. Putea să sune la lucru şi să spună că e bolnav şi s-o facă. Dar nu...îi plăcea să aibă întreaga zi la dispoziţie pentru a aştepta, pentru a crea suspansul.

Puse cutia înapoi sub pat, cu toate lucrurile aşezate înapoi în ea. Toate cu excepţia acelei bucăţi de material pe care o aşeză în mijlocul patului. Se uită lung la ea pentru o clipă înainte de a părăsi camera pentru a-şi începe ziua.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Era mai mult decât ciudat să se trezească cu cineva în pat. Kate stete puţin să aprecieze sentimentul, în timp ce se ridică încet din pat. Îşi luă o pereche de chiloţi şi halatul pe ea şi se furişă afară din cameră, Allen dormind încă. Se simţea puţin imatură, dar nu-i venea să creadă cât era de fericită. Nu mai dormise cu un bărbat de când Michael murise. Era ceva eliberator legat de asta – ceva care o făcu să-şi amintească că e bine să fii puţin egoist din când în când.

Intră în bucătărie şi începu să pregătească o cafea. Sparse apoi câteva ouă şi pregăti nişte omlete. În timp ce cafeaua fierbea şi ouăle se prăjeau, merse din impuls la blatul de bucătărie şi îşi deschise iPad-ul, căutând fişierele despre cazul din Roanoke. Aşa cum era abordarea ei obişnuită, ştia că nu va putea să nu se mai gândească la caz până când acesta nu va fi finalizat sută la sută în mod oficial.

Căută orice detaliu pe care ar fi putut să-l rateze, dar nu găsi niciunul. Ştia că atunci când legiştii şi criminaliştii îşi vor termina treaba, mai multe informaţii vor fi disponibile. Deocamdată însă, simţi că ea şi DeMarco făcuseră tot ce le stătea în putinţă. Totuşi, acest lucru nu putea da la o parte faptul că se simţea de parcă le scăpa ceva – ceva ce se afla chiar în faţa lor.

Kate închise fişierele şi apoi îşi deschise emailul. Avea deja destul de multe, toate fiind legate de activitatea de cercetare de mai târziu. Totul părea foarte clar şi, dacă agenţii pe care îi supraveghea lucrau bine împreună, ar trebui să poată finaliza foarte repede cazul actual. Văzu şi că i se cerea să ajungă în DC până la ora trei după-amiază. Se uită peste rezumatul cazului care fusese pregătit pentru ea, citindu-l de două ori şi întipărindu-l în memorie. Într-adevăr, părea a fi un caz care mai avea nevoie doar

de o singură teorie sau o singură pistă bună pentru a fi finalizat.

Auzi paşi în spatele ei. Înainte să se poată întoarce, simţi mâinile lui Allen pe umerii ei, masând-o uşor. O sărută pe ceafă, fiind cuprinsă de un fior încântător.

— Bună dimineaţa, spuse el.

— Bună dimineaţa şi ţie, spuse ea. Închise iPad-ul şi se întoarse spre el.

— Ai închis foarte repede iPad-ul, spuse el. Informaţii delicate?

— Ceva de genul, spuse ea. Ţi-e foame?

El se uită spre barul pe care ea aşezase farfuriile. Din cauză că fusese prea ocupată cu dosarele cazului, arse puţin omletele, dar nu credea că Allen era genul care se va plânge de aşa ceva.

— Categoric, spuse el.

Se îndreptă spre scaunul de bar de lângă blatul de bucătărie, îmbrăcat în aceleaşi haine pe care le purtase cu o seară înainte. Privirea de pe faţa lui oglindea sentimentele lui Kate. Începu să creadă că nici Allen nu trecea prea des prin astfel de situaţii.

— Te întorci pentru că îţi lipseşte sau doar pentru că pensia nu e pe placul tău? întrebă Allen, dând din cap spre iPad.

— Mă întreb asta aproape în fiecare zi, spuse ea. În principiu, pentru că mi-e dor. E singurul lucru la care m-am priceput vreodată.

— După aseară, ţin să te contrazic, spuse el cu un mic zâmbet.

Se întoarse un pic, roşind în obraji.

— Oricum, trebuie să fiu în DC până la ora trei după-amiază. Va fi probabil o călătorie destul de rapidă, în cazul în care vrei să faci nişte planuri pentru mâine.

— Da, sună bine, spuse el, mâncând micul dejun.

— Îmi pare rău din nou că te-am făcut să aştepţi atât de mult aseară.

— Oh, este în regulă, spuse el. Serios. O parte din mine e puţin fermecată de ceea ce faci. Mi-ar plăcea ca tu să nu mă contrazici, dar mi te imaginez spărgând uşi şi punând infractori la pământ. Este cam atrăgător.

Nu putu să nu zâmbească când se gândi cum îl pusese la pământ ieri pe Davey Armstrong.

— Da, sigur, spuse ea. Aşa arată aproape fiecare zi pentru mine. Multă alergare şi confruntare.

— Deci, spuse el, luând cu furculiţa ultima bucată de omletă, dacă trebuie să fii în DC la trei, cred că ar cam trebui să te mişti, nu?

— Da, probabil că ar trebui să mă pregătesc.

— Sunt un oaspete groaznic dacă îţi folosesc duşul înainte să plec? întrebă Allen.

— Deloc, spuse ea. Dă-mi puţin timp şi poate o să vin şi eu.

Acum era rândul lui să ascundă roşeaţa din obraji. Îşi aşează farfuria în chiuvetă şi luă o ultimă înghiţitură de cafea, înainte de a ieşi din bucătărie. O sărută uşor pe colţul gurii şi se îndreptă înapoi spre dormitor.

Kate chiar intenţiona să i se alăture, dar mintea îi zbură instant înapoi la caz. Continua să vadă acele bucăţi de material, porţiuni dintr-o pătură, care fuseseră îndesate în gurile victimelor. Se uită la ceasul de deasupra chiuvetei din bucătărie, văzu că era ora 8:37 şi se hotărî s-o sune pe DeMarco.

Răspunse de îndată, încântată de faptul că Kate o suna.

— Mă simt destul de singură aici în Roanoke, spuse DeMarco.

— Nimic nou?

— Nimic. Am ajuns să verific chiar şi rgistrele din liceu ale soţilor Nash şi Langley, în speranţa că poate voi găsi vreo legătură. De asemenea, am solicitat de la autorităţile districtuale toate formularele şi documentele referitoare la procesul de asistenţă socială al soţilor Langley. Le voi primi astăzi, dar pe baza a ceea mi-a fost spus de la Departamentul de Servicii Sociale, soţii Langley sunt cam perfecţi. Fără caziere penale sau semnale de alarmă. Deci nu mă aştept să găsesc schelete în dulapul lor.

— Şi soţii Nash nu au fost niciodată asistenţi sociali, nu?

— Nu din ceea ce avem. În orice caz, nu există nimic care să arate asta. Totuşi, asta ar fi o legătură destul de remarcabilă, nu-i aşa?

— Da, dar dacă nu există, nu există. Oftă şi apoi adăugă: Ce spui de Davey Armstrong? Toată lumea încă crede ca el este vinovatul?

— Da, şi există cel puţin câteva dovezi care să sprijine acest punct de vedere. Nu sunt atât de puternice pe cât mi-aş dori, dar sunt suficiente ca să îl mai reţinem pentru o perioadă. De exemplu, există un cazier al poliţiei de când Davey avea şaptesprezece ani. Se închisese în baia soţilor Langley cu un pistol şi ameninţase că se va omorî. Există, de asemenea, şi câteva mesaje G-chat destul de urâte care numai ce au fost găsite aseară pe calculatorul lui. Vorbea cu ceva prieten de-al lui de la şcoala profesională despre experienţele sale cu soţii Langley. Vorbeşte despre nişte fantezii sexuale destul de bolnave legate de Bethany Langley. Chiar şi violul este menţionat de câteva ori.

— Crezi că mi le poţi trimite? întrebă Kate.

— Dacă vrei, da.

— Altceva?

— Nimic, asta e tot. Am vorbit despre mesajele alea cu prietenul lui de la şcoală şi acesta este convins că Davey nu ar fi capabil să omoare pe cineva. Totuşi, a spus că Davey părea uneori cam aerian. Ca să fiu sinceră, mă

aştept ca Duran care mă cheme înapoi în DC mâine dacă nu apare vreo probă importantă în acest caz.

— Ei bine, ţine-mă la curent, spuse Kate. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

Închiseră telefonul şi Kate încercă instant să se gândească la Davey Armstrong în perioada adolescenţei, trăind în casa soţilor Langley şi nutrind fantezii sexuale legate de mătuşa sa. Acest element nou schimba puţin povestea. Poate că era ceva ce Davey nu le spunea. Poate că nu era ruşinat doar de consumul de droguri, ci şi de felul în care se gândea la mătuşa sa.

Ideea asta o făcu să se simtă inconfortabilă. Şi, deşi îi spusese lui Allen că va merge şi ea la duş cu el, orice gând sexual îi fu şters din minte odată cu această informaţie nouă despre Davey Armstrong. În loc să i se alăture lui Allen, rămase lângă blatul din bucătărie, uitându-se din nou peste dosare şi sorbind din cafea.

„Ce naiba îmi scapă?” se întrebă ea, sigură de faptul că era ceva chiar sub nasul ei, care îi scăpase până acum.

***

Allen nu spuse nimic legat de decizia lui Kate de a nu i se alătura la duş. Părea să înţeleagă că mintea ei nu era aproape niciodată într-un singur, ci peste tot. Kate îşi dădu seama că dacă vor dori la un moment dat să exploreze o relaţie de lungă durată, acest lucru va trebui abordat. Dar, momentan, aprecia faptul că el pur şi simplu o înţelegea.

Începu să-şi facă bagajele când el ieşi din baie. Avea pantalonii pe el şi îşi ştergea părul cu prosopul.

— Eşti de acord cu asta? întrebă el.

— Cu ce anume? întrebă ea.

El ridică din umeri şi îşi luă tricoul pe el.

— Ei bine, nu mă înţelege greşit, azi noapte a fost genial. Dar acum, toată treaba asta cu venitul şi plecatul şi viaţa ta ocupată. Nu ştiu. Mă simt de parcă te-am folosit sau ceva. Poate că am profitat de programul şi situaţia ta ocupată. E prostesc?

— Nu, spuse ea înduioşată. Din contră, e incredibil de drăguţ. Nu, nu m-ai folosit. Şi nu am făcut-o nici pentru că mă simţeam vinovată că te-am făcut să aştepţi. Deci nu te gândi la chestiile astea.

— Bine de ştiut, spuse el. Te deranjează dacă mai stau până pleci?

— Chiar deloc.

În decurs de câteva minute, el era în bucătărie spălând vasele de la micul dejun. Îşi turnă încă o ceaşcă de cafea şi stete cu ea în dormitor, în timp ce îşi făcea bagajele. Avură o conversaţie destul de plăcută despre lucruri superficiale: prognoza vremii în săptămâna respectivă, restaurante pe care ar vrea să le încerce, filme pe care le-ar putea vedea împreună la cinema în săptămânile următoare. În ceea ce-o privea pe Kate, era plăcut să poarte conversaţii atât de inocente şi banale.

La ora 9:30 avea bagajele făcute şi se îndrepta deja spre uşă. Asta însemna că va ajunge în DC cu cel puţin două ore înainte de ora stabilită, dar era în regulă. Se gândea că ar putea încerca să stea de vorbă cu Duran despre cazul din Roanoke.

Allen cără pentru ea o geantă afară şi o puse în portbagajul maşinii. Mai apoi, o luă de mână.

— Îmi place chestia asta, spuse el. Desigur, chestia asta neavând o definiţie. Indiferent de ce se întâmplă între noi...îmi place.

— Şi mie, spuse ea. Te sun când vin înapoi spre casă.

— Nu trebuie. Promit că nu voi aştepta trist pe verandă până te întorci.

— Dar vreau să fac asta, spuse ea. Aproape că explică cu voce tare raţionamentul din spatele cuvintelor, dar preferă să rămână în mintea ei. „Îmi place ideea că mă aşteaptă cineva, cineva care e nerăbdător să mă vadă din nou.”

Cu acest gând în minte, îşi dădu seama că Melissa nu îi răspunse încă la mesaj. Acest lucru o mâhnea, dar nu se putea concentra la asta acum.

„Dar când?” se întrebă ea, în timp ce Allen îi deschidea uşa maşinii. „Dacă vrei ca relaţia asta să funcţioneze, trebuie să o înfrunţi mai devreme sau mai târziu.”

Se urcă în maşină cu un suspin greu, încercând să-şi calmeze furtuna din cap.

— Eşti bine? întrebă Allen.

— Da. Am doar multe pe cap. Lucru...Melissa...sunt doar un dezastru imens. Cred că îţi vei da seama destul de curând.

El îi zâmbi, se aplecă şi o sărută. Sărutul era destul de pasional şi îi trezi la viaţă toate zonele potrivite. Când se îndepărtă, Dumnezeule mare, era ameţită.

— Ai grijă de tine, spuse Allen.

— Voi încerca. Ne vedem în curând.

El îi închise uşa şi îi făcu cu mâna, în timp ce porni maşina. Când se îndepărtă, se uită înapoi şi îl văzu cum încă o privea de pe trotuar. Zâmbi văzându-l şi, pentru prima oară după foarte mult timp, se întreba dacă nu cumva viaţa consta în ceva mai mult decât nişa pe care şi-o croise la lucru. Desigur, mai erau şi Melissa şi Michelle, dar era şi chestia asta fără nume dintre ea şi Allen. Nu iubire, cel puţin nu încă, dar era un sentiment care o făcea să se simtă dorită.

Asta, în paralel cu faptul că va avea şansa să o privească pe micuţa Michelle crescând, o făcu să simtă o bucurie atât de intensă, încât o luă prin surprindere. Era ceva ce nu mai simţise de foarte mult timp – altceva în afară de munca ei care o făcea să fie entuziasmată de ceea ce îi rezerva viitorul.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Kate trebuia să recunoască...se simţea bine să fie iar în preajma haosului blând şi al afacerilor din DC. În momentul în care clădirea J. Edgar Hoover îi apăru în faţa

ochiilor, simţi o bunăstare pe care rareori o simţea când era acasă de când se pensionase. Petrecuse atât de mult timp acolo, îşi făcuse un nume şi lăsase o moştenire în clădirea aceea. Nu doar că îi amintea de o mulţime de lucruri; dar îi oferea un scop şi un sentiment de realizare pe care se străduia să le găsească acasă, în Richmond.

Se lovi de un inconvenient în trafic, aşa că nu ajunse atât de repede pe cât sperase. Prin urmare, parcă în acelaşi loc în care parca de aproape treizeci de ani (desigur, în acele trei decenii, parcarea fusese modernizată – modificată şi mărită) şi merse direct în clădire. Clădirea nu era niciodată cu adevărat goală, dar în zilele de duminică era pe cât se poate de pustie. Trecuse doar pe lângă cinci persoane în drumul spre etajul al doilea, unde una dintre cele mai mari săli de conferinţe fusese rezervată pentru întâlnire.

Când intră în cameră cu douăzeci de minute mai devreme, fu încântată să vadă că alţi câţiva membri ai echipajului de investigaţii erau deja acolo. Un proiector fusese pregătit şi Keurig-ul de pe masa din spate încăperii umplea o ceaşcă cu cafea. Observă de îndată că mai mulţi membrii ai echipei păreau obosiţi, un indiciu care semnala faptul că lucraseră multe ore suplimentare pentru acest caz. Ştia bine cum arăta situaţia; însemna că fie erau pe punctul de a finaliza cazul, fie mai aveau de spus o ultimă rugăciune înainte de-al închide.

— Agent Wise, spuse o femeie înaltă aflată în faţa încăperii. Vă mulţumesc foarte mult pentru că aţi acceptat să vă întâlniţi cu noi.

În loc de a-i spune acestei femei că Duran nu prea îi dăduse de ales, Kate spuse pur şi simplu:

— Desigur, şi strânse mâna femeii.

Ceilalţi şase agenţi şi asistenţi din cameră veniră spre ea, prezentându-se şi mulţumindu-i. În mijlocul prezentărilor, Duran intră în cameră. Ca de obicei, părea a fi pe grabă, dar era mulţumit de faptul că toată lumea era prezentă cu zece minute înainte ca şedinţa să înceapă.

Se uită rapid prin cameră şi îi făcu semn lui Kate.

— Putem vorbi afară pentru un moment? întrebă el.

Ea îl urmă pe hol, observând faptul că închise uşa în spatele lor.

— Această echipă este formată din agenţi care au mai puţin de cinci ani experienţă, îi explică Duran. Cu toate acestea, toţi au avut rezultate extraordinare pe parcursul academiei şi, consider că au potenţialul de a deveni agenţi grozavi cu o moştenire, poate la fel de stelară ca şi a ta. Îţi spun toate lucrurile astea pentru a înţelege cât sunt de motivaţi. Sunt extrem de aproape de a-l prinde pe tipul ăsta şi, aşa cum ţi-am explicat mai devreme, o mulţime din lucrurile pe care le-au găsit oglindesc cazul lui Frank Costello. Îţi aminteşti detaliile acestui caz destul de bine pentru a-i putea ajuta?

— Îmi amintesc detaliile cazului Costello un pic prea vivid.

— Bine. Ajută-i, dar nu-i umili. Eşti aici pe post de suport, nu de profesor. Dar, în acelaşi timp, dacă a-i putea să-i conduci pe drumul cel bun...

Ea dădu din cap.

— Înţeleg.

Când intrară înapoi în sala de conferinţe, echipa formată din cei şapte agenţi şedea în jurul mesei. Cinci dintre ei aveau dispozitivele pregătite – laptopuri, telefoane sau tablete. Doi dintre ei preferau o abordare mai învechită, pregătindu-şi o foaie de hârtie şi un pix.

— Deci, spuse ea în timp ce se aşeză pe unul dintre cele trei scaune libere de la masă. Am citit sumarul cazului şi sunt pregătită să grăbesc lucrurile uimitoare pe care le-aţi făcut deja cu toţii. Dar cine ar dori să-mi spună cum aţi ajuns aici? Cum aţi ajuns atât de aproape de a-l prinde pe tipul ăsta?

Un bărbat elegant, care părea să aibă aproape treizeci de ani, preluă cuvântul. Nici nu-i lăsă pe ceilalţi să se gândească ce să răspundă la întrebarea ei. Kate încerca să-şi dea seama dacă era un pupincurist sau era doar extrem de dedicat.

— Patru răpiri în ultimele trei săptămâni, spuse acest bărbat. Una în Bethesda, Maryland, şi două în afara Fredericksburg, Virginia, iar celelalte două în Louisville, Kentucky. Nu au existat nici cadavre şi nici scrisori de la răpitor. Nicio cerere. Ceea ce, ca să fim sinceri, este aproape la fel de rău precum găsirea unui cadavru.

Kate nu era de acord cu asta, dar înţelegea ce voia să spună. Dacă nu existau cereri pentru eliberarea copiilor, nu se ştia prin ce trec.

În timp ce bărbatul elegant făcu o pauză, femeia înaltă care se prezentase prima, începu să vorbească.

— Evident, zona de interes oglindeşte aceleaşi locaţii ca şi în cazul lui Frank Costello...nu la perfecţie, dar sunt prea

asemănătoare pentru a le putea ignora. De asemenea, la fel ca şi Frank Costello, nu există preferinţe pentru băieţi sau fete. Până în prezent, au fost răpiţi câte doi din fiecare.

— Povestiţi-mi despre fiecare potenţială răpire, spuse Kate.

O altă femeie preluă acest subiect. Părea emoţionată şi obosită.

— Doi au fost luaţi de la locurile de joacă, în timp ce mamele erau acolo cu ei. Una dintre ele recunoaşte că se uita pe Facebook în timp ce copilul ei era la barele de căţărat. Aproximează că îşi lua ochii din telefon o dată la cincisprezece-douăzeci de secunde. A treia pare că a fost luată la un moment dat când s-a îndepărtat puţin de tatăl ei într-un Walmart din Louisville. A patra mergea spre casa bunicii sale, aflată la doar şase case distanţă de propria casă. Potrivit mamei sale, a mai făcut asta de zeci de ori înainte.

— Nu a existat niciun martor, spuse bărbatul elegant. Cumva, nu-l avem nici măcar pe camerele de supraveghere când părăsea Walmart-ul.

— Cum e posibil? întrebă Kate.

— Gazon şi grădină, spuse unul dintre agenţi. În acel Walmart există o singură cameră de supraveghere în departamentul de gazon şi grădină. Este orientată spre zona liberă a secţiunii cu flori. Dacă cineva ar cunoaşte suficient de bine structura magazinului, ar şti cum să iasă prin departamentul de gazon şi grădină fără a fi văzut.

Creierul lui Kate funcţiona deja la capacitate maximă, încercând să potrivească toate piesele.

— Aţi verificat angajaţii vechi care ştiu cum funcţionează sistemul de camere de supraveghere?

— Am interogat unsprezece, spuse femeia înaltă. Doi au fost interogaţi de două ori. În cele din urmă, n-am descoperit nimic.

Kate se gândi puţin, ridicându-se din scaun şi mergând spre partea din faţă a încăperii.

— Dacă presupunem că acest bărbat este conectat de Frank Costello, locaţiile nici nu ar conta neapărat – deşi este foarte ciudată situaţia cu camerele de supraveghere. Trebuie să gândim aşa cum gândea Frank Costello. Aţi văzut cu toţii materialele cu interogatoriile sale?

— De mai multe ori, spuse un bărbat din spatele mesei, care părea extrem de obosit.

— Am studiat profilele copiilor, ale familiilor, chiar şi ale bunicilor, spuse un bărbat puternic, cu aspect furios din partea cealaltă parte a mesei. Dar nu pare să existe nimic.

— Niciunul dintre aceste lucruri nu ne-a ajutat să-l prindem pe Frank Costello, spuse Kate. Căutaţi în locul greşit dacă credeţi că o să-l prindeţi pe acest tip, în speranţa că va folosi aceleaşi metodologii ca şi Costello. În schimb, trebuie să vă uitaţi unde a greşit Costello. Şi după cum vă arată dosarele, lucrul care ne-a făcut să-l prindem a constat într-un detaliu extrem de mic – un lucru mic care conecta toate familiile, şi nu în genetică sau rutină zilnică,

ci ceva atât de banal încât nici nu l-am luat în considerare până nu mi-a sărit în ochi.

— Te referi la YMCA, spuse femeia înaltă.

— Hei, aşa este, spuse agentul elegant. Acum părea foarte mulţumit că era în încăpere. De asemenea, o privea pe Kate cu acelaşi respect cu care o priveau majoritatea agenţilor tineri în ultimele ei zile de agent la datorie. La final, aţi descoperit că toţi părinţii copiilor aveau abonament la YMCA. Costello era şi el membru. Dar acest lucru nu este uşor de remarcat, pentru că tone de oameni au abonament la YMCA.

— Exact, spuse Kate. Făcu o pauză pentru o clipă, când îşi dădu seama că fiecare pereche de ochi din cameră era aţintită asupra ei – chiar şi cea din capul lui Duran. El îi zâmbea aprobator, îndemnând-o cu un semn din cap să continue. Costello a folosit YMCA ca teren de vânătoare. A cercetat sala de sport – timp de aproximativ şapte luni, conform poveştii sale. A jucat chiar şi câteva meciuri de squash cu tatăl uneia dintre victimele sale.

— Deci trebuie să căutăm legături în afara aspectelor de bază ale tuturor familiilor, spuse un alt agent. Dar nici nu ştiu dacă există. Am fi dat deja peste ele dacă ar fi existat.

— Poate că aţi dat, spuse Kate. Poate că au fost sub nasul vostru în tot timpul ăsta, dar păreau atât de banale şi de obişnuite încât l-aţi omis. Frank Costello nu şi-a schimbat viaţa atunci când a început să răpească copii. Nu a încetat să meargă la YMCA şi nici nu a demisionat de la locul de muncă – nu şi-a luat nicio zi de concediu medical sau ceva de genul. Şi din moment ce ştim asta despre el şi ştim, de asemenea, că lucra cu altcineva...

— Atunci probabil că fac aceleaşi lucruri, spuse agentul elegant.

— Dar de ce să aştepţi aproape douăzeci de ani pentru a începe din nou? întrebă agentul cu aspect furios, fără a-şi ridica privirea în timp ce scria ceva pe laptop.

— Poate că a avut nevoie de tot timpul acesta pentru a-şi face curaj, sugeră Duran. Nu a mai făcut asta de unul singur.

— Este un exemplu ca la carte de bărbat care a fost lăsat în urmă de un partener, spuse Kate. Când Costello a fost prins şi micile lor aventuri s-au încheiat, orice partener ar fi avut probabil că s-a simţit pierdut. Şi acum ce? Acest gen de mentalitate. Dar lucrurile precum răpirea şi uciderea copiilor...nu dispar pur şi simplu. Aşa că da...poate că a trebuit doar să-şi facă curaj pentru a putea începe din nou. Este chiar foarte probabil. Dar trebuie să ne gândim la lucrurile pe care le-a ascuns sau pe care le-a pus în practică în acea perioadă. Dacă este ca şi Costello, va încerca, cel mai probabil, să nu iasă în evidenţă. Nu-şi întrerupe viaţa de zi cu zi. Şi ăsta este un avantaj pentru voi, pentru că asta înseamnă că lasă urme destul de mari. Trebuie doar să ştim de unde să începem să căutăm.

— Da, şi acolo nu găsim nimic, spuse agenta. Când un tip se mişcă asemenea unei fantome, e greu să-i dai de urmă. Am verificat camerele de supraveghere, camerele din trafic...

— O echipă de agenţi a verificat materialele camerelor de supraveghere ale fiecărei benzinării pe o rază de treizeci şi doi de kilometri de la fiecare loc de răpire, în speranţa de a

găsi ceva, spuse bărbatul care fusese supărat mai devreme. Şi nimic.

— Aţi verificat locaţiile răpirilor lui Costello? întrebă Kate.

— Fără folos, spuse agentul elegant. Dintre cele două locaţii sigure, una este o stradă care a fost demolată şi transformată într-o comunitate de lux. Cealaltă era un loc de joacă mic de care s-a ales praful.

— Dar ştii, spuse agenta gânditoare, în urmă cu un moment ai menţionat lucruri obişnuite. Lucruri atât de evidente, încât le treci cu vederea până când îţi sar în ochi...

Apoi începu să răsfoiască rapid paginile unui dosar aflat în faţa ei. Fără a ridica privirea, spuse:

— Lockridge, ai concluziile de la locul de joacă de unde a fost luată a treia victimă?

— Da, spuse agentul elegant. Făcu câteva click-uri pe laptopul său şi adăugă: Ce cauţi?

— Coşul de gunoi din colţul locului de joacă. Fusese golit recent, iar bărbatul care se ocupă de întreţinerea locului credea că gunoaiele din el nu pot fi mai vechi de cinci sau şase ore. Ai lista cu ce era înăuntru?

— Două doze de Cola, un pliant cu o afacere locală, o pungă goală de arahide aromate, un biberon crăpat cu o poză cu Elmo pe el.

Agenta scose o foaie de hârtie din grămada ce o avea în faţa ei şi o trânti pe masă cu o asemenea forţă încât câţiva dintre cei adunaţi în jurul mesei se speriară.

— Aici, spuse ea, încântată. A patra victimă, răpită probabil în timp ce mergea spre casa bunicii. Îţi aminteşti ce au spus criminaliştii că au găsit pe stradă?

— La dracu, spuse un agent.

— Stai, să nu ne hazardăm, spuse Lockridge.

— Ceva nuci, probabil preambalate, spuse femeia. Nu caju, dar ceva asemănător.

Kate mai fusese în încăperi în care momente de revelaţie de acel gen aveau loc. Senzaţia de electricitate din aer nu se demoda niciodată.O simţea foşnind în sala de conferinţe în momentul în care echipa de agenţi îşi aruncau priviri de recunoaştere sau se uitau în ecranele laptopurilor la informaţiile pe care le acumulaseră.

Simţind că dăduse drumul, mai mult sau mai puţin, unui bulgăre de zăpadă pe o pantă abruptă, Kate continuă.

— Începeţi de acolo. Întorceţi-vă la benzinăriile şi magazinele alimentare. Unele dintre ele vor putea, cel mai probabil, să vă dea o listă cu tranzacţiile efectuate în ultima lună. Potriviţi cumpărarea acestor nuci cu materialele de supraveghere. Asta vă va oferi o mână de suspecţi. După aceea....

— Se vor descurca de acolo, spuse Duran. Momentan, agent Wise, ai putea să le descrii pe scurt profilul criminal al lui Frank Costello?

— Desigur, spuse ea. Accesă informaţia în memoria ei aproape perfectă şi văzu informaţiile din dosarul cazului.

Una îi rămăsese întipărită, deoarece fusese esenţială pentru cariera ei.

Cu toate acestea, chiar dacă începu să detalieze copilăria problematică pe care Frank Costello o îndurase, mintea lui Kate fugi în Roanoke. Începu să se concentreze din nou asupra crimelor care aveau loc acolo. În urmă cu ceva timp spusese un lucru, care numai acum aprinse ceva în mintea ei.

„Poate că a fost sub nasul tău în tot timpul ăsta, dar părea atât de banal şi de obişnuit încât l-ai omis.”

Acest gând i se învârti în minte pentru încă o jumătate de oră, în timp ce împărtăşea cu persoanele din cameră tot ce ştia despre modul în care Frank Costello îşi desfăşura răpirile şi crimele. Combinate cu descoperirea la care asistase cu câteva momente în urmă, nu avea niciun dubiu că această echipă extrem de capabilă va avea pe cineva în custodie în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Când şedinţa se termină, agenţii se ridicară repede de la masă, nerăbdători să exploreze noua pistă. Totuşi, în timp ce toţi ceilalţi plecau, femeia înaltă rămase. Se apropie de Kate, cu o privire reţinută, în timp ce îşi punea geanta de laptop pe umăr.

— Agent Wise, spuse ea. Am vrut să profit de acest moment pentru a mă prezenta. Numele meu este Rebecca Minor. Admir munca ta de când am intrat la academie. Tu eşti singurul motiv pentru care am vrut să urmez o carieră ca agent de teren, în detrimentul unei cariere de laborant, aşa cum îmi dorisem iniţial.

— Mulţumesc, spuse Kate, nefiind sigură cum să răspundă unui asemenea compliment.

— Trebuie să recunosc...am o mulţime din cazurile tale arhivate, tipărite şi aşezate într-un bibliorаft acasă. Le-am folosit pe post de ghid în timp ce studiam la academie.

— Pare că au ajutat. Faci o treabă fantastică din ceea ce văd. Îl vei prinde pe tipul ăsta mai repede decât crezi. Ştii, eşti pe calea cea bună. Lasă-l...

Telefonul îi vibră în buzunar, întrerupând-o. Se uită cu părere de rău la agentul Minor, în timp ce-şi verifică telefonul. Când văzu că DeMarco era cea care o suna, îi zâmbi neajutorată lui Minor şi se îndepărtă. Merse repede în spatele încăperii şi răspunse la telefon.

— Bună, DeMarco. Cum merge treaba?

— Se putea şi mai bine. A făcut-o din nou.

— Criminalul?

— Da...

Kate se uită înapoi prin încăpere, unde Duran stătea încă lângă uşă. El o văzu şi privirea schimbată între ei comunică totul. Înainte de a încheia apelul cu DeMarco, Kate ştia deja că se va întoarce înapoi în Roanoke.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Kate simţi o senzaţie de nelinişte răspândindu-se prin întregul ei corp în timp ce intra pe aleea crimei cu numărul trei. La vederea casei, îşi putu da seama că era ceva diferit

în legătură cu crima aceasta – criminalul trebuia să fie extrem de motivat pentru a lovi aici.

În primul rând, casa era superbă. Era o casă enormă, construită într-un stil colonial modificat. Iarba era perfect tăiată şi verde, mărginind veranda, asemenea unei poze dintr-o revistă de grădinărit. În spatele casei, putea vedea marginea unui iaz. Casa era amplasată pe un deal, de parcă oricine locuia înăuntru simţea nevoia să păzească de sus oraşul Roanoke, care era poziţionat la est într-o încurcătură de forme printre copaci.

Ar fi fost, într-adevăr, o privelişte frumoasă, dacă puteai face abstracţie de prezenţa celor două maşini de poliţie şi a sedanului negru. Ştia că sedanul era condus de DeMarco. Kate parcă în spatele sedanului şi merse spre casă. În timp ce urca scările verandei, un poliţist ieşi pe uşa din faţă. Nu era prea surprinsă să vadă că era Palmetto. Părea obosit, dar reuşi să zâmbească când o văzu.

— Agent Wise, spuse el. Mă bucur să vă revăd.

— Asemenea, spuse ea. Plecaţi deja?

— Da. Mă duc să văd dacă vă pot scuti de o parte din monotonie. Voi vedea ce pot afla de la familia şi prietenii decedaţilor. Câţiva ofiţeri mă vor ajuta. O să ne întâlnim din nou mai târziu.

— Vă mulţumesc pentru asta, spuse Kate în timp ce intră în casă.

— Desigur. Se uită la ea într-un mod ciudat, lucru care o făcea să creadă că voia să mai spună ceva. Dar se întoarse doar la maşina lui şi porni motorul.

Kate intră în casă şi descoperi rapid că interiorul era la fel de frumos precum exteriorul. Uşa din faţă dădea într-un foaier înalt, cu o scară care ducea la etaj. DeMarco stătea acolo, privind-o peste balustradă. O dâră de sânge uscat o direcţiona spre ea, oprindu-se într-o formă turtită la picioarele lui DeMarco.

— De cât timp eşti aici? întrebă Kate, urcând scările cu grijă. Sângele nu forma o singură dâră, ci era împrăştiat de colo-colo. Pe măsură ce ajungea la capătul scărilor, balta devenea din ce în ce mai groasă şi mai întunecată.

— De o oră şi ceva.

— Ceva util?

— Nu am găsit nimic. Totuşi, există o diferenţă imensă aici – este atât de diferită încât iniţial am crezut că această crimă nu are legătură cu celelalte. Numele victimei este Monica Knight. Este o avocată locală destul de mare. Este şi singură. A fost căsătorită pentru aproape şase luni, dar soţul ei a avut o aventură şi a părăsit-o. Asta s-a întâmplat, din ceea ce mi s-a spus, în urmă cu aproximativ doisprezece ani.

— Deci nu este vorba de un cuplu de data asta?

— Exact, spuse DeMarco.

Kate ajunse la capătul scărilor şi se uită în jos spre corp. Era întinsă pe spate, privind fix la tavan cu ochii mari.

Fusese înjunghiată de mai multe ori, în special în zona stomacului. Una dintre răni era în jurul gâtului şi părea că de acolo parcă provenea cea mai mare parte din sânge.

— Deci, ce o conectează de celelalte crime? întrebă Kate.

DeMarco ridică o pungă pentru probe din plastic. Înăuntru era încă o bucată de pătură.

— A fost dur, spuse ea. I-a fost îndesată pe gât, la fel ca la celelalte. Colţul ei ieşea prin rana din gât. Fusese împinsă acolo atât de tare, încât unul dintre dinţii ei din faţă se clătina.

— Are vreo legătură cu celelalte victime?

— Nimic evident. Asta verifică acum Palmetto pentru noi. A încercat să dea de fostul soţ pentru a-l avertiza că ar putea fi în pericol, dar până acum nu a reuşit.

Kate dădu din cap şi se ghemui într-o poziţie de genoflexiuni. Se uită atent la chipul victimei şi se încruntă. Lăsând sângele la o parte, Monica Knight era foarte drăguţă. Era evident că avea grijă de părul blond şi de tenul ei. Dar Kate observă, de asemenea, că frumuseţea Monicăi ar putea avea şi o altă sursă.

— Stai aşa. Ştim câţi ani are?

DeMarco analiză câteva notiţe pe care le scrise pe telefon şi spuse:

— Treizeci şi nouă.

— Deci este cu cel puţin zece-cincisprezece ani mai tânără decât celelalte victime, sublinie Kate. Şi singură.

— Da, şi mie mi s-a părut ciudat, spuse DeMarco. Bucata de material din gât o leagă în mod direct de celelalte victime, dar acolo se termină legătura.

„Deci, asta elimină presupunerea că ucigaşul vizează doar cupluri”, se gândi Kate. „Va fi interesant să vedem ce descoperim despre fostul soţ.”

Aruncă o privire mai atentă asupra victimei. Pe baza urmelor de sânge care duceau la etaj, părea că avusese loc o luptă sau o urmărire. Deşi la prima vedere părea ciudat că Monica Knight alesese să alerge la etaj pentru a scăpa, Kate văzuse scenarii similare de mai multe ori pe parcursul carierei sale. Câteodată, victima avea o armă la etaj şi încerca să ajungă la ea pentru a se apăra. Alteori, criminalul bloca uşa aşa că victima alerga la etaj pentru a se încuia în dormitor sau în baie – ceea ce, privind în ansamblu – era o metodă destul de bună. În epoca telefoanelor mobile, funcţiona de multe ori.

Privind corpul, Kate numără cel puţin şapte răni prin înjunghiere în stomac, dar nu putea fi sigură. Erau atât de apropiate una de alta, încât întreaga zonă părea a fi un haos de carne, pânză de cămaşă şi sânge. Apropierea rănilor arătau faptul că ucigaşul folosise mişcări rapide, acţionând precum o maşinărie. Dar cea de-a lungul gâtului nu era la fel de exactă sau de îngrijită ca şi celelalte. Carnea era sfâşiată şi tăiată. Acea tăietură fusese executată cu o forţă extremă, probabil dintr-o mânie nebună, care pare să nu fie fost în spatele rănilor înjunghiate pe care le văzuseră până acum.

În timp ce Kate studia corpul lui Monica Knight, telefonul lui DeMarco sună. Ea răspunse şi vorbi într-o manieră rapidă şi eficientă. Kate era impresionată. DeMarco fu

capabilă să treacă direct la subiect, fără a părea nesimţită sau ca şi cum nu i-ar păsa deloc de persoana de la celălalt capăt al telefonului. Kate ştia prea bine cât era de dificil să faci acest lucru.

— Hei, ai descoperit ceva? spuse DeMarco în timp ce răspundea la telefon. Ochii ei rătăceau în timp ce asculta ce avea de spus persoana de la celălalt capăt. Şi a vorbit cineva de fapt cu el? Da? Bine...şi ar fi în regulă dacă aş suna şi eu? Grozav. Mulţumim.

Închise telefonul fără a-şi lua rămas bun şi se uită la Kate.

— M-a sunat Palmetto, spuse DeMarco. Cineva din forţele de ordine a luat legătura cu fostul soţ al lui Knight. Este în viaţă şi bine-merci în Nashville, Tennessee. Când i s-a spus că soţia lui a fost ucisă, a rămas tăcut, dar nu părea să-i pese prea mult. A reuşit totuşi să răspundă într-un mod satisfăcător la câteva întrebări.

— Ar trebui totuşi să-l contactăm când se mai liniştesc apele. Nu cred că va fi necesar să-l aducem aici, dar totuşi...

— Doar dacă nu avem motive să credem că el a făcut-o. Şi dacă locuieşte în Nashville şi este acolo în momentul de faţă, asta practic îl exclude. Monica Knight a murit acum maxim opt ore.

La parter, cineva bătu la uşă.

— Agenţi? Putem intra?

DeMarco dădu din cap către Kate.

— Criminaliştii. I-am trimis la plimbare puţin, când am ştiut sigur că eşti pe drum.

Kate zâmbi. DeMarco se ocupa singură de caz de mai puţin de o zi, dar conducea deja lucrurile de parcă ar fi fost pe cont propriu de la început. Era capabilă să se adapteze şi avea capacitatea de a-i determina pe oameni să o respecte din start; din nou, Kate ştia cât de dificil era acest lucru pentru o femeie tânără şi atrăgătoare, pentru că şi ea trecuse prin acelaşi lucru.

— Da, cred că e în regulă, spuse Kate omului care stătea în uşa de sub ele. Se uită spre corp pentru ultima oară, făcându-i o poză mentală.

Ea şi DeMarco coborau scările în timp ce alţi doi membri ai echipei de criminalistică intrau în casă. Îşi făcură politicos din mână când trecură unul pe lângă altul, în timp ce Kate şi DeMarco ieşiră pe verandă.

— Cine a descoperit cadavrul? întrebă Kate.

— Prietenul ei. Se întâlnesc de aproximativ un an. Povestea lui a fost verificată imediat. Se afla într-un avion, aterizând în Raleigh, Carolina de Nord, chiar în momentul în care se crede că a avut loc crima. Am verificat deja jurnalele de zbor şi totul pare în regulă.

— A menţionat pe cineva care ar putea să-i poarte pică?

— Ei bine, era avocat. Deci, nu ducea lipsă de oameni care ar putea avea ceva împotriva ei. Dar el nu ştia nimic. Nu se putea gândi la nimeni care să-i dorească moartea.

— Cu cine va vorbi azi Palmetto? întrebă Kate.

— Doi dintre cei mai recenţi clienţi ai ei. Unul dintre ei a fost acuzat în mod eronat de abuz, cel puţin aşa se aude. Pare că merită să fie cel puţin verificat şi, în afară de asta, Palmetto spune că îl cunoaşte destul de bine pe inculpat.

— Ştim unde trăiesc părinţii ei?

— În Charlottesville, care se află la aproximativ o oră şi jumătate de aici. Îi am pe lista de oameni cu trebuie să vorbim. Crezi că ar trebui să-i vizităm?

— Da. Totul are legătură cu pătura. Ceva în legătură cu acele bucăţi – îndesarea lor în gâtul victimelor – pare a fi personal într-un mod ciudat. Cred că dacă vom obţine vreo pistă despre asta, va fi de la oamenii care au cunoscut victimele în mod intim. Nu doar un simplu iubit de un an sau un fost soţ care a înşelat-o.

Şi din nou, ceva ce spusese echipei din DC în cazul răpirii de copii se tot repeta în capul ei: „Poate că a fost sub nasul tău în tot timpul ăsta, dar părea atât de banal şi de obişnuit încât l-ai omis.”

— Da, sună legitim, spuse DeMarco. Ştiu că numai ce ai ajuns şi...

Fu din nou întreruptă de telefonul ei. Se uită la el şi spuse:

— Palmetto din nou. Răspunse cu acelaşi ton autoritar, dar oarecum cald. Ceva nou?

Kate ascultă conversaţia timp de aproximativ douăzeci de secunde înainte ca DeMarco să închidă.

— Ai aflat ceva? întrebă Kate.

— Nu. Dar se pare că nu va trebui să mergem la Charlottesville. Părinţii ei vin la cea mai bună prietenă a lui Monica din Roanoke pentru a planifica înmormântarea. Aceştia doresc să vorbească imediat cu persoana responsabilă de investigarea crimei fiicei lor.

— Presupun că astea suntem noi, spuse Kate. Se uită din nou la casa lui Monica Knight. Avea o privire sceptică pe faţă, ca şi cum simţea că era un secret acolo pe care trebuie să-l descopere.

„Îmi scapă ceva”, se gândi Kate, din ce în ce mai frustrată. „Dar ce?”

Poate că faptul că va vorbi cu părinţii lui Knight o va aduce mai aproape de a descoperi despre ce este vorba. Sau poate, doar poate, aveau de-a face cu un criminal suficient de priceput pentru a nu lăsa nicio urmă. Desigur, ştia că şi tipul de mentalitate care îndemna un criminal să aranjeze o scenă a crimei super-obsesivă şi îngrijită ar putea fi un indiciu în sine.

„Poate că de acolo trebuie să încep”, se gândi Kate. „Poate...”

— Agent Wise? întrebă DeMarco. Eşti bine?

— Da. M-am pierdut doar în gândurile mele, spuse ea. Merse spre maşină, ştiind că nu afla niciun secret de la casa respectivă. În schimb, trebuia să-l sape de una singură...şi era foarte bună la asta.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

În timp ce părinţii lui Monica Knight, odată ajunşi în Roanoke, îşi adunară puterile şi se ocupară de toate cele necesare, Kate stete în sala de conferinţe, care le-a fost oferită ei şi lui DeMarco la secţia de Poliţie Roanoke. Ea citi toate dosarele şi formularele disponibile pe care Poliţia Locală le avea cu privire la soţii Langley şi Nash, în timp ce o duzină de pagini despre Monica Knight se printau.

Se gândea la cazul Frank Costello – în special la YMCA. Şi asta o făcu să se gândească la partenerul neidentificat, care putea fi la locul de muncă, lăsând în urmă mici indicii discrete, sub formă de ambalaje goale de nuci şi gustări. Care era gustare ei aici? Ce era fix în faţa ei, dar trecea neobservat?

DeMarco intră în cameră cu dosarele despre Knight şi îi înmână o copie lui Kate. Se uitară împreună prin dosare, împărtăşind idei şi constatări.

— Transcrierile ei din colegiu arată că studiase iniţial psihologia, spuse DeMarco. Şi anume dezvoltarea timpurie a copilului. Pare destul de înfiorător când te gândeşti la bucăţile de pătură pe care le-am tot găsit în gâtul victimelor.

— Pare a fi de rău augur, spuse Kate. Dar ce crezi despre cele două cereri distincte de amprentare voluntară, ambele în ultimii cinci ani?

DeMarco răsfoi paginile până găsi aceste informaţii.

— Asta chiar pare ciudat. Una dintre cereri este conexată cu o solicitare de informaţii suplimentare pe care a trimis-o şi la Departamentul de Servicii Sociale.

Kate se agăţă de acea bucată de informaţie, simţind că era ceva acolo, ceva care ar putea lega totul. Dar lipsea un lucru – dar nu-şi dădea încă seama ce.

„Ceva din dosarul soţilor Langley...ceva asemănător...”

Se întinse după dosarul soţilor Langley, când cineva bătu la uşă. Unul dintre ofiţeri îşi băgă capul înăuntru, cu o expresie încruntată.

— Părinţii lui Monica Knight sunt aici. Să-i las să intre?

— Da, spuse Kate. Dă-ne două minute, te rog.

Ofiţerul încuviinţă din cap şi în momentul în care plecă, Kate răsfoi rapid dosarul soţilor Langley. Nu-i luă prea timp să găsească ce căuta.

— Există o cerere amprentare şi pentru soţii Langley, spuse ea. Arătând spre o copie fidelă a amprentelor lui Scott şi Bethany Langley. Chiar aici. Trebuiau să fie amprentaţi în perioada când treceau prin procesul de a fi aprobaţi ca asistenţi maternali.

— Poate de aceea şi Monica Knight a trebuit să fie amprentată? sugeră DeMarco. Ar avea cu siguranţă legătură cu o solicitare de informaţii de la Departamentul de Servicii Sociale.

Kate se gândi la asta pentru o clipă, în timp ce strângea dosarele din faţa ei. Nu-şi dorea ca părinţii îndureraţi să vină şi să vadă viaţa fiicei lor moarte rezumate crud într-o serie de pagini. DeMarco îi urmă exemplul şi vârî toate hârtiile în geanta de laptop.

— Ai mai fost nevoită să vorbeşti cu părinţi îndureraţi? întrebă Kate.

— De câteva ori, spuse ea. Cu toate astea, nu cred că te poţi obişnui vreodată. Adică, pe vremea când lucram la crime violente, erau alţi agenţi care făceau asta. Agenţi cu o înclinare pentru psihologia durerii. Mă întreb cum reuşesc medicii să facă asta tot timpul.

Se auzi încă o bătaie în uşă. De data aceasta, când se deschise, acelaşi ofiţer cu aspect trist conducea un cuplu mai în vârstă în încăpere – părinţii lui Monica Knight. Kate credea că mama arăta, în mod normal, destul de tânără pentru vârsta ei, dar faptul că plânsese cu înverşunare din cauza morţii neaşteptate a copilului ei o afectase. Se uită frenetic prin cameră, ca şi cum nu avea încredere în nimic.

În ceea ce-l privea pe tată, era un domn înalt care părea a fi somnambul. Roşeaţa din jurul ochilor evidenţia faptul că petrecuse ultimele câteva ore plângându-şi copilul. Dar Kate putea vedea şi hotărâre pe faţa tatălui; era hotărât să fie cât mai puternic pentru soţia sa.

— Aceştia sunt Dean şi Gloria Knight, spuse ofiţerul. Cu tot respectul, agenţi, vor să vă ajute în orice fel pot, dar au, de asemenea, o familie în zonă la care doresc să se întoarcă cât mai repede posibil.

— Vom încerca să fim foarte rapide, spuse Kate. Mulţumesc, ofiţere.

Când ofiţerul plecă, tăcerea se aşternu în încăpere. Kate mai trecuse prin situaţii de genul de un milion de ori şi învăţase să nu insiste prea mult pe pierderea suferită recentă. De cele mai multe ori era indicat să treacă direct

la subiect, să nu insiste pe subiectul crimelor, ci să înceapă să caute soluţii. Acest lucru nu numai că elimina şansa ca unul dintre părinţi să cedeze, ci îi şi făcea să se simtă ca şi cum vor avea răspunsuri în curând.

— Am înţeles că trebuie să vă întoarceţi cât mai curând la familia dumneavoastră, spuse Kate. Aşa că vom trece direct la subiect. Căutăm o legătură între cele întâmplate în ultimele patru zile cu fiica dumneavoastră şi alte patru persoane din zonă. Până la Monica, presupuneam că este vorba doar de cupluri. Şi nu există legături directe între victime. Aşa că speram să ne puteţi oferi nişte informaţii. Orice persoană care ar putea fi supărată pe Monica sau orice v-a menţionat recent care ar putea ridica un semnal de alarmă.

— Nu vorbea niciodată despre aspectele negative ale muncii ei, spuse Dean Knight. Dar şi noi ne întrebam acelaşi lucru. Având în vedere slujba ei, sunt foarte multe persoane care ar putea avea ceva împotriva ei, nu?

— Poliţia Locală verifică asta acum, spuse DeMarco. Şi dacă nu se găsesc răspunsuri imediate, vom concentra şi resursele Biroului pe acest caz. Însă, deocamdată încercăm să ne concentrăm pe zonele care nu sunt atât de evidente – lucruri pe care fiica dumneavoastră le-ar avea în comun cu ceilalţi.

— Exact, spuse Kate. Ştim că a fost căsătorită la un moment dat. Şi nu a avut copii, nu?

— Aşa este, spuse Gloria Knight. De fapt, am crezut întotdeauna că acesta este unul dintre motivele pentru care soţul ei de doi lei a părăsit-o. Monica şi-a dorit întotdeauna copii. Obişnuia să glumească despre cum voia

să încerce să rămână însărcinată de îndată ce începe luna de miere. Dar soţul ei nu a fost niciodată pe aceeaşi lungime de undă cu ea.

— Voia să adopte la un moment dat, spuse Dean. Dar cred că a început să se implice prea mult în cariera ei.

— A reuşit până la urmă să adopte? întrebă Kate, începând să simtă un fir care se împletea în naraţiune.

— Nu, spuse Gloria. A fost asistent maternal o perioadă de timp. Cu toate acestea, erau doar lucruri de scurtă durată pe care le făcea din când în când.

— Cât timp a făcut asta? întrebă Kate, gândindu-se la acele cereri de amprentare şi documentele Departamentului de Servicii Sociale.

— Cred că vreo trei-patru ani, spuse Gloria.

Kate ştia ce voia să facă în continuare, dar puse în balanţă pentru o clipă rezultatul pe care-l putea obţine. Ea şi DeMarco făcură schimb de priviri, amândouă conştiente de faptul că, probabil, se loviră de ceva legat de asistenţa maternală. La urma urmei, şi soţii Langley fuseseră asistenţi maternali. Asta încă îi lăsa pe soţii Nash fără nicio conexiune, dar cel puţin simţea că afla ceva.

— Aş dori să vă arăt ceva, spuse Kate. Luă bucata de pătură pe care o ţinea de când îl cunoscuseră pentru prima dată pe Palmetto. Nu o aşeză pe masă, ci o ţinu în mână pentru eventualitatea în care ar putea părea familiară soţilor Knight. Dacă răspunsul lor urma să fie unul dur, voia să fie sigură că o poate ascunde cât mai rapid.

Dar îşi dădu seama imediat că nu avea nicio semnificaţie pentru ei. Gloria Knight privi atât de insistent bucata de material, încât Kate era destul de sigură că încerca să găsească o legătură – orice ar putea să-i dea un răspuns cu privire la moartea fiicei sale. Dar după câteva secunde, clătină din cap.

— Nu. Ar trebui?

— Nu ştim, spuse DeMarco. Însă la toate scenele crimelor au fost găsite bucăţi similare cu aceasta. Până acum, pare a fi singura conexiune stabilă.

— Momentan, spuse Kate, cred că asta este tot. Vă vom lăsa să vă întoarceţi la familia dumneavoastră, dar dacă vă vine ceva în minte – oricât de mic sau nesemnificativ ar părea – vă rugăm să ne contactaţi.

— Aşa vom face, spuse Dean, în timp ce se ridica încet. O luă pe Gloria de braţ şi se îndreptară încet spre uşă. Gloria se uită cu o privire plină de speranţă înapoi şi spuse:

— Vă rugăm să aflaţi cine a făcut asta.

Ieşi pe uşă precum o femeie care visa. În momentul în care uşile se închiseră în urma lor, DeMarco luă dosarele şi documentele pe care le aveau despre cele trei crime.

— Nu există nimic în istoria soţilor Nash care să îi lege în vreun fel de asistenţa maternală, spuse ea.

— Ei bine, poate este altceva, o altă conexiune, spuse Kate. Dar Departamentul de Servicii Sociale? Ai vreo legătură între soţii Nash şi Departamentul de Servicii Sociale?

— Nu cred, spuse DeMarco. Dar pot pune pe cineva din Poliţia Locală să verifice.

— Asta ar putea fi cea mai bună opţiune pentru noi în momentul de faţă, spuse Kate.

DeMarco o privi sceptică şi zâmbi subtil.

— Eşti sigură de asta? Pari ca şi cum ai altceva pe cap.

Kate dădu din cap, fără a nega. Era impresionată, dar şi puţin neliniştită că DeMarco îi ştia deja atât de bine ticurile şi gesturile.

— Aleg să mă concentrez asupra lucrurilor evident de dureroase, spuse ea. Până acum nu putem găsi niciun lucru care să conecteze toate victimele. Dar însăşi criminalul le leagă pentru noi.

— Cu bucăţi de pătură, spuse DeMarco.

— Exact. Este ca o carte de vizită pentru el. Şi dacă este o pătură pentru copii, poate este o relicvă din copilăria lui.

— Crezi că criminalul a cunoscut aceste victime când era copil?

— Posibil, spuse Kate.

Lucrase în trecut la destule cazuri care îşi aveau sursa în traumele din copilărie ale unui criminal, pentru a şti că nu era expertă în domeniu. Din fericire pentru Kate, cariera ei o îndreptase, de-a lungul timpului, în direcţia unor astfel de experţi. Şi părea să o îndrepte în acea direcţie din nou.

Numai că, cu un ucigaş încă în libertate şi un nişte părinţi îndureraţi care tocmai plecară în urmă cu mai puţin de două minute, părea nu numai s-o îndrepte în acea direcţie, ci s-o preseze urgent.

— Cum merge internetul în clădirea asta? întrebă Kate.

— Decent. De ce?

— Deschide Skype-ul de pe laptop-ul tău, spuse Kate. Trebuie să sun pe cineva.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Kate nu se aşteptase ca Dr. Henrietta Yates să îi răspundă atât de rapid la apelul de pe Skype. Kate lucrase îndeaproape cu Yates de mai mult de douăzeci de ori pe parcursul carierei sale şi ştia că este unul dintre cei mai de seamă psihologi în domeniul dezvoltării şi comportamentelor timpurii ale copilului. Dacă pătura avea mai multe semnificaţii decât Kate putea să descifreze, Yates va fi în măsură să ajute.

Kate sunase la biroul doctorului Yates şi, după câteva telefoane între ea şi recepţionera ei, reuşi să programeze, cu ajutorul laptopului lui DeMarco, un apel video improvizat. Între timp, făcu o poză fragmentului zdrenţuit de pătură şi i-o trimise lui Yates. DeMarco profită de ocazie pentru a depune o cerere urgentă la Departamentul de înregistrări.

Când chipul lui Yates apăru pe ecran, aceasta îşi dădu rapid părul la o parte cu o mână şi sorbi dintr-o ceaşcă de ceai cu cealaltă mână. Era evident că se afla în mijlocul

unei zile aglomerate, făcând-o pe Kate să se simtă vinovată pentru că o întrerupse.

— Agent Wise, spuse Dr. Yates. Este minunat să vă aud. Cât timp a trecut? Cel puţin doi ani, nu?

— Probabil mai mult, spuse Kate.

— Am auzit un zvon că v-aţi retras.

— Da, dar nu a funcţionat.

— Da, am fost surprinsă, spuse Yates. Simpla idee de pensionare nu pare să facă sens atunci când mă gândeam la dumneata.

— Dr. Yates, ştiu că sunteţi o femeie ocupată, iar recepţionera dumneavoastră mi-a spus că a trebuit să lăsaţi deoparte câteva lucruri pentru a putea prelua acest apel. Apreciez asta şi voi încerca să fiu rapidă.

— Nu vă faceţi griji, spuse Yates, deşi era clar că există cel puţin câteva griji. Era evident că era preocupată de propria ei muncă. Cu ce vă pot ajuta, agent Wise?

— V-am trimis o poză în urmă cu câteva minute, spuse Kate. Este o bucată ruptă dintr-o pătură. Acel fragment, împreună cu alte două, au fost găsite recent la scenele unor crime. Până în momentul de faţă, este singura dovadă care conectează victimele. Şi este lăsată în urmă de criminal în mod intenţionat. Mă gândeam că poate are vreo legătură cu copilăria lui...poate o amintire sau ceva de genul acesta.

— Este o presupunere corectă, spuse Yates. Cum le găsiţi? Sunt puse cu atenţie deoparte sau aşezate pe cadavre?

— Sunt îndesate în gâtul victimelor. Criminaliştii cred că face asta post-mortem.

— Ei bine, asta mă face să văd o imagine de ansamblu mai bună. Ştiţi la fel de bine ca şi mine, că orice lucru atât de tangibil, care este lăsat în urmă, este lăsat acolo cu un motiv – dacă nu e pentru a vă ajuta să îl găsiţi, atunci e pentru a potoli o parte nostalgică sau obsesivă din el. Dacă această pătură provine din copilăria lui, presupun că şi victimele sunt, de asemenea, legate într-un fel sau altul de copilăria lui. Sau, cel puţin, criminalul aşa consideră. Un alt lucru de luat în considerare este gâtul în care a fost pus materialul.

— Nu înţeleg.

— Adică, victimele au fost bărbaţi sau femei?

— Ăsta este un alt lucru interesant, spuse Kate. Primele crime au fost cupluri. Două cupluri. A treia crimă a fost o femeie singură. În cele două crime cu cupluri, materialul era-

— – în gâtul femeilor, nu? întrebă Yates.

— Da, aşa e, spuse Kate, neputând să se abţină să nu zâmbească la vederea intuiţiei lui Yates.

— Agent Wise, pot paria aproape tot ce am pe faptul că aceste crime au la bază nişte lucruri care au fost percepute de către criminal ca şi nedreptăţi. Probabil că nu a fost îngrijit suficient ca şi copil sau poate că a fost şi a crescut doar cu un înţeles denaturat a ceea ce înseamnă grija şi siguranţa pentru el. Şi revenind la pătură...ucigaşii vor lăsa adesea ceva în urmă care este legat de un

incident sau timp specific din viaţa lor, care i-a afectat profund.

— Deci, preferinţa pentru cupluri şi îndesarea materialului în gâturile mamelor...credeţi că arată o dorinţă de a avea o familie?

— Poate, spuse Yates. Dar asta ar însemna că criminal este deja adâncit într-o stare profundă de psihoză. În orice caz, evidenţierea femeilor într-un asemenea fel mă face să cred că a trecut printr-un fel de traumatism cu privire la o figură maternă. Păturile din mâinile unui copil sunt menite a fi reconfortante. Şi dacă vă uitaţi la interacţiunea dintre mamă şi tată, în mod obişnuit, mamele sunt privite ca fiind mai reconfortante.

„Soţii Langley şi Monica Knight erau asistenţi maternali”, se gândi Kate. „Pariez că dacă începem să ne uităm la listele cu copiii pe care i-au avut în grijă, vom vedea numele criminalului acolo.”

Ca şi cum Yates se gândea la aceleaşi lucruri, continuă.

— Deşi nu pot fi sigură, acest material arată precum o bucată din pătura unui copil. Îmi puteţi confirma asta?

— În principiu. Am vorbit chiar şi cu compania care, cel mai probabil, a fabricat-o.

Când spuse asta, cineva bătu la uşa sălii de conferinţe. DeMarco deschise uşa, în timp ce Yates răspunse. Kate privi cum un ofiţer îi înmână lui DeMarco o grămadă mică de hârtii.

— Faptul că păturile sunt adesea văzute ca obiecte care oferă o anumită siguranţă, chiar şi în anii adolescenţei, ne arată multe, spuse Yates. Acest ucigaş aduce la scenele crimelor un obiect care, de obicei, este văzut ca şi ceva ce oferă confort. Dar cum sunt crimele? Rapide şi precise sau violente?

— Violente.

DeMarco răsfoi foile ce tocmai îi fură livrate. Încet, entuziasmul începu să-i apară pe faţă.

Pe ecranul laptopului, Yates dădea din cap.

— Da, aş spune că acest caz începe să arate precum un caz clasic cu un criminal care îşi blamează părinţii pentru o experienţă traumatizantă din copilărie. Poate părinţii pe care nu i-a avut.

— Da, credem că ar putea exista un element legat de părinţi, spuse Kate. Acestea fiind zise, doctore Yates, sunt fericită să spun că vă puteţi întoarce la munca dumneavoastră. Ne-aţi solidificat o pistă care, până în momentul de faţă, era destul de slabă.

— Mă bucur să aud asta, spuse Dr. Yates. Sunt bucuroasă că v-am putut ajuta. Şi, aş putea adăuga, e bine să vă văd lucrând din nou. Pur şi simplu nu aţi putut sta departe, nu-i aşa?

— Ceva de genul acesta, spuse Kate cu un zâmbet. Mulţumesc din nou, doctore.

Şi astfel, Kate încheie apelul. Se uită instantaneu către DeMarco, în timp ce ea încă răsfoia hârtiile pe care i le dăduse ofiţerul.

— Ce ai descoperit? întrebă Kate.

— Doar câteva informaţii despre soţii Nash, spuse ea. Întoarse o foaie Xeroxed către Kate şi adăugă: Se pare că şi soţii Nash au avut, la un moment dat, programare pentru amprentare. Şi se pare că avea de-a face cu asta.

Îi întinse o altă foaie lui Kate. Kate se uită peste ele şi ştiu de îndată încotro se îndrepta situaţia. Văzu o copie a amprentelor soţilor Nash, luate în 2007. Amprentele erau însoţite de formularele tipice pentru verificarea antecedentelor. În conţinutul informaţiilor pentru verificarea antecedentelor, exista şi o solicitare de informaţii de la Departamentul de Servicii Sociale.

A doua foaie era proaspăt scoasă din imprimantă; Kate încă putea simţi cum foaia emana o uşoară căldură. În partea de sus era măzgălit un mesaj, estompat din cauza copierii, care spunea următoarele: „Sper că asta voiaţi!” – Ruby. Sub acest mesaj criptat, era un formular simplu pentru o organizaţie numită Prietenii Familiei şi Servicii. Fusese completat de Toni Nash şi semnat atât de Toni, cât şi de Derrick Nash. Toate întrebările din formular erau referitoare la familie sau copii – toate întrebările conducând spre conexiunea lor cu asistenţii maternali. „Câţi copii aţi crescut? De ce vă interesează îngrijirea copiilor aflaţi în situaţii de urgenţă? Aveţi spaţiu suficient în casa dumneavoastră pentru a îngriji un copil?”

Erau mai multe întrebări de acest gen, toate având răspunsuri adecvate şi bine gândite, scrise de Toni Nash.

— Ai auzit vreodată despre Prietenii Familiei şi Servicii? întrebă DeMarco.

— Nu. E prima oară când aud. Pare a fi un centru de plasament. Dar termenul de centru de plasament nu este folosit niciunde în acest formular.

— Poate că ar trebui să-i facem o vizită noului nostru prieten, Ruby, spuse DeMarco, arătând spre numele din partea de sus a formularului.

Se apucară de treabă, lucrând ca o maşină bine unsă. Kate se întreba, cum ar fi fost să lucreze cu DeMarco, chiar şi pentru o scurtă perioadă de timp, dacă ea, Kate, ar fi avut cu aproximativ douăzeci de ani mai puţin. Exista deja o conexiune între ele, o conexiune pe care mulţi agenţi speră să o aibă după mulţi ani de lucru în echipă.

În timp ce părăseau secţia şi se îndreptau către birourile Prietenii Familiei şi Servicii, Kate îşi aminti din nou motivul pentru care iubea această meserie. Era ceva mai mult decât simplul fior al vânătorii sau asamblarea unor piese de puzzle, care o ajutau să vadă cazul tot mai clar – era vorba şi de munca în echipă şi camaraderia.

Lucrurile astea făceau descoperirea unei potenţiale piste mai interesantă. Şi o făcea şi pe Kate să se simtă un pic mai încrezătoare şi mai sigură pe măsură ce finalul jocului începea să îşi facă apariţia.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Biroul central al organizaţiei Prietenii Familiei şi Servicii consta într-un spaţiu mare şi luminos. Pe trei dintre pereţi erau atârnate tablouri cu feţe de copii zâmbitoare. Pe al patrulea zid era o hartă a zonei Roanoke şi o tablă mare plină cu nume şi date. Kate şi DeMarco erau aşezate pe o parte a unei mese mari de conferinţe, în timp ce femeia roşcată, în vârstă de aproximativ cincizeci ani, era aşezată pe partea cealaltă a mesei cu o cană de cafea în faţă. Aceasta era Ruby Hendricks, Directorul de Operaţiuni al organizaţiei Prietenii Familiei şi Servicii. Avea ochiii strălucitori şi părea a fi fericită, dar Kate îi citea agitaţia din colţurile gurii.

— Doamnă. Hendricks, vă mulţumim pentru timpul acordat aşa din scurt, spuse Kate.

— Nicio problemă. Din cauza funcţiei mele în PFS sunt aproape tot timpul în birou. Cu ce vă pot ajuta mai exact? Este vorba despre soţii Nash?

— Aţi auzit deja ce s-a întâmplat cu ei? întrebă DeMarco.

— Da. Cami Nash m-a anunţat.

— Deci îi cunoşteaţi bine pe soţii Nash? întrebă Kate.

— Nu la un nivel foarte personal, dar îi ştiam suficient de bine pentru a-i considera prieteni, spuse Ruby. M-am întâlnit de câteva ori cu ei aici, la birou, şi au participat şi la majoritatea evenimentelor noastre de strângere de fonduri.

— Ei bine, după cum deja v-aţi dat seama, suntem aici pentru a aflat mai multe informaţii legate de soţii Nash, spuse Kate. Am aflat astăzi că făceau parte din organizaţia

Prietenii Familiei şi Servicii. Cu toate acestea, nu avem nici cea mai mică idee cu ce vă ocupaţi aici.

— Oh, spuse Ruby, aparent încântată că i se adresă o întrebare atât de uşoară. Ei bine, nu ştiu dacă ştiţi acest lucru sau nu, dar Virginia Centrală are o problemă destul de mare atunci când vine vorba de asistenţi maternali. Pur şi simplu nu există suficient de mulţi oameni care să acopere volumul de copii care îşi caută o casă sigură. Raportul este de aproximativ o familie de asistenţi maternali la optsprezece copii. Ce facem noi aici, la PFS, este să oferim o alternativă temporară. De fapt, încercăm să prevenim nevoia de a apela la asistenţa maternală.

— Este acest lucru un pas necesar? întrebă Kate.

— Oh, da. Nu mă înţelegeţi greşit...nu este nimic în neregulă cu asistenţa maternală. Eu însumi sunt asistent maternal autorizat. Dar multe persoane abuzează de sistem. Şi deoarece este un sistem public, timpul de aşteptare pentru documente şi aprobări poate lua o veşnicie. Încercăm să evităm toate aceste lucruri şi chiar şi Departamentul de Servicii Sociale începe să conştientizeze nevoia unui serviciu ca al nostru. Pot să vă dau un exemplu, de fapt. Acum două zile, am fost contactaţi de Departamentul de Servicii Sociale. O mamă a născut un copil şi s-a descoperit în spital că bebeluşul a fost expus la diferite substanţe. Mama a consumat droguri până în luna a şasea de sarcină. Serviciile sociale i-au luat copilul, dar mama nu a vrut să-l piardă în sistemul de plasament. În schimb, ne-au încredinţat nouă copilul, iar copilul este acum în grija uneia dintre familiile membre ale organizaţiei Prietenii Familiei şi Servicii. Acesta program ajută statul să economisească bani şi îl scapă de toată agitaţia de a rezolva o situaţie de asistenţă de urgenţă şi îi oferă mamei

timp suficient pentru a se reabilita şi a se pune pe picioare. Când mama va fi într-o condiţie potrivită, copilul va ajunge din nou la ea, dar numai după ce DSS îi va da aprobarea.

— Şi asta este legal? întrebă DeMarco.

— Desigur. De fapt, există o multitudine de astfel de organizaţii răspândite pe întreaga suprafaţă a ţării, dar nu avem parte de prea multă publicitate. Instanţele consideră că în astfel de cazuri o victorie este reprezentată numai de cazul în care copiii aflaţi în pericol sunt plasaţi în familii de asistenţi maternali, deoarece asistenţa maternală este un termen binecunoscut. Dar ceea ce facem noi este de fapt acelaşi lucru, numai că nu primim nicio alocaţie lunară.

— Totul este vlountar? întrebă DeMarco.

— Aşa este. Majoritatea familiilor noastre sunt foarte implicate în proiectele Bisericilor sau în alte organizaţii care se ocupă cu îngrijirea copiilor.

— Familiile trebuie să fie aprobate ca asistenţi maternali? întrebă Kate.

— Nu. Aceasta este o altă audienţă la care apelăm. Mulţi părinţi – sau foşti părinţi, că tot veni vorba – nu vor să fie asistenţi maternali, dar le pasă de copiii nevoiaşi.

— Şi presupun că soţii Nash se aflau pe lista dumneavoastră de familii participante? întrebă Kate.

— Da, erau. Cred că făceau parte din organizaţia noastră de aproape zece ani, sau aşa ceva. Poate mai mult. Mă pot uita în registre dacă aveţi nevoie.

— Ar fi minunat, spuse Kate.

— Aşteptaţi doar puţin, spuse Ruby, în timp ce se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Când închise uşa în urma ei, Kate spuse:

— Deci, asta explică de ce soţii Nash nu apăreau în nicio bază de date a asistenţilor maternali.

— Şi, deşi nu este o asistenţă propriu-zisă, cred că implicarea în Prietenii Familiei şi Servicii e ceva asemănător – suficientă pentru a stabili o conexiune solidă între cele trei familii.

— Acum, ideea e să vedem dacă există copii pe care cele trei familii îi au în comun, spuse Kate. Este vreun copil pe care toate cele trei familii l-au avut în grijă la un moment dat? Asta ne-ar putea conduce direct la criminal.

Ambele femei se gândiră la asta pentru o clipă. Era un gând entuziasmant, dar o parte din Kate credea că totul merge puţin prea uşor.

Ruby se întoarse două minute mai târziu cu un bibliorаft subţire. Numele NASH era scris pe cotor. Deschise bibliorаftul şi-l întoarse cu faţa spre Kate şi DeMarco.

— Derrick şi Toni Nash au devenit parte din familia Prietenii Familiei şi Servicii în anul 2007, spuse Ruby. Au primit în grijă primul lor copil în acelaşi an, de Crăciun, cred. În ultimii doisprezece ani, au avut în grijă patrusprezece copii, cu vârste cuprinse între şase luni şi paisprezece ani.

— Şi pentru a deveni membri al organizaţiei dumneavoastră, presupun că le-au fost verificate antecedentele, nu? întrebă DeMarco.

— Categoric. Ca să fiu sinceră, oricine doreşte să devină membru al PFS trebuie să treacă prin aceleaşi proceduri precum o persoană care doreşte să fie asistent maternal. Singura diferenţă, din câte ştiu, este că pentru a deveni asistent maternal, trebuie să urmezi nişte cursuri şi să treci câteva examene.

— Aveţi o listă cu numele tuturor copiilor pe care îi găzduieşte fiecare familie? întrebă Kate.

— Da, avem, spuse Ruby, părând a se simţi destul de inconfortabilă. Dar...ei bine, în calitate de agenţi FBI, sunt sigură că puteţi înţelege că nu vă pot oferi aşa uşor acest tip de informaţii. Aş vrea să pot...sincer, aş vrea. Sunt îngrozită de ceea ce li s-a întâmplat soţilor Nash. Dar nu putem oferi aceste informaţii. Ce pot face este să vă direcţionez către un funcţionare care lucrează la Serviciile Sociale, care ar trebui să vă poată da întreaga listă.

Kate nu insistă pe această problemă. Ştia că Ruby are dreptate şi, deşi le va încetini un pic, înţelegea măsurile de siguranţă necesare într-un astfel de proces.

— Am aprecia foarte mult dacă ne-aţi putea da numărul unui funcţionar care ar putea acţiona extrem de rapid în acest caz.

— Desigur, spuse Ruby, căutând în telefon informaţiile de contact.

— De asemenea, spuse Kate, în cadrul unei organizaţii de acest gen, presupun că aţi întâlnit o mulţime de copii care au venit aici cu diverse traume. Aşa este?

— Da, din păcate.

— Există vreun terapeut local cu care lucraţi pentru a vă ajuta cu astfel de cazuri?

— Da. Ca fapt divers, terapeuta locuieşte chiar pe strada asta.

— În acest caz, vă mulţumim pentru timpul acordat, spuse Kate.

Ruby dădu din cap şi luă un pix de pe masă. Scrise informaţiile de contact ale funcţionarului de la DSS şi i le dădu lui DeMarco.

— Chiar vorbesc serios acum, spuse Ruby. Vă rog să mă anunţaţi dacă vă pot ajuta cu ceva mai mult. Soţii Nash au fost unii dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut – drăguţi, caritabili şi amabili. Nu meritau acest lucru.

Kate încuviinţă din cap, abţinându-se de la comentariul care tocmai îi veni în minte. „S-ar putea să aveţi dreptate”, se gândi ea. „Dar cineva a crezut că o merită. Şi cineva cu o mentalitate atât de bolnavă s-ar putea să fie mult mai periculos decât am fi crezut.”

***

Cunoscând procesul rigid pe care sistemele judiciare de stat îl puneau în aplicare pentru a proteja informaţiile

private ale cetăţenilor, Kate ştia că un telefon către Departamentul de Servicii Sociale n-o va ajuta cu nimic. Aceştia vor dori să vorbească cu superiorul ei, urmând ca el să pună la punct detaliile cu ei. Aşa că, în loc să sune direct DSS, Kate îl sună pe Duran. Îi dădu informaţiile despre contactul de la DSS primit de la Ruby şi îi spuse ce aveau nevoie. El închise telefonul cu promisiunea că o va suna înapoi în cincisprezece minute cu numele tuturor copiilor care au fost în grija soţilor Nash, Langley şi al lui Monica Knight.

Acest lucru le oferi lui Kate şi lui DeMarco suficient timp pentru a vizita biroul terapeutului organizaţiei Prietenii Familiei şi Servicii, aflat la celălalt capăt al străzii. Când plecară de la PFS, Ruby îi dăduse lui Kate o carte de vizită cu numele lui Danielle Ethridge pe ea şi cu adresa biroului. Acelaşi nume era scris cu litere de vinil alb pe uşa de sticlă a biroului.

Înăuntru, o recepţioneră era aşezată la un birou, scriind ceva la laptop. Era un spaţiu mic, fiind probabil un fel de clinică privată. Locul era frumos decorat şi foarte primitor, amintindu-i lui Kate de birourile de la Prietenii Familiei şi Servicii. Când intrară, recepţionera îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Bună ziua, doamnelor, spuse ea un pic prea veselă. Cu ce vă pot ajuta?

Când se apropiară de birou, Kate şi DeMarco îi arătară legitimaţiile. În timp ce se prezentau, veselia femeii părea să dispară. Şi când îi explicară că se aflau acolo pentru a vorbi cu Dr. Ethridge despre un caz destul de urgent, păru de-a dreptul speriată.

— Desigur, desigur, spuse recepţionera. Din păcate, Dr. Ethridge este înăuntru cu un pacient momentan. Dar pot să o anunţ că sunteţi aici imediat ce se termină sesiunea. Nu ar trebui să dureze foarte mult. Aproximativ încă cincisprezece minute.

— Mulţumim, spuse Kate. Merseră într-un spaţiu mic de aşteptare, iar când se aşeză, senzaţia de inactivitate o făcu pe Kate să se simtă ca şi cum cazul începea, într-adevăr, să prindă contur. Avea un instinct bazat pe emoţiile ei; când se afla într-un punct mort într-un caz, care nu ducea nicăieri, avea tendinţa să devină anxioasă. Totuşi, în timp ce ea şi DeMarco stăteau în camera de aşteptare, se simţea liniştită— ca şi cum ar fi aproape de a rezolva cazul ăsta, încât nu trebuiau să se grăbească.

După şapte minute de aşteptare, fiecare primi un mesaj de la Duran într-un de grup. Trimit în 5 minute pe e-mail o listă de nume de la DSS.

— Asta ar trebui să rezolve totul, nu? întrebă DeMarco. Dacă putem găsi pe aceste liste un nume a fost în grija soţilor Nash, Langley şi lui Monica Knight, am avea o dovadă solidă, nu?

— Aşa cred, spuse Kate. Pe de altă parte, ar putea doar să ne năruie o pistă. Ca să fie sinceră, nu simţea asta, dar nu voia să-i arate lui DeMarco, un agent mai tânăr şi încă modelabil, că este în regulă să se culce pe-o ureche şi pur şi simplu să presupună că lucrurile merg bine.

Kate stătea cu ochii pe telefon şi, când primi notificarea unui nou email, îl deschise imediat. În mod ciudat, o cuprinse compasiunea când văzu listele. Numai soţii Nash au găzduit şase copii prin intermediul Prietenii Familiei şi

Servicii.. Soţii Langley au avut în grijă şase, în timp ce Monica Knight îngrijise patru orfani. Era uluitor să ştie că mai există oameni pe lumea asta care au grijă de orfani şi de copii cu probleme într-un asemenea mod. Se gândi la Michelle şi la cât de norocoasă va fi să crească într-o casă în care va fi mereu iubită.

În partea de jos a listelor era un mesaj, care spunea: „Lista nu este completă. Unii copii şi-au schimbat numele. Unii părinţi i-au şters de pe listă odată ce şi-au îndeplinit misiunea. Alţii au fost şterşi de pe toate listele la cererea lor după împlinirea vârstei de optsprezece ani.”

— Văd deja doi în comun, spuse DeMarco, citindu-şi propriul email.

Şi Kate observă asta. Şi deşi ura să elimine instantaneu atât de multe alte nume de pe listă, pur şi simplu avea mai mult sens să investigheze copiii pe care toate victimele îi aveau în comun. Văzând cele două nume, începu să simtă o uşoară nelinişte care i se strecura în minte.

— Agenţi?

Se uitară în sus şi văzură o femeie de vârstă mijlocie, cu ochelari, care se apropia de ele. Asemenea recepţionerei, zâmbea larg. Purta o pereche de ochelari care îi făceau ochii să pară foarte luminoşi.

Kate se ridică şi dădu mâna cu ea. DeMarco îi urmă exemplul.

— Vă mulţumim că v-aţi făcut timp să vă întâlniţi cu noi, spuse Kate. După cum i-am spus şi recepţionerei, este o problemă urgentă.

— Da, am primit un mesaj şi de la Ruby prin care mă anunţa că veniţi. Aşa că urmaţi-mă, agenţi, şi să vedem dacă vă pot ajuta.

***

Kate şi DeMarco stăteau pe partea opusă a Dr. Ethridge, ea aşezându-se încet pe scaunul din spatele biroului.

— Pot să întreb dacă este vorba despre soţii Langley şi Nash? întrebă ea.

— Este, spuse Kate, surprinsă că ştia despre o altă familie despre care Ruby de la Prietenii Familiei şi Servicii nu avea cunoştinţă. Şi, din moment ce voi fi directă şi mă aştept la cooperarea dumneavoastră deplină, presupun că vă pot spune şi că azi dimineaţă o altă femeie a fost ucisă – Monica Knight.

— Dumnezeule, spuse ea. Nu am cunoscut-o niciodată, dar am auzit de ea. Nu era membră PFS, nu-i aşa?

— Nu din câte ştim, spuse Kate. Era doar asistent maternal.

— Suntem aici, spuse DeMarco, deoarece momentan singura legătură pe care o putem găsi între victime este faptul că toate erau conectate, într-un fel sau altul, printr-un sistem de asistenţă maternală. Deşi, din câte am înţeles, soţii Nash nu erau asistenţi maternali, erau totuşi implicaţi în organizaţia Prietenii Familiei şi Servicii.

— Şi, deşi nu putem da încă mai multe detalii, spuse Kate, criminalul a lăsat în urmă mici indicii care arată faptul că ar putea avea o oarecare traumă din copilărie care încă îl chinuie.

— Voi ajuta atât cât pot, spuse Ethridge, dar cu siguranţă înţelegeţi că există zone în care mâinile mele sunt legate atunci când vine vorba de confidenţialitatea medic-pacient.

— Da, spuse Kate, aşteptându-se la asta. Dar nu cred că va trebui să divulgaţi prea multe detalii. Îşi îndreptă telefonul către Ethridge şi îi arătă lista cu nume. După cum veţi vedea, există două nume pe care victimele le au în comun. Doi copii.

— Da, ştiam de cel puţin un copil pe care îl l-au avut în grijă atât soţii Nash, cât şi soţii Langley. Nu ştiu dacă Ruby v-a spus, dar lucrez şi cu câţiva copii din cazurile de la DSS, mai ales după ce copiii sunt daţi în îngrijirea unui asistent maternal. Nu cu toţi, dar totuşi destul de mulţi.

— Deci, în legătură cu aceşti doi copii, spuse DeMarco. Numele lor vă spune ceva? Sau, şi mai important, vă ridică nişte semnale de alarmă?

— Ei bine, Renee Pearson era dificilă, spuse Ethridge, arătând un nume de pe listă. Nu ştiam că a fost în grija lui Monica Knight. S-ar putea să fie fost vorba doar de o situaţie temporară, în care cineva a trebuit să aibă grijă de ea pentru o zi sau ceva asemănător. Oricum, Renee căuta întotdeauna ceartă. Ataca oamenii, îi lovea, în speranţa de a intra într-o bătăie. În prima casă unde a stat, a fost prinsă ţinând o pernă peste faţa copilului de trei ani al familiei, în timp ce dormea. Din fericire, copilul a fost în

regulă, dar buclucul în care Renee a intrat nu părea să o deranjeze deloc.

— Deci, aţi spune că avea o înclinaţie pentru violenţă? întrebă Kate.

— Da, cu siguranţă. Dar...asta era acum...Dumnezeule, ultima oară când am văzut-o, acum aproape doisprezece ani. Între timp, a găsit o familie în care s-a acomodat cât de cât. Ultima dată am auzit – şi a trecut ceva timp de atunci – că a plecat la facultate.

— Ştiţi dacă mai locuieşte prin zonă? întrebă DeMarco.

— Sunt destul de sigură. Vorbiţi cu recepţionera mea înainte să plecaţi şi s-ar putea să aibă o adresă actuală, pe care o folosim pentru felicitări de Crăciun şi alte asemenea.

— Mai există cineva din trio-ul ăla care ieşea în evidenţă? întrebă Kate.

Ethridge dădu din cap.

— Da. Robert Traylor. Era genul acela de băiat căruia... deşi, nu îmi place să o spun, îi puteai citi uneori ura în ochii. A fost abandonat când era bebeluş şi abuzat sexual de un asistent maternal când avea patru ani. Robert se rănea singur pe la vârsta de nouă ani – şi asta a fost prin perioada în care unchiul său l-a luat în grijă. Din ce-mi amintesc, acest lucru l-a ajutat o vreme, dar a fost arestat pentru prima dată când avea unsprezece sau doisprezece ani.

— Pentru ce? întrebă DeMarco.

— A bătut un om al străzii. I-a spart o sticlă de lichior în cap.

— V-a amenințat vreodată? întrebă Kate.

— Da, aproape săptămânal. M-a amenințat că îmi va intra în casă şi mă va viola. Cuvinte destul de dure venind de la un tânăr de treisprezece ani.

— Cu riscul de a mă precipita, credeţi că ar fi capabil de omor?

Ethridge se gândi la asta pentru o clipă. Îşi împreună degetele în timp ce se gândea, nevrând să ducă conversaţia în direcţia în care deja se îndrepta.

— Îmi amintesc cu uşurinţă că scriam în evaluările lui lucruri precum autovătămare şi gânduri şi tendinţe sinucigaşe. Şi asta s-a întâmplat cam pe toată perioada cât mi-a fost pacient. Presupun că acum are aproape treizeci de ani. Poate început de treizeci. Şi, deşi sunt o mare susţinătoare a faptului că oricine se poate schimba, mi-e...ei bine, mi-e greu să cred că s-ar fi putut schimba atât de mult.

— L-aţi văzut sau aţi vorbit cu el de la ultima întâlnire pe care aţi avut-o în calitate de medic-pacient? întrebă DeMarco.

— Nu. Şi asta a fost acum aproape nouă ani.

Kate dădu din cap şi se ridică în picioare. Din punctul ei de vedere, obţinură ce aveau nevoie.

— Ei bine, vă mulţumim din nou pentru timpul acordat – chiar apreciem.

— Agent Wise... îmi puteţi spune ce lasă în urma lui criminalul? Aţi spus că lasă indicii în urma lui.

— Fragmente din ceea ce pare a fi o pătură veche.

— O pătură pentru copii?

— Asta este bănuiala mea. De ce întrebaţi?

Ethridge cugetă o clipă înainte de a răspunde:

— Este un obiect destul de personal. Kate aşteptă să mai spună ceva, dar Ethridge părea pierdută în gândurile ei.

Kate dădu încă o dată din cap în semn de apreciere şi părăsi biroul.

În drum spre hol, DeMarco îşi scoase telefonul.

— Mă îndoiesc că cineva ca Robert Traylor este pe lista felicitărilor de Crăciun, spuse ea. Voi cere informaţii cu privire la locuinţa lui actuală.

— Şi dacă Renee Pearson stă în zonă, hai să îi facem şi ei o vizită, spuse Kate. Poate ne va oferi o perspectivă asupra modului în care este afectată gândirea unui copil când este plimbat dintr-un cămin în altul.

Dar în timp ce îşi făceau planurile astea, ultimul lucru pe care Ethridge îl spuse rămase blocat în capul ei. Începu încet să radieze, de parcă ar putea avea un sens pentru ea, un indiciu care să le ajute să rezolve cazul.

„Este un obiect destul de personal”, spuse Ethridge despre pătură.

Era o idee pe care Kate o avusese încă de la început, dar nu putea încă să-şi dea seama de semnificaţia acesteia.

Poate când îl vor întâlni pe Robert Traylor, le va spune chiar el – dintr-o sală de interogatoriu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Renee Pearson – devenită Renee Matthews, după ce se căsătorise în urmă cu trei ani – locuia chiar lângă Roanoke, într-un cartier dintr-o vale cu o privelişte uluitoare spre munţi. Când văzu cartierul, Kate îşi dădu seama că nu ar trebui să judece oamenii în baza trecutului lor. Cartierul era o comunitate închisă, cu case care costau cu uşurinţă între şapte şi opt sute de mii în această parte a ţării. Amurgul era la numai o oră distanţă, lumina serii pictând cartierul în culori bogate, care păreau să valorifice şi mai mult locul.

Exact când Kate parca lângă bordura din faţa casei lui Renee Matthews, telefonul lui DeMarco sună. Ea răspunse imediat. Kate continuă să admire cartierul de la volan, în timp ce asculta ce vorbea DeMarco la telefon. Închise telefonul în mai puţin de un minut şi, deşi Kate îşi dădu seama despre ce era vorba, partenera ei o puse la curent.

— Deci, se pare că nu există o adresă pentru locuinţa actuală a lui Robert Traylor, spuse DeMarco. Ultima lui adresă reală înregistrată era în Blacksburg, Virginia, şi asta în urmă cu trei ani. Oficiul poştal poate confirma că nu mai locuieşte acolo. Tot ce am putut obţine este adresa unchiului său. Aparent au fost destul de apropiaţi la un moment dat.

— Locuieşte în zonă? întrebă Kate.

— În afara Blacksburgului. La aproximativ o oră şi jumătate distanţă.

— Poate că e prea târziu să-l vizităm în seara asta. Îl putem suna când plecăm de aici pentru a vedea cât va fi de cooperant.

Coborâră din maşină şi se îndreptară spre verandă. DeMarco bătu la uşă, răspunzându-i de îndată un bărbat cu un copil în braţe. Copilul sugea dintr-un biberon şi se uita sceptic la agenţi.

— Vă pot ajuta? întrebă bărbatul.

— O căutăm pe Renee Matthews, fostă Renee Pearson, spuse Kate.

— E soţia mea, spuse el. Se uită la ele sceptic, la fel ca şi fiul său. Pot să întreb cine o caută?

— Agenţii Wise şi DeMarco, de la FBI, spuse Kate, arătându-i legitimaţia. Trebuie doar să-i punem câteva întrebări legate de câteva persoane din trecutul ei.

— Ah, spuse soţul, de parcă totul făcea sens. Haideţi, intraţi. Renee este în spălătorie. Mă duc să o chem.

Domnul Pearson le conduse în sufragerie şi le oferi scaune pentru a se aşeza, iar el merse în spatele casei. Kate se bucură să vadă că cineva cu un trecut tulburat reuşise să se descurce atât de bine pe cont propriu. Chiar şi atunci când era vorba de o căsătorie cu o persoană bogată, era ceva de admirat.

Câteva momente mai târziu, o femeie drăguţă îmbrăcată cu un tricou şi pantaloni de trening intră în sufragerie. Părul ei blond era prins într-un coc dezordonat care o făcea să pară cu aproximativ zece ani mai tânără. Lui Kate i se păru că vede mici părţi din tânăra fată care mergea cândva la doctorul Ethridge.

— Renee? întrebă Kate.

— Da, eu sunt, spuse ea. Chris a spus că sunteţi de la FBI.

— Aşa este, spuse DeMarco, arătându-şi insigna.

— Este ceva în neregulă? întrebă Renee.

— Nu ştiu dacă aţi auzit deja ce s-a întâmplat cu soţii Langley şi Nash, spuse Kate. Dar au fost ucişi recent.

Renee dădu din cap.

— Da. M-a sunat un prieten de-al meu din oraş. Am primit veştile unna după alta, ca o doză dublă de veşti proaste.

— Aţi rămas apropiaţi de-a lungul anilor? întrebă Kate.

— Vorbeam din când în când cu Toni Nash, spuse Renee. Mă suna câteodată să-mi povestească despre Olivia şi ce face la facultate. Cu toate astea, cu soţii Langley nu am mai vorbit de ceva timp. M-au sunat anul trecut de ziua mea şi cred că asta a fost ultima oară când am vorbit cu ei.

Kate făcu tot posibilul să o pregătească pentru următoarea veste.

— Ce ne puteţi spune despre Monica Knight? întrebă ea.

— O doamnă destul de drăguţă. Am stat la ea cam o săptămână când aveam paisprezece ani şi apoi încă un weekend în anul ce a urmat. Este o femeie atât de dulce, dar acum când mă gândesc, cred că avea un conflict interior cu privire la ce să renunţe: la dragostea ei pentru copii sau la carieră.

— Ei bine, regret că trebuie să vă spun că şi ea a fost ucisă, spuse Kate. Credem că s-a întâmplat seara trecută.

Renee îşi duse mâna la gură şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Când aţi vorbit cu ea ultima oară? întrebă DeMarco.

— Oh, au trecut ani. Acum trei ani, când m-am căsătorit, mi-a trimis un cadou prin Amazon. Nu m-a sunat niciodată. Am invitat-o la nuntă, dar nu a venit.

— Cum a fost perioada petrecută în grija ei? întrebă Kate.

— A fost în regulă. Nimic special. Ne-am înţeles, dar nu am format o conexiune, mă înţelegeţi? A fost foarte amabilă şi ospitalieră, dar nu am simţit niciodată că ar fi vrut să mă cunoască mai bine ca persoană.

— În timpul petrecut la soţii Langley, Nash şi la Monica Knight, vi s-a întâmplat vreodată să vă întâlniţi cu un tânăr pe nume Robert Traylor?

Renee se gândi la întrebare pentru o clipă, înainte de a da din cap.

— Nu îmi sună cunoscut. Dar pe de altă parte, am fost plimbată dintr-o parte în alta timp de mulţi ani.

— Am vorbit cu Dr. Ethridge în Roanoke, spuse DeMarco. Ea zâmbi şi adăugă: Se pare că lucrurile s-au schimbat.

— Aşa este, spuse Renee, ştergându-şi o lacrimă. Într-unul din centrele de plasament în care mă aflam am cunoscut o fată care mergea la facultate, care îmi povestea cât de grozavă era facultatea şi cum, practic, avea deja un loc de muncă care o aştepta pentru când urma să termine. Aşa că m-am decis să încerc. M-am înscris la o şcoală profesională pentru a-mi ridica media şi apoi am mers la Virginia Tech. Am absolvit în acelaşi an în care eu şi Chris ne-am căsătorit. De atunci lucrez la Departamentul Silvic. Cred că slujba asta ne va ajuta să ne mutăm la un moment dat în Virginia de Vest, dar nu suntem încă siguri.

— Acum, pentru că trebuie să ne facem meseria, spuse Kate, puteţi dovedi unde aţi fost în fiecare seară săptămâna trecută?

Alarmată, Renee se aşează rigidă în scaun.

— Chiar credeţi că eu -

— Nu credem nimic, spuse Kate. Cu toate acestea, până în prezent, singurul lucru pe care toate aceste victime îl au în comun este faptul că au fost implicaţi în îngrijirea şi protecţia copilului. Şi dumneavoastră reprezentaţi o legătură comună între ei.

Renee părea enervată, dar era clar că înţelegea abordarea lor.

— În ultima săptămână am fost aici în fiecare seară, cu excepţia zilei de joi. Asta este seara noastră de ieşit în oraş. Avem o dădacă, că eu şi Chris să putem ieşi la cină.

— Şi sunt sigură că putem verifica asta, spuse DeMarco scuzându-se. Doamnă Matthews, le cunoşteaţi pe toate cele cinci victime. Vă puteţi gândi la vreun motiv pentru care cineva ar vrea să le facă rău? Există ceva care le leagă în vreun fel?

— Sinceră să fiu, nu ştiu, spuse Renee. Nu îmi vine nimic în minte. Aşa cum am mai spus, am fost egocentrică şi preocupată de mine însumi în acea perioadă din viaţa mea.

Kate se ridică în picioare, puţin dezamăgită că merseră până acolo doar pentru o conversaţie scurtă şi zbuciumată.

— Ei bine, am aprecia dacă v-aţi putea gândi la asta zilele astea. Dacă vă amintiţi ceva, vă rugăm să ne informaţi.

— Desigur.

Acestea fiind spuse, DeMarco lăsă o carte de vizită pe masa din sufragerie, iar Renee le conduse până la uşă.

— Ştiţi, spuse Renee, asistenţa maternală este o sabie cu două tăişuri. Pentru fiecare familie grozavă, există una de rahat. Am auzit câteva poveşti destul de rele. Dar mi-e greu să cred că oricare dintre aceste familii ar fi făcut ceva atât de rău unui, astfel încât să poată provoca acest lucru.

— Aţi întâlnit vreodată vreun copil care a fost abuzat în acest sistem? întrebă Kate.

— Câteva fete, da.

— Şi ştiţi cumva numele uneia dintre aceste familii abuzive?

— Îmi pare rău, dar nu.

— Dar dumneavoastră? întrebă DeMarco. Aţi trecut vreodată prin aşa ceva?

— Nu. Casa soţilor Nash şi Langley au fost singurele case reale în care am stat.

„Şi aşa a fost spulberată orice speranţă de a identifica următoarea familie de pe lista criminalului”, se gândi Kate.

Îi mulţumiră din nou lui Renee şi merseră înapoi spre maşină. În timp ce Kate pornea motorul, DeMarco se uita gânditoare pe fereastră.

— Deci, dacă acest criminal este un fost copil orfan, care are legături cu victimele sale, cum putem şti când va termina?

— Ce vrei să spui? întrebă Kate.

— Şi dacă şi el e ca şi Renee? Dar dacă acestea au fost singurele familii la care a stat? Dacă i-a omorât şi a renunţat? Poate că deja s-a retras în ascunzătoare.

— Atunci hai să mergem să-l găsim pe nenorocit, spuse Kate pornind maşina.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Kate se bucură de faptul că unchiul lui Robert Traylor acceptase să se vadă cu ele, în ciuda orei târzii. Singura lui cerinţă era să se întâlnească într-un bar din centrul Roanoke. În timp ce ora nouă se apropia, Kate se întorcea

în Roanoke, urmând indicaţiile GPS-ului către un bar numit Shorty’s Pub.

Îl găsiră în partea din spate a locului, la un colţar care arăta ca un lucru rupt dintr-un film vechi alb-negru. O carafă de bere şi un pahar pe jumătate gol erau aşezate în faţa lui. Urmărea vag unul dintre televizoarele din spatele barului, mijind ochii la ştirile de pe Sports Center.

— Domnul Traylor? întrebă Kate, în timp ce se apropiau de masă.

Îşi mută privirea de la televizor spre cei doi agenţi. Privirea lui uluită scotea în evidenţă faptul că probabil nu se aştepta să vadă două femei – deşi vorbise cu Kate la telefon. O privire stânjenită îi apăru pe faţă, uitându-se mai întâi spre carafa de bere, iar mai apoi spre ele.

— Al Traylor, spuse el. Încântat de cunoştinţă. Doriţi să beţi ceva?

Kate ar fi vrut un pahar de vin alb, dar nu îi plăcea să bea în timpul lucrului – iar când era departe de DC, nici măcar după orele de lucru.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. DeMarco dădu şi ea din cap. Domnule Traylor, sunt agent Wise şi aceasta este agent DeMarco. După cum v-am spus la telefon, speram să vorbim cu dumneavoastră despre un caz la care lucrăm.

Traylor dădu din cap şi sorbi din bere. Paharul nu era încă gol, dar îl umplu din carafa aflată în faţa lui – care era pe jumătate aproape goală.

— Nu păreţi foarte surprins, spuse DeMarco.

— Este vorba despre nenorocitul de nepotu-miu? întrebă el.

— Da, este, spuse Kate. Ce v-a făcut să vă gândiţi la el atât de repede?

— Pentru că băiatul ăsta este un accident iminent. O nenorocire de proporţii masive. Sunt surprins că nu am mai fost vizitat de federali până acum. Apoi chicoti şi-şi flutură mâna prin faţa paharului şi a carafei din faţa lui. De parcă pot să spun ceva. Dar să ştiţi că el este motivul pentru care beau atât de mult.

Kate şi DeMarco se aşezară la celălalt capăt al colţarului.

— Puteţi să ne explicaţi de ce, vă rugăm? întrebă Kate.

— Ei bine, bănuiesc că ştiţi că a fost plimbat dintr-o casă în alta în cea mai mare parte a copilăriei sale, nu? Când agenţii dădură din cap, dădu şi el înapoi şi continuă. Ei bine, şi eu am fost un dezastru o perioadă de timp. Am băut mult. Am fost concediat de la câteva locuri de muncă din cauza asta. Am avut trei aventuri înainte ca soţia mea să mă părăsească. Deci da...am fost o epavă chiar şi înainte să-l cunosc. Şi apoi, într-o zi, primesc un telefon de la Serviciile Sociale. Îmi spun că nepotul meu este la ei şi că îi caută un cămin. Aparent, fratele meu idiot, Dumnezeu să-i odihnească sufletul mizerabil, a plecat din oraş, părăsindu-şi copilul când era bebeluş – nu aveam nicio cea mai mică idee pentru că nu păstram legătura. A fost plimbat dintr-o casă în alta până când, în cele din urmă, m-au găsit pe mine. Totuşi, nu a stat foarte mult la mine pentru că a fost trimis din nou într-un centru de plasament.

— De ce l-au scos din custodia dumneavoastră? întrebă Kate.

Traylor arătă spre halba din faţa lui.

— Nu ştiam că fac vizite inopinate. Serviciile pentru Protecţia Copiilor au venit într-o seară să ne verifice şi eram destul de beat. L-am lăsat să joace singur în curtea din faţa casei.

— Câţi ani avea la vremea respectivă? întrebă DeMarco.

— Opt sau nouă. Nu-mi amintesc prea bine.

— Şi a ajuns din nou în grija dumneavostră?

— Da, spuse Traylor. Vedeţi dumneavoastră, mi-am dat seama că mi-am distrus viaţa. Aşa că mi-am făcut ordine în viaţă. Am fost aproape sobru. Aveam un loc de muncă stabil. După ce am aflat că era plimbat dintr-un loc în altul, am mers la orele de asistenţă maternă şi toate lucrurile de genul ăsta. Există un zvon cum că una dintre familii l-a abuzat. Aşa că am cerut să mi-l înapoieze. Am trecut toate testele pe care mi le-au dat şi el părea destul de fericit să se întoarcă la mine. A locuit cu mine aproximativ un an înainte să fugă pentru prima oară. Poliţiştii l-au adus înapoi trei săptămâni mai târziu şi a rămas la mine timp de câteva luni înainte să fugă din nou.

— Cum a fost relaţia dintre voi doi? întrebă Kate.

— De rahat la început. Dar am ajuns să ne plăcem. Duminica ne uitam la fotbal. Mergeam din când în când la pescuit...lucru pe care-l ura, dar îi plăcea să fie în aer liber.

După ce s-a întâmplat prima oară, l-am întrebat de ce a fugit. Mi-a spus că s-a plictisit. L-am întrebat unde a mers, dar nu mi-a spus niciodată. A devenit foarte dubios în privinţa asta.

— După ce a plecat a doua oară, ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

— Oh, nu. A apărut din nou când avea 16 ani. Slab şi cu un păr lung şi slinos. Avea o fată cu el de data asta. M-a întrebat dacă pot sta la mine o perioadă de timp şi le-am spus că e în regulă. Simţeam miros de iarbă venind din camera lui din când în când. Auzeam zgomote puternice de sex, lucruri de genul ăsta. Am avut o discuţie cu el despre faptul că fata trebuie să-şi găsească un loc unde să stea, lucru care nu a decurs bine. A răbufnit la mine, dar nu a plecat, ştiţi? Părea diferit. Parcă...ştia să se folosească de oameni. De data asta stătea la mine doar pentru că avea nevoie de un loc sigur unde să stea. Ştiam asta...dar...

Se opri aici şi luă încă o gaură din pahar. Îşi linse buzele şi continuă.

— Într-o noapte când au ieşit în oraş i-am căutat prin lucruri. Voiam să ştiu ce face, unde a fost, ştiţi? Şi am găsit nişte chestii obscure. Nişte chestii satanice. Filme porno violente. Lucruri de genul acela. L-am confruntat legat de lucrurile astea, pentru că, sincer, unele filme porno aveau modele care nu puteau fi mai mari de cincisprezece sau şaisprezece ani. Inutil să spun că a luat-o razna. M-a ameninţat cu cuţitul. Cred că m-ar fi înjunghiat dacă nu l-aş fi lovit eu primul. A plecat val-vârtej, spunându-mi să mă duc dracului.

— Aveţi vreo idee unde a mers? întrebă Kate.

— Nu. Dar, pentru că mă considera fraier, s-a întors doi ani mai târziu, în Ajunul Crăciunului. Luase ceva. Era al naibii de drogat. M-a întrebat dacă poate rămâne şi l-am lăsat – dar numai până de Anul Nou. Lua cocaină în casa mea, fuma iarbă, aducea nişte nenorociţi dubioşi să piardă vremea împreună şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. I-am dat timp până la mijlocul lunii ianuarie să-şi găsească un loc de muncă. După ce nici măcar nu a încercat, l-am pus să-şi facă bagajele. Şi asta a fost ultima dată când l-am văzut.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta? întrebă DeMarco.

— Acum trei ani.

— Aveţi idee pe unde l-am putea găsi? întrebă Kate. Ultima lui adresă înregistrată este o fundătură.

Traylor chicoti.

— Oh, pariez că este. Şi probabil că pe numele lui nu figurează nicio altă adresă. Fraierul şi-a schimbat numele. Şi am aflat asta când am primit o scrisoare în poştă anul trecut. Spunea că s-a mutat, şi-a schimbat numele şi şi-a schimbat viaţa. Îmi cerea bani în scrisoare – doar cât să se pună pe picioare. Am mototolit-o şi am aruncat-o. Dar da, am adresa lui...şi noul lui nume: Chester Black şi locuieşte într-o rulotă, undeva în pădure, la marginea Whip Springs.

— Aţi spus că v-a ameninţat odată cu cuţitul, spuse Kate. Credeţi că a acţionat din cauză că era furios sau drogat...sau credeţi că îi stau în fire acest gen de reacţii?

— Nu înţeleg.

— Credeţi că ar putea fi capabil de crimă?

Traylor nu se gândi prea mult. Dădu din cap şi coborî paharul, umplându-l din nou din carafă.

— Probabil. Declinul lui a fost treptat, ştiţi? Prima oară când a stat la mine era liniştit şi visător şi apoi, când s-a întors, avea ceva întunecat. Şi apoi, a treia oară, a luat-o rău de tot pe arătură. De fapt, l-am urmărit cum se ducea treptat de râpă, ştiţi? Cred că ăsta e motivul pentru care nu am fost prea surprins să aud că este căutat de FBI, spuse el. În mintea mea, mă aşteptam de ceva vreme să apară ceva legat de Chester. Fie că e mort sau că s-a implicat într-un rahat. Bănuiesc că, în cele din urmă, a clacat de tot, nu? A omorât pe cineva?

— Încă nu ştim, spuse Kate, ridicându-se în picioare.

— Mai bine, spuse Traylor. Cu cât ştiu mai puţine despre el, cu atât mai bine.

Automat îşi întorse atenţia spre televizoarele din spatele barului. Nu părea trist, dar cu siguranţă nici supărat. Lui Kate i se părea că este impasibil – ca şi cum ar fi renunţat demult la nepotul său.

„Şi poate de aia a ajuns în felul în care a ajuns”, se gândi Kate. „Asistenţii maternali au renunţat la el, la fel ca şi propriul său tată şi unchi. Toate astea se adună şi se adună până când ceva explodează...”

Gândindu-se la asta, crezu că poate Al Traylor nu arăta tocmai impasibil. În schimb, arăta asemenea unui bărbat

înfrânt, care nu fusese suficient de puternic pentru a salva pe cineva de care i-a păsat la un moment dat – mai ales acum, când acel cineva poate fi condangat pentru crime multiple.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Pentru că Whip Springs se afla la mai puţin de jumătate de oră distanţă de barul pe care Al Traylor îl alesese, Kate decise, în ciuda orei târzii, să-i facă vizită lui Chester Black. Era ora 9:47 când ajunseră pe drumul de piatră care ducea spre un mic grup de case mobile. DeMarco îl sună pe Palmetto pentru a afla adresa, dar acesta îi râse în telefon. Nu putu să-i dea o adresă reală, decât o grămadă de indicaţii.

— Mi-a spus că dacă ajungem la capătul Pământului, înseamnă că am mers prea departe, comentă DeMarco, în timp ce Kate întorcea maşina pe drumul de piatră.

După câţiva metri, ajunseră la mic pătrat de fier aşezat pe un stâlp. Caseta conţinea şase cutii mai mici în interiorul ei, fiecare cu un nume pe ea. Aparent, era un fel de cutie poştală mică, astfel încât poştaşul să nu trebuiască să parcurgă drumul extrem de prost asfaltat. Folosind lanterna de la telefonul ei, Kate văzu că pe Cutia nr. 4 era scris numele lui C. Black.

După aproximativ un minut casele mobile puteau fi zărite. Erau structuri abandonate, una dintre ele cu un geam lipsă, acoperit cu o prelată albastră zdrenţuită. Într-o curte, doi bărbaţi stăteau în jurul unui mic grătar cu cărbune, bând bere şi mâncând burgeri.

Kate parcă maşina în faţa celei de-a patra rulote. Oprise maşina în spatele unui Chevy Cavalier foarte vechi. Fereastra din spate era plină cu logo-uri de trupe şi o pentagramă. Având în vedere poveştile pe care Al Traylor i le spuse, precum şi noaptea întunecată şi localitatea izolată, Kate era foarte precaută, când ea şi DeMarco coborâră din maşină. Văzu că şi DeMarco se uita prin jur cu precauţie, cu mâna sprijinită de şold, unde stătea ascuns sub sacou, pistolul ei.

Scările care duceau spre veranda de lemn şubred al lui Chester Black erau formate din nişte blocuri de beton, stivuite strategic pentru a forma un set de scări primitive. În timp ce se apropiau de ele, DeMarco făcut doi paşi repezi, preluând conducerea. Cu câţiva ani în urmă, acest lucru ar fi jignit-o pe Kate. Dar acum părea aproape politicos – o modalitate de a proteja de un potenţial pericol o parteneră care era cu douăzeci şi şapte de ani mai în vârstă.

Când urcară scările, Kate simţi un miros înţepător. Ceva în stare de putrefacţie...poate o pisică moartă sau un cerb care murise în pădure. Strâmbă din nas şi continuă să urce scările instabile.

Cei doi agenţi se uitară una la alta, înainte ca DeMarco să bată la uşa din aluminiu cu sită.

— Da! strigă o voce masculină din interior. Cine e?

Nevrând să ţipe, în special pentru a nu fi auzită de bărbaţii din curte, Kate se apropie cât de mult putu de uşa de sită.

— Domnule Black, suntem de la FBI. Am dori să vorbim cu dumneavoastră.

— Vrăjeală, veni răspunsul, însoţit de un râs.

Acestea au fost urmate de paşi venind în direcţia uşii. Uşa fu deschisă de un bărbat palid şi subţire, care se uita la ele. Părul îi era negru, asemenea cămăşii pe care o purta. Avea un pierce în nas şi în buza de jos. Un tatuaj ieşea îi din gulerul cămăşii, care se întindea pe gât, până la partea inferioară a bărbiei. Părea a fi un tentacul.

Era evident că Chester Black credea că cineva îi joacă o farsă. În timp ce se uita la ele confuz, DeMarco profită de ocazie pentru a-i arăta insigna.

— Aşa cum a spus partenera mea, remarcă DeMarco, suntem de la FBI. Am dori să vă punem câteva întrebări referitoare la întâmplările recente din zonă.

— Ce fel de întâmplări? întrebă el vigilent.

Încercă să privească în jos, dar ochii lui erau sticloşi şi absenţi. Kate era destul de sigură că luase ceva. Arăta asemenea unei persoane care îşi revenea după ce se drogase foarte mult.

— Am prefera să intrăm, spuse Kate.

— Asta nu se va întâmpla.

— În regulă. Atunci putem vorbi chiar aici şi pot să-mi ridic vocea un pic, astfel încât domnii din curtea de lângă să audă ce vă vom întreba.

— Credeţi că îmi pasă ce cred ţăranii ăia despre mine?

— Nu ştiu, spuse DeMarco. Dar ştiu ce vei crede tu despre mine dacă mă faci să merg înapoi la Poliţia Locală să obţin

un mandat pentru a intra în cocina asta. Uşurează munca tuturor, Chester. Şi da, ştim că ăsta nu este numele tău real. Îţi ştim numele real. Îl putem face public în timpul conversaţiei noastre pe verandă.

Black îşi calculă nehotărât şansele.

— Rahat, spuse el. În regulă. Intraţi. Dar să ştiţi că nu mă aşteptam la musafiri. Mai ales nu la FBI.

— Sunteţi drogat cu ceva în momentul de faţă? întrebă Kate.

El doar rânji la ea în timp ce intrau pe uşă.

Primul lucru pe care Kate îl observă când intrară era mirosul. Era acelaşi cu cel pe care-l simţise afară, doar că mai puternic. Nu îşi putea da seama dacă Chester Black avea pur şi simplu nevoie să-şi golească coşul de gunoi sau dacă o creatură din pădure se strecurase sub rulotă şi murise acolo.

— Deci, ce doriţi? întrebă Black.

Încă stătea lângă uşă, blocându-le practic înăuntru. „Sau asigurându-se că are o cale liberă pentru a scăpa”, se gândi Kate, amintindu-şi de Davey Armstrong.

— Locuiţi la aproximativ douăzeci şi patru de kilometri de familia Langley, spuse Kate. Au avut grijă de dumneavoastră când eraţi copil, nu-i aşa?

— Da. Vreo trei luni, înainte să mă expedieze la altă familie.

— Ştiaţi că au fost ucişi?

Black dădu din cap.

— Am auzit asta de la unul din vecinii mei. Au fost uciși, nu? După o scurtă pauză, își dădu ochii peste cap și râse. Ah, rahat. Credeți că eu am făcut-o?

— Nu vă acuzăm de nimic aici, spuse DeMarco. Încercăm doar să obținem cât mai multe informații. De exemplu, știați că și soții Nash au fost uciși?

Reacția de pe fața lui era una de șoc. Dar era ceva ce i se părea ciudat lui Kate. Nu părea a fi fost șocat de știri. Arăta de parcă cineva îi descoperise un secret și nu se aștepta să fie dezvăluit.

— Nu, nu știam.

— Pe lângă asta, spuse Kate, o femeie pe nume Monica Knight a fost ucisă în ultimele treizeci și șase de ore.

— Ați fost și în grija ei o perioadă scurtă de timp, nu-i așa? spuse DeMarco.

Acum i se putea citi uimirea în ochi.

— Ce naiba? Și sunteți aici...de ce, mai exact?

— Ați fost în grija fiecăruia, la un moment dat. Și în baza unor lucruri pe care le-am aflat de la membrii familiei tale...

— Unchiul meu vreți să spuneți?

Kate îi ignoră comentariul și continuă.

— Domnule Black, ne puteţi spune unde v-aţi aflat în fiecare noapte din ultima săptămână?

— Am fost peste tot. Roanoke într-o noapte. Aseară am fost la un prieten în Vinton.

— Puteţi dovedi asta?

— Într-un alt mod decât verbal?

— Momentan este în regulă şi aşa, spuse DeMarco. Dar la un moment dat vom avea nevoie de mai mult.

— Dacă pretindeţi că nu sunteţi persoana din spatele crimelor, spuse Kate, aţi putea să-mi spuneţi ce ştiţi despre victime? Există altceva ce le-ar putea conecta?

— În afară de faptul că nu au putut să îmi facă faţă? spuse Black. Şi că Bethany Langley ştia să pălmuiască ca un luptător nenorocit de MMA? Da, îmi pare rău că sunt morţi şi aşa. Dar să-i ia dracu. Au renunţat la mine acum mult timp. Şi soţii Nash, în special, erau mai sfinţi decât sfinţii, încât mi se făcea rău. Se pare că asta le-a fost karma; se pare că au primit ce meritau.

— Asta sună cam dur, spuse DeMarco.

— Dur? Dur! Cât despre curva aia de Monica...care m-a trimis înapoi la DSS după ce a aflat că am fost abuzat sexual de unul dintre asistenţii mei maternali. Nu putea face faţă. Şi soţii Nash...când le-am spus că poate sunt atras de băieţi...încă o familie care m-a părăsit. Eram pălmuit de fiecare dată când îndrăzneam să-i iau la întrebări pe soţii Langley. Familii iubitoare pe dracu...

În timp ce Black îşi susţinea tirada, Kate începu să analizeze încet rulota. Pe noptiera de lângă canapea era un cuţit mic pentru friptură. La vederea cuţitului, mirosul locului deveni mai alarmant.

— Poate doriţi să vă cenzuraţi puţin în această discuţie dacă vreţi să vă credem că nu aveţi nimic de-a face cu crimele, spuse DeMarco. Aţi putea fi sută la sută nevinovat, dar acest gen de discuţie vă poate oferi un loc frumos în camera de interogatoriu.

— O să mă arestaţi pentru că am vorbit urât despre cineva? ţipă Black.

Dar Kate abia auzi asta. În schimb, se uita la un lucru alb de sub canapea. Se apropie de bucata albă şi văzu că era colţul unui prosop. Întinse mâna şi îl apucă.

— Ce faceţi? întrebă Black.

Kate îl scoase de sub canapea şi făcu rapid un pas înapoi. Prosopul era mototolit, murdar şi pătat cu sânge.

Sânge proaspăt.

— Ce e asta? întrebă Kate.

— M-am tăiat mai devreme, spuse Black. O tăietură urâtă. Prosopul a fost cel mai aproape de mine.

— Şi de ce este îndesat sub canapea? întrebă DeMarco.

— Arătaţi-mi tăietura, spuse Kate. Simţind cum mâna ei dreaptă se apropia de arma laterală.

— Este într-o zonă pe care nu aş arăta-o oricărui agent FBI, spuse Black. Şi îmi cunosc drepturile. Nu îmi puteţi cere să mă dezbrac pentru a vă arăta o rană.

— Atunci explicaţi-ne, spuse DeMarco. Ea depunea şi mai puţin efort pentru a ascunde faptul că se gândea să apeleze la arma ei.

— Ieşiţi din casa mea, ţipă el. Veniţi cu un mandat.

— Explicaţi sângele, spuse Kate. Continuând să se uite la el. Era mult sânge, dar nu suficient pentru a o face să se gândească automat la ce-i mai rău.

— Nu explic nimic. Am spus să ieşiţi dracului din casa mea!

Kate îşi ignoră instinctele şi acţionă. Avea să mintă, dar a considera că e în regulă. Black afirmase că îşi cunoaşte drepturile. Dar vorbea cu o persoana care fusese suficient de proastă încât să ascundă un prosop plin cu sânge sub canapea. Îşi dădu seama că poate să-l testeze suficient cât să nu intre în probleme legale.

— Aparent, nu vă cunoaşteţi drepturile, spuse ea. Cantitatea asta de sânge proaspăt prezentă într-un loc în care interogăm pe cineva cu privire la faptele dintr-o anchetă activă de crimă vă anulează drepturile. De fapt, spuse ea, arătându-i arma, pe care încă nu o scoase, ar putea fi considerate materiale periculoase. Motiv suficient pentru noi ca să ne scoatem armele şi să vă ducem la secţie. Acum...explicaţi!

Modul în care i se putea citi frica în ochi făcu foarte evident faptul că el crezuse spusele ei. Clătină nervos din cap şi apoi ridică din umeri.

— În regulă...

Şi apoi o lovi puternic pe DeMarco în piept.

Ea tuşi şi căzu în bucătărie. Alunecă pe linoleum şi se lovi de frigider. Black făcu apoi greşeala de a analiza acţiunile lui Kate; îi lua o secundă pentru a-şi da seama ce va urma, înainte să se mişte. Dacă ar fi ieşit instantaneu pe uşă, în întunericul nopţii, ar fi putut scăpa. Dar a ezitat, tentant de ideea de a o ataca pe Kate.

Înainte să poată face un pas înainte, Kate mergea deja spre el. Toată scena era atât de similară cu cea din apartamentul lui Davey Armstrong. Totuşi, greşeala lui Black constă în faptul că decise să se apere atunci când văzu că se apropie Kate de el.

Cu o mişcare rapidă, întinse mâna după cuţitul de pe noptieră. Dar, în timp ce îl apucă cu mâna, Kate îl lovi cu cotul în antebraţ. Black urlă şi căzu la podea ca un sac plin cu pietre. DeMarco ajunse lângă ea într-o clipă, aruncându-şi braţele în jurul pieptului lui Black, în timp ce el încerca să se împotrivească.

Dar era mult prea fragil şi slab. Kate îl încătuşă în cinci secunde. Şi, în timp ce se ridică în picioare, cu inima ieşindu-i din piept, se uită înapoi la prosop.

Sângele era foarte proaspăt şi putea să parieze pe orice avea că sursa nu era Chester Black.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Kate şi DeMarco cercetară zona din jurul rulotei în încercarea de a găsi semne de unde provenea sângele, dar nu găsiră nimic. Totuşi, DeMarco găsi proveniența duhorii din interiorul casei. Chiar exista o pisică moartă sub rulotă. De fapt, era şi un câine mort acolo. Câinele fusese ucis de curând, fiind despicat de la maxilar până la şolduri.

Kate era recunoscătoare că presa nu descoperise acest pont sinistru. Cumva, aflaseră de arestarea lui Black; când ajunseră la secţia de poliţie din Roanoke, două dube erau deja parcate afară, aşteptând, iar cea de-a treia era în căutarea unui loc de parcare.

În timp ce Kate şi DeMarco îl escortau rapid pe Black în secţie, Palmetto venea grăbit spre ele cu o privire umilă pe faţă.

— Cum naiba a aflat presa despre asta? îl întrebă Kate.

— Nu am nicio idee. Comisarul este nervos. Anchetează scurgerea de informaţii. Din păcate, s-a întâmplat prea des pe aici înainte.

Acest lucru nu o linişti pe Kate. Îl azvârli pe Black în secţie prin uşa din spate, unde deja erau doi reporteri care concurau pentru loc. Nu se sinchisi să se uite la ei când trecu pe lângă, deşi le auzi întrebările.

„— El e criminalul?

— De ce a făcut-o?

— Există mai multe victime?”

Înăuntru, lucrurile erau la fel de haotice. Era plin de ofiţeri care dădeau telefoane, ţipând practic la persoanele de la celălalt capăt, în timp ce cereau informaţii despre suspect.

Palmetto se ţinu după ele în timp ce îl escortau pe Black pe hol. Când ajunseră la capătul holului, Comisarul Poliţiei venea din cealaltă direcţie. Părea încântat şi obosit, dar evident uşurat.

— El e? întrebă comisarul. El e criminalul?

— Nu am omorât pe nimeni! ţipă Black.

— Avem nevoie să ne conduceţi spre o cameră de interogatoriu, spuse Kate.

În adâncul inimii ei, simţi o durere – o senzaţie de ruptură. Nu înţelegea ce se întâmplă, dar o făcu să se gândească la Michelle şi Melissa.

— Eşti bine? întrebă DeMarco.

Kate dădu din cap.

— Hei, mergi după ei în sala de interogatoriu. Am nevoie de un moment.

— Sigur, spuse DeMarco, părând îngrijorată.

Kate se întoarse în grabă pe hol, spre o toaletă pe lângă care trecură în urmă cu câteva clipe. Intră, recunoscătoare pentru faptul că o găsi goală. Îşi calmă respiraţia şi se privi în oglindă, întrebându-se ce naiba i se întâmplă mai exact.

Atac de panică? Val de adrenalină? Nu...nu părea a fi nimic de genul.

„Ştii ce este asta”, îşi spuse ea. „O parte din tine – probabil bunnica – crede că nu ar trebui să fii aici. Acea parte dintre tine crede că ar trebui să te întorci în Richmond, la un telefon şi treizeci şi doi de kilometri distanţă de fiica şi nepoata ta. Asta e vinovăţie...vinovăţia de a nu fi uşor accesibilă familiei, chiar şi în presupusa ta perioadă de pensie.”

O lacrimă neaşteptată îi scăpă pe obraz. O şterse şi-şi scoase telefonul. Se gândi s-o sune pe Melissa, dar considera că e prea târziu. În schimb, îi trimise un mesaj. Îl scrise repede, surprinsă de această emoţie bruscă.

În mod ironic, faptul că m-am întors la lucru mă face să-mi fie şi mai dor de voi. Sper că poţi înţelege toată harababura asta legată de slujba mea. Mai mult de atât, sper că mă poţi ierta. Dă-i fetiţei un pupic din partea bunicii. Te iubesc.

Îşi băgă telefonul în buzunar şi se uită în oglindă. Cu siguranţă nu putea să-l interogheze pe Chester Black arătând ca o epavă. Încrezătoare că avea totul sub control, se întoarse în hol.

Tocmai când ajunse la uşă, telefonul îi sună în buzunar. Îl scoase şi văzu că Melissa îi răspunse deja. Îşi imagină că fiica ei era acasă, stând în pat cu soţul ei şi uitându-se poate pe Facebook de pe telefonul ei. Michelle dormea în pătuţul ei din dormitor. Gândul ăsta o făcu să zâmbească

Melissa îi scrise: Nu o înţeleg, dar e în regulă. Eşti pasionată de munca ta şi este un lucru bun. Mergi şi termină ce ai de făcut, mamă. Trebuie să-mi cresc fiica în lumea asta...aşa că fă-o să fie una mai sigură. Du-te şi prinde-i pe băieţii răi.

Kate chicoti puţin.

„Du-te şi prinde-i pe băieţii răi.”

Deschise uşa toaletei şi se întoarse repede pe hol pentru a se ocupa de asta.

***

Kate îşi dădu seama că faţada dură pe care o afişa Chester Black era una falsă. În ochi i se putea citi teama, teamă asemănătoare cu cea a unui copil care privea spre scările întunecate ale unei pivniţe în timpul unei furtuni.

Când Kate intră în camera de interogatoriu, DeMarco stătea într-o parte a mesei şi Black pe cealaltă parte.

— ...şi criminaliştii ne vor spune destul de repede de unde provine sângele de pe prosop, spunea DeMarco. Aşa că aţi face bine să ne spuneţi acum.

— Aţi găsit animalele de sub rulotă, nu-i aşa? spuse Black încruntat.

— Deci era de la câine? spuse DeMarco.

— Da.

Kate se gândi la cuţitul pe care îl văzuse pe noptieră. Se întreba cât timp trecuse între actul său brutal şi DeMarco bătând la uşa lui. O trecură fiorii când se gândi la asta.

— Unchiul dumneavoastră ne-a spus că el credea că vă ocupaţi cu lucruri satanice, spuse Kate. Sacrificiul animalelor ar fi unul dintre ele?

Black se uită la ea, încremenind.

— Nimeni nu înţelege, dar nu este o crimă, nu?

— Ar putea fi. Puteţi să vă legaţi de drepturile religioase pentru a ne ţine ocupaţi un timp, dar dacă chiar am vrea să dăm vina pe dumneavoastră, ca să fiu sinceră, am putea.

— Am făcut-o în jurul orei opt, spuse Black. Sacrificiul. Iar cadavrele...le ţin aproximativ două zile.

— Deci, pisica pe care am găsit-o...

— Noaptea trecută, spuse Black.

— Iertaţi-mi ignoranţa, dar nu există o biserică? întrebă DeMarco. Faceţi lucrurile astea de unul singur acasă?

— Mă întâlnesc o dată pe lună şi cu alte persoane undeva. Nu este o biserică, ci o adunare.

— Şi sacrificaţi animale acolo? întrebă Kate.

— Da.

— Câini şi pisici?

— Oi şi capre.

— Aţi făcut vreodată sacrificii umane? întrebă DeMarco. Voia să afle adevărul de la el, simţind că chiar şi în cazul în care lucrurile astea satanice erau adevărate, Black era încă, cel mai probabil, criminalul.

Kate realiză că trecură aproximativ cinci secunde de când DeMarco îl întrebase despre sacrificiile umane.

— Răspundeţi la întrebare, domnule Black, spuse Kate.

— Nu am omorât niciodată un om, spuse Chester. Sunt conştient de faptul că ăsta este un stereotip al sataniştilor, dar este doar o mare prostie.

Ceva nu i se părea în regulă lui Kate. Dacă practica ceva sacrificiu religios, de ce fusese aşa agresiv cu ele? Ştia că va fi cel mult incriminat de cruzime animală?

Kate era pe punctul de a continua cu interogatoriul, când cineva bătu la uşă. DeMarco deschise şi un bărbat grăbit intră. Ţinea o foaie de hârtie în mână. Cealaltă mână era încleştată într-un pumn.

— Se poate să vorbim puţin afară, agenţi? spuse bărbatul.

Kate şi DeMarco ieşiră din cameră împreună cu el. În momentul în care uşa se închise în spatele lor, bărbatul începu să vorbească.

— Este omul nostru, spuse el. Părea că uitase să se prezinte. Clătină din cap şi spuse: Îmi pare rău. Sunt Neil Banner, de la patologie. Există două tipuri de sânge pe prosopul pe care l-am luat din casa lui. Unul este de natură canină. Dar celălalt este uman. Nu am putut identifica

persoana de la care provine şi poate că nu vor reuşi niciodată să o identificăm. Este prea contaminat.

— Dar sunteţi sigur că este de om? întrebă Kate.

— Sută la sută sigur, spuse el, înmânându-i raportul.

Ea dădu din cap şi luă hârtia.

— Mulţumesc.

Având aceste informaţii, intră înapoi în camera de interogatoriu. Se simţea de parcă era propulsată pe o rachetă. Deşi părea dezamăgitor, îl prinseră. Ucigaşul lor stătea chiar în faţa lor.

— Aveţi o şansă să vă schimbaţi povestea, domnule Black. Sunteţi sigur că există doar sânge de câine pe acel prosop?

— Da! spuse el aproape ţipând.

Kate puse raportul pe masă. Era sigură că nu va înţelege nimic din el, dar voia ca el să ştie că acum aveau dovezi.

— Aceasta a fost ultima şansă pe care aţi avut-o. Vestea proastă pentru dumneavoastră este că un ofiţer va veni aici foarte curând şi vă va citi drepturile. Veţi fi arestat pentru suspiciunea de omor. Vestea bună este că nu eu voi fi cea care o va face. Pentru că lucrurile pe care le-am văzut în ultimele zile...dacă sunteţi persoana care le-a comis, aş vrea să vă fac şi eu rău acum.

Ar fi vrut să spună mai multe, mai ales pentru că, în mintea ei, încă exista o sămânţă de îndoială. Părea prea uşor, aproape că le-a fost pus pe tavă. Dar raportul de pe

masă arăta sânge uman pe acel prosop...un prosop pe care Chester Black încercase să-l ascundă de ele.

„Analizezi din nou prea mult lucrurile”, îşi spuse ea. „L-ai prins. Consideră că ai făcut o treabă bună şi mergi acasă. Du-te să le vezi pe Melissa şi pe Michelle.”

— Mai ai ceva de adăugat, agent DeMarco? întrebă Kate.

— Nu. E în regulă.

— Bucuraţi-vă de timpul petrecut în închisoare, îi spuse Kate lui Black. Sunt sigură că veţi primi sentinţa pe viaţă, dar mă îndoiesc că sistemul judiciar vă va lăsa să trăiţi. Cinci victime...crime sinistre. Faceţi calculele.

— Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti! urlă Black.

Kate văzu confuzie şi groază sinceră în ochii lui.

„Nu te duce acolo”, îşi spuse ea. „El e omul tău. Este semi-nebun, iar raportul de pe masă îi dovedeşte vinovăţia.”

Acest gând fu suficient pentru a-i permite să plece din cameră. DeMarco o urmă afară şi îi tăie calea pe hol.

— Agent Wise...Kate...eşti bine?

— Da, de ce?

— Nu te-am mai văzut niciodată atât de nervoasă pe cineva. Ai fost dură. Vreau doar să văd dacă eşti bine.

— Da, sunt bine. Sinceră să fiu...vreau doar să merg acasă.

— Hai să facem asta, spuse DeMarco. Am prins criminalul. Poate ne putem strecura înainte să înceapă toată birocraţia. Cred că Poliţia Locală se poate ocupa de asta.

— Nu sună rău deloc, spuse Kate.

Merseră pe hol, spre intrarea în secţia de poliţie. Când Kate îşi dădu seama că poate auzi vag ţipetele lui Chester Black, care îşi proclama pseudo nevinovăţia, era surprinsă cu câtă uşurinţă reuşi să-l ignore.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Niciuna dintre ele nu luă în considerare opţiunea de a dormi peste noapte într-un motel din Roanoke. Kate şi DeMarco se gândeau că pot face cu schimbul care să conducă, în cazul în care una dintre ele va obosi. Aproape pe la jumătatea drumului, DeMarco preluă volanul, astfel încât Kate să poată aţipi puţin. Kate fu trezită de DeMarco care o bătea pe umăr.

Kate deschise ochii, observând instantaneu durerea de gât cauzată de dormitul pe scaunul pasagerului.

— Ai ajuns acasă, spuse DeMarco.

Sigură pe ea, Kate se uită pe fereastră şi îşi văzu casa. Se uită la ceas şi văzu că era ora 4:05 dimineaţa.

— Mulţumesc, spuse Kate. Acum, hai înăuntru. Nu te las să conduci spre DC sau să încerci să mergi la un motel la ora asta.

— Eşti sigură?

— Absolut, spuse Kate. Coborî din maşină şi merse spre scări înainte ca DeMarco să o poată contrazice.

Kate nu vedea rostul în a fi formală. Având în vedere prin ce trecuseră împreună – nu doar în acest caz, ci şi în cel la care lucraseră împreună în urmă cu două luni – erau, din punctul de vedere al lui Kate, destul de apropiate.

— Dormitorul de oaspeţi este pe hol, ultima uşă pe dreapta, spuse ea. Baia este chiar lângă. Simte-te ca acasă. Şi dacă, din orice motiv, mă trezeşti devreme, s-ar putea să te împuşc.

DeMarco zâmbi şi merse pe hol. Se întoarse spre Kate şi zâmbi.

— Îţi mulţumesc, spuse ea. A fost o adevărată plăcere şi încântare să te cunosc, agent Wise.

— Îţi voi da mâine dimineaţă un răspuns la ce mi-ai spus, spuse Kate. Momentan...la somn.

Spunând asta, Kate merse pe acelaşi hol şi intră în dormitorul ei. S-a dezbrăcă, elimină rapid ideea unui duş şi căzut lată în pat. Înainte ca somnul s-o răpească, se întrebă doar dacă DeMarco va fi confortabilă în casa ei.

***

Deşi a doua zi dimineată, DeMarco nu o trezi pe Kate, mirosul de cafea proaspătă o făcu. Kate încercă s-o ignore, dar iubea dintotdeauna o ceaşcă de cafea bună dimineaţa. Se uită la ceasul deşteptător de pe noptiera ei şi văzu că

era ora 9:45. Îşi dădu seama că şase ore de somn erau suficiente momentan; putea compensa cu uşurinţă în seara asta.

Se rostogoli din pat, aruncă pe ea nişte haine de casă şi merse în bucătărie. DeMarco făcuse deja duş şi era îmbrăcată. Stătea la barul din bucătărie, uitându-se pe telefon cu o ceaşcă de cafea aşezată lângă ea. Când o văzu pe Kate intrând în bucătărie, se uită în sus şi o privi umilă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Mi-ai spus să mă simt ca acasă. M-am gândit că asta înseamnă că şi cafeaua e inclusă.

— Da. Şi mulţumesc că ai făcut cafea. De cât timp te-ai trezit?

— Aproximativ o oră. L-am sunat pe Duran şi l-am pus la curent cu tot.

— Am făcut asta aseară...

— Oh, ştiu. Adică i-am spus că am rămas aici din cauza orei târzii. Părea a fi în regulă cu asta.

— Oh. Bine.

— Dacă nu te deranjează, îmi voi termina cafeaua şi voi pleca de pe capul tău.

— Nu îmi stai pe cap. Îmi place să am companie.

— Oh, nu prea am de ales. Duran vrea să-i dau raportul în după-amiaza asta.

— Ai nevoie să vin şi eu? întrebă Kate.

— Nu trebuie. Consider-o una dintre avantajele poziţiei tale actuale.

Kate ştia că DeMarco încerca doar să fie amuzantă, fără vreo intenţie rea, dar totuşi o înţepă. Merse la filtrul de cafea şi îşi umplu o cană cu cafea. Era destul de fericită să constate că nu se simţea ciudat să-şi împartă casa cu DeMarco. De fapt, părea normal.

— Când ajungi înapoi, mă poţi ţine la curent cum decurg lucrurile? Mi-am plăcea tare mult să ştiu care e finalitatea.

— Desigur. DeMarco sorbi din cafeaua ei cu o privire gânditoare. Nu te simţi confortabilă să pleci acum, nu-i aşa? Nu crezi că Black e vinovatul.

— Nu ştiu. Se potriveşte...mai ales sângele uman de pe acel prosop. Întreaga poveste cu satanismul pare totuşi prea...convenabilă. Mi-ar plăcea să văd ce spun rezultatele de laborator.

— Da. Şi eu mă gândeam la fel.

Lăsară lucrurile aşa cum erau, cu întrebarea atârnând în aer. Când Kate se aşează cu cafeaua ei la bar lângă DeMarco, se gândi cum Black încercă să fugă din rulota sa. Se gândi la mirosul îngrozitor, la sânge şi la leşurile animalelor de sub rulotă.

„El este vinovatul”, se gândi ea. „Uneori viaţa îţi oferă un răspuns şi trebuie doar să-l accepţi.”

„Da”, gândea o altă parte mai încăpăţânată din ea. „Dar uneori viaţa îţi bagă pe gât acele răspunsuri, fie că vrei sau nu.”

***

DeMarco plecă la ora 10:30, lăsând-o pe Kate singură cu gândurile ei, pentru prima dată de când DeMarco îi bătuse la uşă în urmă cu câteva nopţi, pentru a începe ancheta. În mod surprinzător, acele gânduri zburară la Michelle şi Melissa. Se aşeză pe veranda din faţa casei, savurând zumzetul liniştit al cartierului Carytown şi cea de-a treia cană de cafea din dimineaţa aceea şi făcu tot posibilul să-şi dea seama cum să-şi gestioneze viaţa de acum înainte.

Trebuia să înceapă prin a vorbi cu Melissa. Nu era ceva de care se temea, dar nici nu era ceva ce aştepta cu nerăbdare. Se gândi că e mai bine să treacă peste asta. În afară de asta...avea tendinţa să exagereze atunci când era vorba de Melissa. Din ce ştia, fiica ei poate că nici nu era atât de supărată pe felul în care decurseseră lucrurile. De fapt, nu-i spuse atât de multe în schimbul de mesaje avut cu o seară în urmă

„Du-te şi prinde-i pe băieţii răi”, îi scrisese Melissa.

Kate se gândi la Chester Black şi începu să fie sigură de ezitarea ei.

Înainte de a-şi bate capul, luă telefonul şi o sună pe Melissa. Ea răspunse imediat. Când Kate spuse „Bună”, o auzi pe Michelle bolborosind ceva pe fundal.

— Hei, Lissa. M-am gândit să te anunţ că m-am întors acasă.

— Oh, bine. Ai prins vinovatul?

— Aşa credem. Mulţumesc pentru mesajul ăla, apropo. Ştiu că ar fi putut decurge foarte diferit conversaţia. Am apreciat amabilitatea.

— Nu-mi aminti de asta. Mamă...te rog să nu mă înţelegi greşit, dar sunt obişnuită cu asta. Ştii tu, mereu ai fost aşa când eram copil. Nu am crezut că se va schimba situaţia dintr-o dată, acum că ai devenit bunică.

— Ei bine, poate că ar fi trebuit.

— Nu fii prea dură cu tine, mamă. Da, am fost nervoasă când m-ai sunat în ultima clipă să-mi spui că trebuie să încheiem prima noastră noapte în oraş din ultimele două luni, doar pentru că ai fost chemată la muncă. Dar, în cele din urmă – am trecut peste.

— Mulţumesc, Lissa.

— E în regulă. Dar ascultă. Trebuie să înţelegi că am nevoie să îmi fac şi eu planuri. Aşa că până nu te pensionezi cu adevărat, nu cred că o să te mai rog să faci pe dădaca. Se opri aici, aşteptând poate un mic contraargument. Kate voia să spună ceva, dar vru să-i ofere lui Melissa şansa de a explica mai întâi. Vom căuta o dădacă acreditată, ştii? Aniversarea noastră de cinci ani va avea loc în trei luni şi ne gândim să plecăm undeva pentru două zile. Şi te iubesc, mamă...dar până când nu pui slujba pe locul doi, nu simt că pot să-ţi cer să ai grijă de Michelle.

— Asta mă doare, dar e just.

— Nu mă înţelege greşit. Mi-ar plăcea să vin în vizită cu Michelle – mult de tot. Vreau să te cunoască. Chiar vreau asta. Îi tot spun că a trebuit să fugi, pentru că chiar şi pensionată, eşti o şmecheră.

— Presupun că e o modalitate blândă de a o spune.

— Nu-ţi face griji, mamă. Uite, ce zici dacă eu şi Michelle venim sâmbătă. Luăm prânzul împreună şi te voi lăsa să schimbi câteva scutece dezgustătoare.

— Pare un plan, spuse Kate. Pe măsură ce conversaţia lor se apropia de sfârşit, greutatea ei începea într-adevăr să înţepe.

„Nu are suficientă încredere în mine încât să am grijă singură de propria mea nepoată”, se gândi ea. „Şi are dreptate, la naiba.”

Se uita pe stradă, urmărind traficul pietonal şi se gânndea la viaţa lor individuală. Toţi vor merge la un moment dat azi acasă şi fie îşi vor binedispune, fie îşi vor supăra prietenii şi membrii familiei. Vor merge acasă fie pentru a se simţi iubiţi, fie pentru a se simţi ca şi cum nu sunt suficienţi de buni.

„Aşa e viaţa”, se gândi ea. „Ideea de a fi fericit este probabil diferită pentru fiecare dintre ei. Pentru unii constă în muncă; pentru alţii în prieteni, familie sau iubiţi. Iar pentru alţii, într-un lucru fără nume.”

Era un gând care o făcu să-şi dea seama că, dacă va reuşi vreodată să îşi echilibreze viaţa într-un mod care să-i permită să aibă contact cu FBI-ul, în timp ce îşi făcea treaba de mamă şi bunică de încredere, va trebui, în

sfârşit, să cerceteze acea parte a vieţii ei. Ce o făcea cu adevărat fericită? Şi dacă era mai mult de un lucru, ce trebuia să facă pentru a aduce împreună aceste două lumi?

Cu acest gând greoi în minte, îi sună telefonul. Îl verifică şi văzu că era un mesaj de la Allen.

Te-ai întors în oraş? Vrei să luăm din nou cina împreună? Nu mă aştept la lucrurile ce s-au întâmplat după cină data trecută. ☺

Kate nu putu abţine să nu chicotească la micuţa faţă zâmbitoare şi la aluzia referitoare la modul cum se încheiase ultima lor întâlnire. Se gândi pentru o clipă, zâmbi şi îi răspunse.

Sunt acasă. Dar sunt obosită...am ajuns târziu şi am nevoie să mă odihnesc. Ce zici să ieşim la cină mâine? Singura menţiune e că toate lucrurile ce s-au întâmplat după cină data trecută sunt incluse.

Trebuia să recunoască că se simţea bine să fie din nou în şaua întâlnirilor. Trecuse foarte mult timp de când vorbise ultima oară aşa cum un bărbat. O făcea să se simtă cu vreo douăzeci de ani mai tânără.

Allen răspunse imediat. Jeez, pune mai multă presiune pe mine, nu vrei? Sună bine. Ne vedem la 6?

Îi trimise rapid un mesaj pentru a confirma ora şi merse înapoi înăuntru. Se uită prin casa goală şi simţi un mic val de căldură. Avea o întâlnire pregătită pentru mâine, prânzul cu Michelle şi Melissa săptămâna viitoare şi numai

ce se întorsese de la presupusa rezolvare a unui caz groaznic de omor. Viaţa părea destul de frumoasă.

„Atunci de ce simţea ceva ciudat?”

Era o întrebare bună. Iar motivul pentru care o deranja atât de mult întrebarea asta era pentru că Chester Black îi tot venea în minte.

„Dar dacă nu este vinovatul?”

Şi întrebarea asta o făcu să stea în fotoliul ei şi să se uite pe pereţi. Stătu acolo foarte mult timp şi cu fiecare secundă care trecea, începea să se întrebe dacă nu cumva ea şi DeMarco plecaseră prea repede din Roanoke.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Chiar dacă îi spuse lui Allen că întâlnirea lor va trebui să aştepte până mâine, pentru că era foarte obosită, Kate sfârşi prin a profita din plin de după-amiaza aceea. Când se apropie ora trei, merse până la restaurantul chinezesc pentru a-şi lua mâncare la pachet. Apoi, pe lângă puiul cu portocale şi colţunaşii cu brânză, deschise dosarele pe calculator şi luă puţinele materiale printate pe care le strânse în timpul petrecut în Roanoke. Îşi amenajă un mic spaţiu de lucru la masa din bucătărie şi începu să lucreze, încercând să atenueze sentimentul urât care îi spunea că Chester Black nu era vinovatul şi că încă mai aveau de lucru la caz.

Lucrul de care se agăţa de fapt era pătura. Şi asta nu făcea sens pentru ea. Era clar că avea o semnificaţie pentru criminal. Trebuia să depună efort suplimentar

pentru a le îndesa în gâtul victimelor sale şi era clar că o făcea în mod intenţionat.

Dar întrebarea era: De ce?

Se gândi din nou la Chester Black. Se gândi la personalitatea pe care acesta o afişă şi la lucrurile pe care le văzură şi experimentară în rulota lui. Kate era departe de a fi psiholog, dar nu vedea în el semnalmentele cuiva care încă se agăţa de nişte amintiri din copilăria lui de mult pierdută, care implicau o pătură.

Îşi aminti ce spusese Danielle Ethridge despre cum probabil pătura fusese cândva un obiect de confort. Şi din ce-şi dădu Kate seama, Chester Black nu părea genul care să fie obsedat de un obiect de confort.

Crimele comise de Chester Black, deşi absolut deplorabile şi prost gândite, erau, din punctul lui de vedere, văzute ca necesare – crime legate de convingerile lui religioase anormale. Asta nu-l făcea în niciun caz ucigaş.

„Dar au găsit sânge uman pe acel prosop. Cum rămâne cu asta?”

Ăsta era singurul obstacol care o împiedica Kate să creadă că Chester Black era nevinovat. Dacă ar clarifica asta, ar trebui să se confrunte cu faptul că era destul de sigură că ea şi DeMarco plecaseră acasă prea repede, lăsând omul greşit într-o celulă din Roanoke.

„Dacă pătura era un obiect de confort...ce spune asta despre copilăria criminalului?”

Se gândi la asta pentru o clipă, simţind că era ceva acolo ce merita investigat. Dacă ucigaşul păstra o pătură de siguranţă din copilărie, probabil că însemna că era nesigur. Poate chiar genul tăcut. Din nou, ea nu era psiholog, dar fusese implicată în suficiente cazuri pentru a face deducţii logice – care, de obicei, se dovedeau a fi corecte.

Cu toate acestea, îşi petrecuseră timpul căutând pe cineva de natură violentă. Căutau un copil care se confruntase cu probleme de la o vârstă fragedă. Dar dacă criminalul lor începuse să fie violent doar de curând? Dacă criminalul lor fusese un copil liniştit şi inofensiv în cea mai mare parte a timpului, cărând doar o pătură după el?

Săpa prin dosare, de mai bine de o oră, după probe care să susţină teoria ei, când îi sună telefonul. Văzu că era DeMarco şi îi răspunse imediat.

— Este totul finalizat? întrebă Kate.

— Aici, da. Dar am primit un telefon în timpul întâlnirii. Era Palmetto, din Roanoke.

— Sângele uman de pe prosop...

— Chestia aia chiar ţi-a rămas în minte, nu? spuse DeMarco.

— Aşa e. În fine...care au fost rezultatele?

— Sângele provenea de la o femeie pe nume Abby Warren. Poliţia Locală din Roanoke a efectuat o căutare şi au găsit-o în viaţă şi bine-merci. Se pare că e prietena lui

Chester Black. Şi ea a recunoscut că cei doi au întreţinut relaţii sexuale care implicau vărsare consimţită de sânge.

— Se taiau reciproc?

— Da. Are cicatrici care dovedesc asta. Chester credea că va fi acuzat de ceva, având în vedere că el era ceva o tăia, aşa că nu a spus nimic. Dar totul se confirmă. Şi bazat pe toate astea...

— El e liber să plece.

— Ei bine, îl aşteaptă câteva acuzaţii de cruzime animală, dar nu pare a fi ucigaşul nostru.

— Şi ce facem acum?

— Acum e timpul să te odihneşti. O să vin mâine dimineaţa după tine, în jurul orei nouă, şi mergem înapoi spre Roanoke.

— Trebuie să începem cu Dr. Ethridge, spuse Kate. Cred că am căutat tipologia greşită de criminal. Apoi îi povesti lui DeMarco despre descoperirea ei în legătură cu copilul liniştit care, dintr-un motiv sau altul, mai degrabă devenise violent recent, şi nu avusese o poftă pentru violenţă dintotdeauna.

— Se pare că avem un plan, spuse DeMarco. Doar...ei bine, lucrul ăsta nu îţi va da din nou peste cap niciun plan de dădacă, nu?

— Nu. Doar o întâlnire. Se încruntă când se gândi că trebuie să anuleze din nou planurile cu Allen. Cel puţin, de această dată ea va avea bunul-simţ să-l informeze dinainte.

— Eşti în regulă să te întorci acolo? întrebă DeMarco.

Kate aprecie respectul şi amabilitatea, dar simţi din nou oarecum privilegiată. Ştia că, dacă alegea să nu se întoarcă în Roanoke pentru a finaliza acest caz, Duran probabil că nu va fi prea sever cu ea. Dar voia să meargă acolo, s-o ajute pe DeMarco să găsească criminalul înainte de a acţiona din nou.

— Categoric, spuse ea. Te voi aştepta cu cafeaua pregătită.

Închiseră telefonul şi, în loc să încheie ziua, Kate se întoarse înapoi la dosarele ei. Poate că era ceva acolo care le scăpase. Poate că dacă acum căuta un criminal care fusese liniştit şi introvertit în copilărie, putea găsi ceva nou.

Voia să ştie detaliile cazului precum versurile unei melodii bine întipărite în minte. Pentru că, dacă era după ea, urmau să-l prindă pe ticălos de data asta.

Poate chiar suficient de rapid încât să poată merge la întâlnirea cu Allen.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Aşa cum promisese, Kate pregăti cafeaua în dimineaţa următoare. Ştia că DeMarco o bea neagră, aşa că o turnă deja într-o cană termică. DeMarco întârzie douăzeci de minute, dar Kate nu avea nimic împotrivă. Îşi dădu seama la ce oră nefericită fusese DeMarco nevoită să plece din DC pentru a ajunge la ea atât de devreme, aşa că era dispusă să treacă cu vederea întârzierea. Nu era de parcă

avea vreo autoritatea pentru a o putea mustra pentru asta.

DeMarco păru necăjită aproape imediat. Kate se oferi să conducă, permiţându-i lui DeMarco să se lupte cu gândurile ei. Dar după un timp, nu mai putea suporta. Erau destul de confortabile una cu alta acum, astfel încât să nu le deranjeze liniştea, dar acum era o linişte densă şi plină de nelinişte.

— La ce te gândeşti? întrebă Kate.

— Chester Black. Eram atât de sigură că el e vinovatul.

— A fost o presupunere sigură, spuse Kate. Şi ştii ce? Eu nu am fost sigură în privinţa lui încă de la început. Ar fi trebuit să spun ceva.

— Da, dar şi dacă ai fi făcut-o, tot aici am fi fost. Învârtindu-ne în jurul cozii fără nicio idee încotro s-o apucăm. Nu ai fi reuşit decât să îl scuteşti pe Chester Black de noaptea petrecută în camera de interogatoriu. Şi hai să fim serioase – o cam merita

— E prima dată când te-ai înşelat în legătură cu un caz? întrebă Kate.

— Dumnezeule, nu.

— Şi nu va fi nici ultima oară. Nu-ţi bate prea mult capul.

DeMarco dădu din cap, privind în continuare pe fereastră cu o privire încruntată. Kate înţelese. Şi ea se învinovăţea puţin pentru că nu ascultase mai bine ezitarea pe care o simţise când părăsiseră Roanoke. Dar trecuse prin aşa de ceva de atât de multe ori pe parcursul carierei sale, încât

ştia că e inutil să se gândească la asta şi să privească înapoi. Dacă rămâneau fixate pe lucruri din trecut, asta îi oferea criminalului un avantaj în prezent.

Şi criminalul acesta părea să aibă deja suficiente avantaje.

***

Dr. Ethridge păru puţin grăbită când Kate şi DeMarco se prezentară la biroul ei la ora 1:40. Ea le aştepta deja, deoarece DeMarco o sună pe drumul spre Roanoke pentru a o pune la curent cu ce se întâmplă. Dar acum era un sentiment de urgenţă pentru medic, ca şi cum ea ar putea simţi intensitatea şi importanţa absolută a situaţiei.

— Mi-am eliberat următoarele două ore din program pentru a vă ajuta aşa cum pot, spuse Ethridge. Am examinat toate înregistrările mele din ultimii cincisprezece ani şi am adus dosarele care păreau să se potrivească. Din păcate, sunt destul de multe.

Arătă spre o grămadă de dosare aşezate pe biroul ei. Teancul avea cam cincizeci de centimetri. Era, cu siguranţă, destul de mult material pe care trebuiau să-l cerceteze, dar nu era atât de rău pe cât Kate se aştepta.

— Nu pare chiar aşa de rău, comentă ea.

— Oh, astea sunt doar registrele fizice, spuse ea. Sunt doar până la sfârşitul anului 2003. Din 2004 până în ziua de azi totul este salvat digital pe server. Aveţi această grămadă de materiale fizice şi încă vreo treizeci pe server.

— Ne veţi permite accesul la server? întrebă DeMarco.

— În mod normal, m-aş opune. Dar această situaţie scapă de sub control.

— Mulţumim, spuse Kate. Agent DeMarco, vrei să te ocupi de fişierele digitale în timp ce eu mă uit prin dosare?

— Ar merge aşa.

— Dr. Ethridge, aş dori să staţi prin apropiere pentru a ne putea răspunde la întrebările care ar putea apărea.

— Desigur. Acum, dosarele astea pe care le-am adus – la fel ca şi cele digitale pe care le-am evidenţiat deja pentru dumneavoastră – au la bază profilul pe care mi l-aţi oferit. Un copil care era foarte liniştit şi introvertit. Tipul care ar căuta confort într-un lucru precum o pătură sau un animal de pluş.

— Aşa este, spuse Kate.

— Merită remarcat faptul că majoritatea copiilor care se încadrează în acel profil vor fi mai ataşaţi de mamă decât de tată. Din această cauză, am adus şi fişiere cu pacienţi care au acea caracteristică.

— O muncă incredibilă, spuse DeMarco. Acum, există vreun calculator de la care pot lucra?

— Da, puteţi folosi laptopul meu personal, spuse Ethridge. Merse la biroul ei, îl deschise şi îi permise accesul lui DeMarco.

Următoarea jumătate de oră fu precum o şedinţă intensă de studiu pentru Kate. Îi aminti de începutul carierei ei în

cadrul Biroului, când se pricopsea cu sarcini epuizante de cercetare. Chiar şi atunci, era văzută ca un psiholog criminalist foarte bun. Ăsta era unul din motivele pentru care o deranja atât de mult faptul că nu putea să dea mai uşor de urma criminalului din acest caz. Chiar în timp ce studia dosarele lui Ethridge şi începu să elimine pacienţi în funcţie de data serviciului, ştia prea bine că răspunsul era posibil să nici nu fie acolo.

Pescuia prin dosare, în timp ce DeMarco răsfoia fişierele de pe laptopul lui Ethridge. Majoritatea fişierelor conţineau cel puţin o fotografie Polaroid a pacientului. Majoritatea priveau aparatul de fotografiat fără a avea vreo expresie pe faţă, deşi unii aveau zâmbete radiante pe faţă. Aproape că o întrebă pe Ethridge de ce păstrase aceste poze, dar îşi aminti că învăţase la un moment dat în cariera ei de psiholog criminalist, că psihologii foloseau adesea această tehnică pentru a le arăta pacienţilor cât de multe poate spune o simplă expresie. Era un minunat început de conversaţie. „De ce te simţi aşa azi? Băieţelul din poza asta nu arată prea fericit, nu-i aşa?”

De asemenea, Kate observă că în câteva dosare mai groase, Ethridge păstrase desene pe care copiii le făcuseră. Unele erau destul de drăguţe şi copilăreşti – case perfect pătrate, cu acoperişuri triunghiulare, cu nori mari pufoşi şi un soare luminos pe cer. Dar unele reprezentau strigăte evidente de ajutor: copii baston cu expresii încruntate, bălţi roşii lângă picioarele lor micuţe, linii intense de culori roşii şi neagre peste tot.

— Îl puneţi pe fiecare copil să vă deseneze ceva? întrebă Kate.

— De cele mai multe ori, da, răspunse Ethridge. Totul depinde de nivelul de traumă cu care se confruntă. Desenele mici sunt o modalitate foarte bună pentru mine de a-mi da seama rapid de starea lor emoţională. Îmi oferă subiecte de la care să încep, fără a fi nevoie să dau cu presupusul.

— Cât de des vedeţi desene de genul ăsta? întrebă Kate. Ea ţinea ridicat un desen cu o fetiţă cu codiţe. În spatele ei, un câine mic fusese desenat cu susul în jos. Ceva ardea în spatele tuturor acestor lucruri. Gura fetiţei era un O negru şi mare şi lacrimile îi ieşeau din ochi în picături mari exagerate.

— Cam în jumătate de cazuri.

— Există vreo corelaţie între aceste tipuri de desene şi tipul de copil pe care îl căutăm în toate aceste dosare?

— Uneori. Copiii liniştiţi şi rezervaţi tind să deseneze imagini mai sobre, dar nu violente. Desigur, nu este întotdeauna aşa. Deşi diagnosticele pot fi la fel, nu există doi copii care îşi gestionează emoţiile într-un mod identic. Deci, un copil introvertit poate desena nori de ploaie sau nori de furtună mari cu fulgere, în timp ce altul poate desena un om cu un cuţit sau un animal mort. Nu există o cale de mijloc cu astfel de lucruri.

Kate dădu din cap, punând desenul la loc, cu un fior mic care-i străbătea coloana vertebrală. Mai apoi, DeMarco o chemă pe Ethridge la calculator pentru a-i pune o întrebare. În timp ce cele două discutau, Kate continuă să răsfoiască dosarele. Văzu copilărie distrusă după copilărie distrusă şi începu să devină sentimentală. Oricare dintre aceşti copii ar fi putut fi Melissa. Niciun copil nu avea

garantată o copilărie în siguranţă. Niciunui copil nu i putea promite o viaţă sănătoasă şi fericită.

Revelaţia asta puternică se opri când Kate deschise următorul dosar din grămadă. Ca şi în cazul altor copii, poza Polaroid a copilului era prima, prinsă de rezumatul dosarului. Era o poză cu un băiat care zâmbea subtil, într-un mod evident forţat. Kate presupunea că avea vreo opt ani. Cel mult nouă.

Aruncă o privire prin dosar, dar când îşi dădu seama că este destul de gros, se uită spre doctorul Ethridge.

— Ce îmi puteţi spune despre acest pacient? întrebă ea.

Ethridge se apropie şi se uită la dosar. Pipăi poza Polaroid într-un fel drăgăstos şi se încruntă.

— El este Jeremy Neely. A venit la mine timp de vreo trei ani.

— Era orfan?

— Da, a fost plimbat pe la câţiva asistenţi maternali în copilărie. Bietul copil...avea şapte ani când a văzut cum tatăl lui îi omora mama. A lovit-o în cap cu o bâtă chiar în faţa lui Jeremy. S-a plimbat pe lângă corpul mamei sale moarte aproape o zi întreagă înainte ca cineva să afle ce se s-a întâmplat.

— Dumnezeule, spuse Kate.

DeMarco păru şi ea interesată acum. Îşi ridică privirea de la laptop, simţind ceva conturându-se. Kate îi făcu cu mâna să se alăture, simţind că asta era în sfârşit pista pe care o căutaseră.

— Dr. Ethridge, îmi puteţi da o listă a asistenţilor maternali la care a stat?

— Nu am lista completă. Va trebui să contactaţi Serviciile Sociale pentru a primi lista întreagă.

— Aveţi autorizaţia corespunzătoare pentru a obţine acest lucru, nu?

— Da, răspunse încet Ethridge. Luă telefonul mobil de pe birou ei, în timp ce sclipiri de înţelegere îi apărură în ochi. Îşi întoarse spatele la agenţi şi sună.

Kate dădu din cap, aşteptându-se la asta. Arătă apoi spre poza lui Jeremy Neely, arătându-i lui DeMarco un lucru pe care-l observase şi ea.

— Îţi pare cunoscut? întrebă Kate.

— O, Dumnezeule, spuse DeMarco. El e, nu-i aşa?

Kate nu trebuia să răspundă.

În poză, micuţul Jeremy Neely ţinea ceva în mâna dreaptă. Ţinea aproape de el, strânsă într-un pumn o pătură. O pătură cu un model pe care Kate şi DeMarco ajunseră să-l cunoască destul de bine.

Ethridge veni înapoi. În ochii ei apăru o privire agitată şi panicată.

— Mă vor suna ei înapoi. Sunt considerate informaţii private şi chiar şi într-o situaţie de genul acesta, trebuie să fie aprobate. Dacă a fost implicat într-un abuz în familie sau în orice fel de caz penal, era considerat a avea nevoi speciale şi acesta ar putea fi motivul pentru care numele

său nu era pe lista iniţială cu copii – dacă lucrurile acestea s-au întâmplat, a stat cu doamna Knight, soţii Nash şi Langley. Am insistat din greu, totuşi. Ceea ce în mod normal ar dura o zi sau două pentru a fi obţinut, ar trebui să primim în câteva ore.

— Glumiţi? spuse DeMarco.

— Este un compromis, spuse Ethridge. Pe de-o parte, este uimitor faptul că guvernul este atât de dedicat când vine vorba de protecţia acestor informaţii. Dar, pe de altă parte, nu îşi încalcă regulile pentru aproape nimic în lume.

— Aţi spus că aveţi o listă parţială, nu? întrebă Kate.

— Da, ar trebui să fie acolo în dosare...

Ethridge se întinse peste umărul lui Kate şi răsfoi printre pagini. Se opri la a şasea pagină şi arătă spre o secţiune din partea de jos.

— Chiar acolo. Aici arată că a existat un transfer de la soţii Langley la un orfelinat. Dar asta e tot ce am. Asta trebuie să fi fost primul lui cămin maternal.

„Soţii Langley”, se gândi Kate.

Era mai mult decât suficient pentru a-i lega în mod direct pe soţii Nash şi pe Monica Knight.

— Dacă până la sfârşitul zilei nu primim veşti de la DSS, îl voi pune pe directorul nostru să-i sune, spuse Kate. Deocamdată, avem un nume, care este mai mult decât suficient. Hai să aflăm unde locuieşte Jeremy Neely şi să-i facem o vizită.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Stătea pe o piatră mare, chiar de-a lungul liniei copacilor. Se uită la casă cu atenţie, dar răbdător. Presupunea că dacă cineva ar sta pe veranda din spate şi s-ar uita în direcţia lui, existau şanse să fie văzut. Dar le ştia bine rutina. Singurele momente când ieşeau pe veranda din spate erau dimineaţa pentru a-şi bea cafeaua şi când făceau grătar la cină.

Dar el ştia şi că nu vor face grătare în seara asta. De fapt, nici măcar nu erau acasă. Plecaseră în urmă cu două ore. Abia le auzise vocile în timp ce mergeau spre maşină, încercând să se hotărască ce să aleagă pentru cină, mâncare mexicană sau tailandeză.

De atunci, aştepta. Stătea pe stâncă, nemişcat. Era înrădăcinat acolo de anticiparea a ceea ce urma să se întâmple mai târziu. Ştia că mai avea de aşteptat câteva ore, dar nu avea nimic împotrivă. Aşteptase deja aproape doisprezece ani... aşa că ce mai contau patru sau cinci ore?

Nu era prima dată când urmărea casa, stând pe piatra asta. Fusese aici înainte de nenumărate ori, urmărind şi învăţând felul în care trăiesc.

Soţii Coleman. Harry şi Ruth. Trăise sub acoperişul lor – fix acoperişul la care se uita acum – la un moment dat, timp de aproximativ cinci luni. Fuseseră destul de drăguţi dar, în cele din urmă, nu reuşiseră să îi facă faţă. El presupuse că era prea dificil pentru ei, o bătaie prea mare de cap pentru viaţa lor pretenţioasă. Aveau vieţi ocupate atât în casă, cât şi în afara ei. Totuşi, când el apăruse, toate

lucrurile astea se schimbaseră pentru ei. Meciurile lor de tenis din weekend: dispăruse. Noaptea lor de miercuri de ieşit în oraş cu prietenii: dispăruse şi ea.

Ochii lui se mutau de la o fereastră la alta. Cea din dreapta de la etajul al doilea era dormitorul lor. Ştia asta pentru că într-o noapte, uitaseră să închidă jaluzelele când se pregăteau de culcare. Văzuse trupul gol al lui Ruth Coleman stând chiar în faţa ferestrei timp de aproximativ zece secunde înainte de a-şi da seama şi de a închide jaluzelele. Erau cam patruzeci şi cinci de metri între ei, dar tot fusese în stare să-şi dea seama de conturul şi forma corpului ei, de sfârcurile mici ale sânilor.

Pentru o femeie aproape de cincizeci de ani, arăta destul de bine. Nu era prima dată când se gândise la Ruth într-un mod sexual. Într-o noapte, pe vremea când locuia cu ei – avea aproximativ zece ani la momentul respectiv – când se trezise dintr-un vis urât. Mersese pe hol până la camera lor pentru a întreba dacă poate dormi acolo, dar se oprise în uşă când văzuse mişcarea din pat. Ruth era aşezată pe genunchi, iar Harry sub ea. Ea scotea zgomote care sunau ca şi cum ar fi de durere, dar pe măsură ce se mişcau mai repede împreună, îşi dăduse seama că de fapt erau sunete de plăcere.

Cu uşa deschisă pe un sfert, privise de la intrare în cameră până terminaseră.

Se agăţase de acea amintire, revizuind-o ori de câte ori simţea că întunericul îi invada mintea. Era aproape suficientă pentru a-l face să se răzgândească în privinţa a ceea ce avea de făcut.

Gândurile lui despre trupul gol al lui Ruth fură întrerupte de sunetul unei maşini care se apropia. Se uită spre alee şi văzu Chrysler-ul lor venind. Parcară şi ieşiră din maşină râzând. Harry o aşteptă pe Ruth în partea din faţă a maşinii şi o luă de mână. Intrară în casă, chicotind.

În pădure, el zâmbi. Poate că băuseră câteva pahare la cină, suficient cât să fie ameţiţi şi excitaţi. Poate că vor face dragoste în următoarea oră. El aşa spera. Poate că va găsi o modalitate de a se strecura la o fereastră pentru a privi. De asemenea, dacă băuseră, vor fi cuminţi şi obosiţi, epuizaţi şi adormiţi până când el va pătrunde în casa lor.

Ar intra pe uşa din spate. Ştia unde se afla cheia de rezervă. Îşi petrecuse două ore căutând-o într-o după-amiază, când ştia că plecaseră peste weekend pentru a-l vizita pe fratele lui Harry în Charlotte, Carolina de Nord. Era în curte, sub una din scândurile care serveau drept bordură pentru mica grădină cu plante a lui Ruth.

Voia să meargă acum. Voia să se strecoare înăuntru şi poate să-i prindă în acţiunne. El nu făcuse niciodată sex şi nu simţise niciodată nevoia. Dar cu toate astea, văzând trupul lui Ruth la fereastră în acea noapte îi amintise de nevoile sale. El considera că actul în sine e scârbos, dar din nou...

Nu. Trebuia să aştepte. Ştia asta. Aşteptase atât de mult timp. Nu avea sens să strice totul acum. Trebuia să aştepte până se lăsa întunericul.

Pentru a se calma puţin, se uită în rucsacul micuţ pe care-l aşezase pe pământ lângă piatră. Avea mici picături de sânge uscat pe el. Nu era sigur cui îi aparţinea. Sincer să fie, ultimele două săptămâni erau într-o ceaţă sângeroasă.

Îşi băgă mâna în geantă şi mângâie mânerul cuţitului.

Scoase bucata de pătură veche şi îşi mângâie obrazul cu ea. Senzaţia pe care o simţea îl făcea să se liniştească, de parcă îi spunea că totul va fi în regulă.

Crezând pe deplin asta, aşeză bucata înapoi în geantă şi aşteptă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Adresa lui Jeremy Neely pe care Kate o primise, se afla chiar în afara oraşului Roanoke, într-un orăşel mic numit Deerborne. Drumul în sine dură doar vreo douăzeci de minute, dar pentru că petrecură câteva ore bune în biroul doctorului Ethridge, se făcu ora 5:30 când Kate şi DeMarco opriră în faţa casei lui Jeremy Neely.

Clădirea era o casă mai veche cu două etaje. Era situată într-un cartier sărăcăcios, cu străzile neîngrijite şi peluzele, în mare parte, moarte şi cenuşii. O unitate de aer condiţionat atârna pe una dintre ferestrele laterale ca un dinte stricat, pe punctul de a cădea. Era pornită, făcând un zgomot groaznic, în timp ce apa care se scurgea din ea lăsa o dâră pe marginea casei.

Urcară scările de beton pe verandă. Când Kate se apropie de uşă, mâna ei dreaptă se plimba pe mânerul Glock-ului. Bătu la uşă cu mâna stângă. Lângă ea, DeMarco îşi desfăcu picioarele, gata să fugă, în cazul în care era necesar.

După ce zece secunde trecuseră, nimeni nu răspunse la uşă. Kate bătu din nou, de această dată spunând:

— Domnule Neely? Sunteţi acasă?

— Nicio maşină pe stradă, remarcă DeMarco.

Kate observase şi ea asta. Se uită de-a lungul străzii, cântărind opţiunile pe care le aveau. Aveau motive mai mult decât suficiente pentru a crede că Jeremy Neely era criminalul lor. Şi asta era adresa lui confirmată. În circumstanţe normale, ar aştepta în maşină până când Neely ar ajunge acasă. Dar lucrau contra timp aici, fără ştii dacă Neely intenţiona sau nu să ucidă din nou.

— Agent DeMarco, genunchii mei nu mai sunt ce-au fost. Ai putea...?

DeMarco părea, în acelaşi timp, surprinsă şi onorată de întrebare. Îşi scoase Glock-ul, făcu un pas înapoi şi lovi uşa cu putere. Se deschise larg, împreună cu o mică porţiune din toc.

Intrară în casă în sincron. Kate preluă conducerea, DeMarco stând în spatele ei. Păşiră silenţios, ascultând tăcerea locului. În câteva secunde, Kate era sigură că sunt singure; Neely nu era aici.

Totuşi, investigară casa cu precauţie, având armele pregătite. Sufrageria nu avea prea multă mobilă şi era curăţată minuţios. Nu le oferea niciun indiciu. Bucătăria era la fel de inutilă, dezvăluindu-le doar faptul că Neely trebuia să-şi spele vasele.

Având în vedere că se simţeau de parcă fiecare moment pierdut era unul potenţial mortal pentru următoarea ţintă a lui Neely, se îndreptară direct spre dormitor. Nouă ori din

zece, acela era locul unde puteau fi găsite indicii despre orice caz sau suspect.

La fel ca şi sufrageria, dormitorul lui Neely era destul de curat şi fără prea multă mobilă sau obiecte. Un pat matrimonial era aşezat lângă peretele din partea opusă a camerei, cu un birou mic lângă pat. Pe lângă un dulap vechi, asta era tot. Kate verifică dulapul şi nu găsi nimic altceva decât câteva cămăşi pe umeraşe şi o cutie goală de la Amazon.

Când se îndepărtă de dulap, o văzu pe DeMarco ghemuită pe podea. Se uita sub pat. Părea că încerca să apuce ceva ce găsise acolo.

— Ce ai găsit? întrebă Kate.

— O cutie de pantofi.

— Ai grijă...

DeMarco scoase cutia de sub pat. Nu părea a fi nimic ieşit din comun, era aproape identică cu orice altă cutie de pantofi care fusese vreodată băgată sub un pat. Kate făcuse asta toată viaţa ei, ca şi adolescentă păstrase jucării şi scrisori de dragoste într-o cutie de pantofi sub pat, iar ca şi femeie adultă, facturi şi cecuri.

Se uitară una la alta cu o privire neliniştită, în timp ce DeMarco deschidea cutia.

Înăuntru se afla un singur lucru.

— La dracu, răsuflă Kate.

Era o pătură veche – o pătură ale cărei margini fuseseră, în mod clar, rupte.

Modelul şi ţesătura erau identice cu cele scoase din gâturile victimelor. De asemenea, arăta exact la fel ca şi pătura pe care Jeremy Neely o ţinea în fotografia din dosarul lui Ethridge.

— Sună-l pe Duran, spuse Kate. Avem nevoie de el să vorbească cu persoana responsabilă de informaţiile legate de asistenţa maternală şi avem nevoie ca el să facă asta acum.

DeMarco îşi scoase telefonul din buzunar şi îl sună. Între timp, Kate verifică sub pat pentru a vedea dacă mai era ceva acolo, dar nu găsi nimic.

Dar pătura era suficientă. Acum găsiră vinovatul. Desigur, singura întrebare era unde naiba e el?

„Ştii unde e”, îşi spuse ea. „Îşi pândeşte următoarea victimă...o altă familie care a încercat să-l ajute la un moment dat în viaţa lor, iar acum, ca şi răsplată, vor fi ucişi.”

La telefon, DeMarco vorbea tare cu recepţionera Directorului Duran.

— Avem o urgenţă...una pentru care te va măcelări dacă nu mergi după el chiar acum. Nu-mi pasă cu cine are întâlnire!

Aparent, asta funcţionă, deoarece DeMarco fu pusă în aşteptare. Era furioasă, se învârtea în jurul camerei pentru a elibera cumva emoţia care se acumulase în corpul ei.

Şi Kate o simţea. Emoţia de a şti că eşti pe cale să rezolvi un caz...că sfârşitul jocului se apropia.

Şi faptul că ştiau că doar un singur telefon le despărţea nu numai de prinderea criminalului, ci şi de a salva două potenţiale vieţi, le scotea din minţi.

Se uită înapoi la pătura zdrenţuită, în timp ce un sentiment de teamă începea să se răspândească prin ea. Amestecat cu agitaţia, aproape că o făcu să se simtă ameţită. Dar pătură o ajută să-şi calmeze mintea, să se concentreze.

„L-am prins”, se gândi ea. „Îi ştim numele, ştim unde locuieşte...trebuie doar să ştim ce alte familii au avut grijă de el când a fost copil.”

Tot ce puteau face era să aştepte.

Şi să spere că în timp ce aşteptau, alte două persoane nu vor fi ucise.

***

Kate şi DeMarco rămaseră în casa lui Neely în aşteptarea telefonului de la Duran. Fiecare minut care trecea era sfâşietor. Amândouă se plimbau dintr-o parte în alta, stând în dormitor în cea mai mare parte din timp. Kate îşi stoarse creierul pentru a vedea ce alte modalităţi pot folosi pentru a afla cine avusese grijă pe Jeremy Neely, dar nu găsi nimic.

— Nu pot să înţeleg cum atât de multe familii l-au avut în grijă şi totuşi, nimeni nu se aştepta la asta, spuse

DeMarco. Ai zice că o serie de crime de acest gen ar fi putut fi evitată dacă cineva ar fi acordat mai multă atenţie modului în care se comporta ca şi copil.

— Ai auzit ce a spus Ethridge, spuse Kate. Nu există doi copii care să fie sută la sută la fel. Din câte ştim, Jeremy Neely nu a arătat niciodată semne că ar putea fi capabil de aşa ceva.

Asta îi aminti lui Kate de o zicală veche: De cei liniştiţi trebuie să te fereşti.

Desigur, în acest scenariu, exact aşa era.

Când sună telefonul lui Kate, ambii agenţi înlemniră preţ de o clipă. Avu acelaşi efect precum sunetul unui foc de armă venind din camera alăturată. Kate răspunse cu o adrenalină care îi zgudui corpul.

— Agent Wise la telefon.

— Wise, sunt Duran. Am primit lista cu familiile. Eşti pregătită?

— Spune-mi.

— În ordinea apariţiei, îi avem pe soţii Langley, Nash, o femeie singură pe nume Monica Knight, soţii Coleman şi Vaughn. Dar la soţii Vaughn a stat doar două zile. Cu soţii Coleman a petrecut aproximativ cinci luni.

— Ai numele soţilor Coleman? întrebă Kate.

— Şi o adresă. Strada Angler Drive, numărul 174, Moneta, Virginia.

„Rahat”, se gândi ea. „Nu e prin zonă.”

Kate acoperi microfonul telefonului şi se uită la DeMarco.

— Caută Moneta pe GPS şi vezi cât e de departe.

DeMarco făcu întocmai. Kate îşi întoarse atenţia înapoi către Duran şi îl întrebă:

— Asta este tot? Nu mai sunt alte familii?

— Asta e tot. Crezi că soţii Coleman vor fi următorii? întrebă Duran.

— Există o şansă extrem de mare.

DeMarco îi arătă lui Kate telefonul ei. Scrise Moneta în bara de căutare a aplicaţiei pentru hartă. Părea a fi un orăşel pe malul unui lac, la aproximativ treizeci de minute distanţă.

— Moneta e la aproximativ jumătate de oră de noi, spuse Kate. Mergem acum încolo.

— Perfect. Baftă, Wise.

Dând din cap în semn de aprobare, Kate şi DeMarco alergară afară din dormitor, prin casă şi înapoi afară. Când se urcă la volan, o auzi pe DeMarco vorbind la telefon, în timp ce se urca pe scaunul pasagerului.

— Palmetto, sunt agent DeMarco. Am nevoie de tine şi de câţiva ofiţeri să mergeţi cât mai repede posibil în Moneta. Eu şi agentul Wise mergem acum încolo cu o suspiciune puternică că următoarea ţintă a criminalului nostru se află acolo.

Kate ieşi pe drum şi acceleră înainte, în timp ce DeMarco îl punea la curent pe Palmetto. Amurgul se aşternea uşor, ultimele raze de lumină putând fi zărite la orizont. Când ajunse la capătul străzii, o luă brusc la dreapta, fundul maşinii derapând. Se simţea de parcă fugea contracronometru şi, din punctul ei de vedere, timpul ei urma să se termine în momentul în care noaptea se va aşterne.

Dar având în vedere că era atât de aproape de a prinde criminalul, va face tot ce-i stătea în putinţă pentru a împiedica acest lucru.

CAPITOLUL TREIZECI

Dacă nu ar fi trebuit să se grăbească să oprească un criminal, Kate s-ar fi bucurat de micul şi pitorescul oraş, Moneta. Era poziţionat lângă Lacul Smith Mountain, un lac situat aproape perfect între Munţii Blue Ridge. Faptul că soarele apunea în spatele munţilor făcea ca locul acesta să arate şi mai frumos.

Când trecu prin intersecţia din centrul oraşului, Kate văzu două maşini de poliţie în parcarea benzinăriei din dreapta ei. Palmetto sunase deja la Poliţia Locală din Moneta şi ceru că două echipaje să fie disponibile pe post de întâriri, până când Poliţia Statală va ajunge acolo. Kate le făcu cu farurile în timp ce traversa intersecţia şi aceştia o urmară.

Angel Drive era situat într-o mică subdiviziune, separată de lac printr-o fâşie subţire de pădure care creştea în dimensiune şi se răspândea cu cât ajungea mai aproape de munţi. Pe măsură ce se apropiau din ce în ce mai mult de locuinţa soţilor Coleman, Kate se hotărî în mintea ei

care ar fi cea mai bună abordare. Îşi dădu seama că dacă Jeremy Neely era într-adevăr acolo sau pe drum, nu avea niciun sens să-l sperie cu sirenele aprinse şi maşinile de poliţie care parcau în faţa casei. Având în vedere acest lucru, se decise să-şi parcheze maşina lângă drum, neputând fi observată de pe aleea pavată din faţa casei soţilor Coleman. În spatele ei, maşinile de poliţie procedară la fel.

Abia când coborî din maşină şi se întâlni cu unul din ofiţerii care cobora din prima maşină, îşi dădu seama cât de mult se întunecase. Încă putea vedea fără ajutorul unei lanterne, dar nu pentru mult timp.

— Mulţumesc pentru sprijin, spuse Kate. Eu şi agentul DeMarco vom merge la uşă. Dacă totul este în regulă, asta va fi tot. Îi vom informa cu privire la situaţie şi vă vom ruga să rămâneţi aici până când ajunge Poliţia Statală. Vă puteţi descurca singuri cu supravegherea. Dar dacă vom intra acolo şi vom vedea că am ajuns prea târziu, vom solicita întăriri.

— Ofiţerul Palmetto a spus că acest tip a ucis cinci oameni, spuse poliţistul. Este adevărat?

Kate dădu din cap şi se gândi: „Să ne rugăm că sunt doar cinci...şi nu şapte.”

***

Porniră pe drumul pavat într-o plimbare rapidă. Nu voiau să pară prea grăbite, dar nici prea lejere. Pe măsură ce se apropiau de casă, Kate observă că la parter era lumina

aprinsă, luminând prin fereastra cea mai mare, amplasată de-a lungul părţii din faţă a casei, precum şi pe o parte laterală. Probabil era sufrageria. O altă lumină era aprinsă la etaj.

„Există, cel puţin un semn bun”, se gândi Kate.

Urcară scările în acelaşi ritm, dar zăboviră un moment înainte de a bate Kate la uşă. Ea ridică mâna să facă asta, dar fu oprită de un zgomot ce se auzea de undeva din interior.

Era un ţipăt. Ţipătul unui bărbat.

Kate încercă să intre pe uşa din faţă, dar era încuiată. Uşă era încuiată cu o încuietoare electrică cu pin numeric – unul dintre modelele mai elegante pe care le văzuse. Nu avea să fie la fel de uşor precum bătutul la uşa lui Jeremy Neely. Totuşi, DeMarco încercă. Ea lovi uşa cu piciorul, lucru ce o făcu să tremure destul de bine, dar nu o deschise.

„Şi aşa s-a dus surpriza noastră”, se gândi Kate.

În timp ce îşi îndrepta Glock-ul spre încuietoare, se auzi încă un ţipăt. Acesta fu urmat de un al doilea sunet, un fel de geamăt, provenind din gâtul unei femei.

Întorcându-şi capul departe de uşă, trase un glonţ, care trecu prin încuietoare şi prin uşă. DeMarco lovi instant uşa încă o dată, reuşind s-o deschidă.

Intrară în casă printr-un foaier mic care dădea în bucătărie. Şi chiar acolo, în spaţiul dintre bucătărie şi sufragerie, Jeremy Neely era ghemuit pe podea. Într-o

mână, avea un cuţit. În cealaltă, strângea gâtul bărbatului care era imobilizat sub genunchii lui. Bărbatul era întins sub el, chinuindu-se să se elibereze, dar avea o serie de tăieturi pe braţe care îl slăbiseră. O baltă de sânge începuse să se formeze deja pe podea.

Era şi o femeie întinsă pe podea. Stătea pe-o parte, având sânge împrăştiat peste tot, încercând să se ridice, dar incapabilă de a face acest lucru.

Kate avu nevoie de aproximativ două secunde pentru a vedea toate aceste lucruri şi până reuşi să le proceseze, DeMarco trecu deja la acţiune. Kate era uimită de cât de rapidă era femeia. Făcu doi paşi uriaşi înainte şi se puse apoi într-o poziţie ghemuită, ca un înaintaş de fotbal, pregătit să îşi surprindă adversarul.

DeMarco se aruncă spre Neely, ţinta ei. Umărul ei îi lovi pieptul, amândoi ajungând grămadă pe podea. Cu toate acestea, în timp ce cădeau, braţul stâng al lui DeMarco bloca cuţitul lui Neely. Kate văzu că se întâmplă şi se repezi în faţă, strâmbându-se şi sperând ca lama să nu fi atins nicio arteră.

Neely profită de şocul lui DeMarco şi o împinse. Ridică apoi cuţitul pentru a-l înfige în pieptul ei, dar Kate ajunse la el la timp. Ea îşi ridică genunchiul foarte sus, lovindu-l pe Neely în partea inferioară a maxilarului. El se clătină, aproape căzu, reuşind să se sprijine de marginea barului din bucătărie.

Vru să atace din nou, dar Kate îşi blocă genunchii pe loc şi se aşeză, la mai puţin de trei metri de el, într-o poziţie perfectă a trăgătorului.

— Mişcă-te şi o să trag, spuse ea.

Neely păru să se gândească la asta pentru o clipă. În secundele care plutiră în aer, Kate vru cu disperare să evalueze situaţia. Se temea că femeia – care părea a fi doamna Coleman – va muri într-o doar câteva momente. De asemenea, nu avea idee cât de grav fu rănită DeMarco. Cu colţul ochiului, o văzu pe DeMarco ridicându-se în picioare. Chiar şi fără a-şi lua ochii de la Neely, văzu că DeMarco îşi ţinea braţul tăiat aproape de corp.

— Lasă cuţitul, Jeremy, spuse Kate. Ştim ce le-ai făcut celorlalte familii. Orice vei face din acest moment va înrăutăţi situaţia pentru tine.

El zâmbi, de parcă tocmai ce primise o veste grozavă. Şi apoi, într-o fracţiune de secundă, întoarse cuţitul, ţintind direct spre DeMarco.

Kate îşi coborî ţinta şi apăsă pe trăgaci. Glonţul îl nimeri pe Neely chiar deasupra genunchiului. Piciorul lui cedă, prăbuşindu-se la podea. DeMarco se aruncă de îndată cu toată greutatea pe spatele lui.

În timp ce Kate îngenunche pentru a-l încătuşa cu mâinile la spate, poliţiştii care aşteptau afară la capătul aleei, intrară în grabă pe uşă cu armele scoase. Kate presupuse că primul foc de armă, cel pe care-l trase în încuietoare, îi alertase.

„Nu ar fi trebuit să le ia mai multe de douăzeci de secunde pentru a ajunge aici”, se gândi Kate. „Oare numai atâta timp trecuse?”

— Sunt în regulă aici momentan, spuse Kate, închizând cătuşele. Chemaţi o ambulanţă. Avem o femeie care pare a fi într-o stare critică şi un agent FBI rănit.

Kate se uită la DeMarco pentru a-i analiza situaţia, dar văzu că tânăra agentă era îngenuncheată lângă doamna Coleman. Între timp, domnul Coleman privea în jur, aflându-se în stare de şoc. Kate nu credea că tăieturile pe care le suferise i-ar putea pune viaţa în pericol, dar cu siguranţă calvarul îl dezorientă.

— De ce?

Întrebarea veni de la podea, din gura lui Jeremy Neely.

— Scuzaţi-mă? spuse Kate.

— De ce? De ce nu m-au iubit?

Din motive pe care nu şi le putea explica, un val de milă o invadă. Trebuia să se depărteze de Neely. În schimb, se concentră pe DeMarco. Braţul ei stâng sângera puternic, cu rana situată pe partea din spate a braţului superior.

— Trebuie să oprim sângerarea, spuse DeMarco.

— O s-o oprim, spuse ea. Dar trebuie să o ajutăm pe ea mai întâi.

Ochii doamnei Coleman erau deschişi, dar păreau că privesc undeva foarte departe, undeva de partea cealaltă a tavanului. Era sânge peste tot – pe obrajii ei, pe pieptul ei, pe podea.

— Ruth...

Soţul ei începu să-şi revină. Kate încercă să se concentreze asupra lui, să-i distragă atenţia înainte de a vedea starea în care se afla soţia sa.

Totuşi, Kate se mişcă puţin prea încet. Domnul Coleman văzu starea în care se afla soţia sa şi ceva în interiorul lui se rupse. Un sunet sinistru străpunse întreaga casă, în timp ce Kate, DeMarco şi poliţistul local făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a opri sângerarea lui Ruth Coleman.

Ţipetele soţului erau stridente şi sfâşietoare. Umplură casa şi capul lui Kate până când, cinci minute mai târziu, sunetul sirenelor şi al ambulanţelor care se apropiau reuşiră să-l acopere.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Kate stătea în mica sală sterilă de spital cu DeMarco, uitându-se la telefon. Era ora 8:55 şi se uita la un ecran cu text gol şi cu numele Allen deasupra lui. Se gândi timp de aproximativ un minut ce să-i spună şi, în cele din urmă, decise să-i scrie următoarele: Deci sunt groaznică. Munca m-a chemat din nou la datorie. Acelaşi caz. Dar l-am rezolvat. Asta înseamnă că nu putem ieşi la cină. Îmi pare atât de rău.

Trimise mesajul şi se uită apoi la DeMarco. Stătea chiar pe marginea micului pat de examinare. Avea un pansament înfăşurat în jurul braţului, acolo unde fusese tăiată. Nu pierduse prea mult sânge şi, deşi rana era destul de adâncă, fu uşor remediată cu şaisprezece cusături.

— I-ai trimis mesaj fiicei tale? întrebă DeMarco.

— Nu. Iubitului.

DeMarco dădu din cap, încruntându-se.

— A fost dur pentru tine, nu-i aşa? Să încerci să echilibrezi toate lucrurile astea.

— Da. Dar încep să prind frâiele. Trebuie doar să nu mai dezamăgesc persoanele din jurul meu care trăiesc vieţi normale. Şi eu...aşteaptă. Stai aşa. Tu eşti cea care a fost înjunghiată în braţ. De ce naiba îţi faci griji pentru mine?

DeMarco ridică din umeri şi se uită la podea.

— Când eram mică, mama obişnuia să-mi spună poveşti despre cum aproape că nu a vrut să-şi întemeieze o familie. Cânta la chitară într-o trupă care aproape că a ajuns celebră. Mi-a spus cum a admirat-o dintotdeauna pe Stevie Nicks...cântăreaţa de la Fleetwood Mac.

— Da, ştiu cine e.

— Ei bine, mama o avea pe Stevie ca şi un model de rol principal feminin într-o trupă. Şi Dumnezeule, asta va suna mult mai siropos decât aş fi vrut, dar...tu eşti Stevie Nicks a mea, Kate. În momentul în care am ajuns să lucrez ca şi agent în Departamentul de Crime Violente, am început să analizez cazurile tale mai vechi, să învăţ de la tine şi să sap în dosarele tale. Deci da...o să îmi fac griji pentru tine. Faptul că te-ai întors din pensie pentru a face lucruri ca cele din noaptea asta, mă dă pe spate.

— Mulţumesc pentru asta, spuse Kate, simţind cum ochii ei se umplu de lacrimi.

Dacă Melissa ar avea aceeaşi părere despre mine.

Telefonul îi sună în mână. Se uită în jos şi văzu că Allen îi răspunse la mesaj. Înţeleg. O lăsăm pe altădată. Sună-mă când vii înapoi.

Era uşurată să vadă că el reacţionase atât de bine dar, în acelaşi timp, se simţi ca şi cum profita de el. Se gândi să-i scrie lui Melissa pentru a o pune la curent cu ultimele întâmplări, dar se decise să n-o facă. Melissa nici măcar nu ştia că fusese chemată înapoi în Roanoke. Gândindu-se la ele, Kate îşi dădu seama că Melissa nici măcar nu ştia de Allen.

„Nu poate fi un lucru bun că DeMarco ştie deja mai multe despre viaţa mea personală decât propria mea fiică, se gândi Kate.”

Încă uşor zdruncinată de comentariile lui DeMarco, Kate încercă să se gândească la ceva la fel de sentimental pentru a-i spune lui DeMarco, dar fu întreruptă de o bătaie în uşă. După o secundă sau două, uşa se deschise şi Palmetto intră.

— Cum merge treaba? întrebă el.

— DeMarco este o eroină, spuse Kate, întorcându-i astfel complimentul.

— Şaisprezece cusături nu mă fac eroină, susţinu DeMarco. Deşi, o să am o cicatrice în plus şi cicatricile sunt destul de şmechere.

— Mă bucur că nu a fost ceva mai rău. Chiar ai salvat ziua, agent DeMarco. Deci, îţi mulţumesc pentru asta.

— Oricum, am vrut doar să vin şi să vă pun la curent, spuse Palmetto. Neely a mărturisit tot. El îi acuză pe toţi pentru incapacitatea lor de a-l iubi când a fost copil. Când l-au percheziţionat, au găsit în buzunarul ce-l avea la spate o bucată de pătură. El a recunoscut în mod deschis că intenţiona să i-o vâre pe gâtul lui Ruth Coleman. A spus că i-a venit ideea asta atunci când a privit cu câtă uşurinţă tătăl i-a ucis mama. Primele impresii ale poliţiştilor sunt că probabil va pleda pe motiv de nebunie.

— Credeţi că va reuşi? întrebă Kate.

— Habar n-am.

— Totuşi, de ce pătura? întrebă DeMarco.

— Aici apar mai multe nebunii. El spune că a fost singurul lucru pe care l-a avut ca şi copil care l-a făcut să se simtă confortabil şi în siguranţă. Dar, pe măsură ce a crescut şi a văzut cum aceşti oameni, care trebuiau să-l iubească, nu-l iubeau în modul în care considera el necesar, pătura a început să capete un nou sens. O ura. Voia să folosească ca ajutor la crime, un lucru pe care la un moment dat l-a considerat ca un fel de refugiu.

— Sună groaznic, spuse DeMarco.

— În ceea ce-o priveşte Ruth Coleman, a pierdut mult sânge şi două artere majore au fost atinse. O rană prin înjunghiere i-a ratat inima cu mai puţin de doi centimetri. Are şi un plămân perforat. Este considerată a fi în stare critică, dar am vorbit cu medicul care a supravegheat-o când a ajuns la spital. S-ar putea să nu fie chiar atât de grav pe cât pare.

— Asta e o veste fantastică, spuse Kate.

— Este, fu de acord Palmetto. Se uită apoi la DeMarco şi spuse: Vă deranjează dacă o fur pe agent Wise pentru o secundă?

— Nicio problemă, spuse DeMarco.

Palmetto deschise uşa şi o conduse pe Kate în hol. Merse încet înainte şi avea o privire preocupată pe faţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate. Este totul în regulă?

— Da, cazul este practic rezolvat datorită vouă. Dar e vorba de altceva...ceva ce voiam să vă întreb. Ştiu că nu sunteţi din DC şi toate cele, dar m-am gândit că nu ar fi rău să vă întreb dacă vreţi să luaţi cina cu mine înainte să plecaţi.

Fu total luată prin surprindere şi presupunea că expresia de pe faţa ei exprima acest lucru foarte bine. Privirea preocupată a lui Palmetto se transformă într-una prin care-şi cerea scuze, în timp ce Kate încerca să-şi găsească cuvintele potrivite.

— Îmi pare rău, spuse Palmetto. Am observat că nu purtaţi niciun inel. Am crezut că ar fi în regulă să întreb.

— Oh, este. Şi sunt flatată, dar am deja pe cineva acasă. Şi sinceră să fiu, între voi fie vorba, chiar dacă nu aş fi avut pe cineva acasă, nu ştiu că aş fi făcut acest lucru. Viaţa mea este o harababură totală în momentul de faţă. Am nevoie să găsesc un echilibru şi...

— Ce?

— Nimic, spuse ea cu un chicot. Aproape că m-am plâns foarte mult la dumneavoastră.

— Nu ar fi fost nicio problemă.

— În ceea ce priveşte cina, va trebui să refuz. Dar mulţumesc de întrebare...serios. Câteodată, asta e tot ce are nevoie o femeie pentru a se simţi apreciată.

— Sunteţi destul de incredibilă, agent Wise. Nu cred că nu vă simţiţi apreciată.

Dacă Allen nu ar fi aşteptat-o acasă, l-ar fi sărutat pe Palmetto chiar atunci. Nu pentru că simţea o atracţie sau o dorinţă puternică faţă de el, ci pentru că astea erau cuvintele pe care avusese nevoie să le audă încă de când ieşise din perioada întunecată prin care trecuse după ce soţul ei, Michael, fusese ucis.

— Mulţumesc, spuse Kate. Pentru observaţii şi ajutorul acordat cazului.

El dădu din cap, înţelegând că observaţia ei puse capăt discuţiei despre relaţii, plasându-i înapoi pe poziţii oficiale. A fost o plăcere să vă întâlnesc, agent Wise. Şi pe DeMarco, de asemenea. Să vă întoarceţi acasă în siguranţă.

Acestea fiind spuse, el îşi continuă drumul pe hol. Kate îl urmări pentru o vreme înainte de a se întoarce la DeMarco. Când ajunse înapoi în cameră, asistenta era acolo şi îi înmâna lui DeMarco actele de externare.

— Ce voia Palmetto? întrebă DeMarco, ridicându-şi privirea din formulare.

— Nimic.

— E totul în regulă?

Kate zâmbi. Se uită la braţul lui DeMarco. Se gândi la Melissa, Michelle şi Allen. Se gândi la soţii Coleman, împreună şi în viaţă într-o altă parte a spitalului.

— Da, spuse Kate cu un zâmbet sincer. Totul este bine.

***

După ce părăsiră spitalul, Directorul Duran sunase pentru a vedea care este situaţia şi îi solicită lui Kate să se întoarcă în DC pentru o scurtă întâlnire. Ea aştepta cu nerăbdare să se întoarcă la Allen cât mai repede posibil, dar acceptă să meargă până acolo.

Şi uite aşa ajunse să ia liftul spre biroul lui Duran luni după-amiază. O parte din ea era foarte emoţionată, întrebându-se dacă nu cumva întrecuse măsura sau îşi depăşise limitele în prinderea lui Jeremy Neely.

„Ar putea fi un fel de plângere sau nemulţumire îndreptată împotriva mea referitoare la acest ultim caz”, se gândi ea. Apoi, după acel gând îi veni altul: „De unde vine toată negativitatea asta? Nu te-ai îndoit niciodată atât de mult de tine înainte să te pensionezi...”

— Agent Wise, bine ai venit înapoi. Mă bucur că tu şi agentul DeMarco aţi reuşit să veniţi înapoi relativ nevătămate. Ai vorbit azi cu DeMarco?

— Da, am vorbit. Crede că e ridicol că trebuie să stea acasă o săptămână întreagă din cauza unei tăieturi pe mână.

Duran zâmbi.

— Ştii, agentul DeMarco îmi aminteşte de un alt agent pe care îl cunosc destul de bine.

— Ea e mult mai inteligentă şi mai curajoasă decât mine, spuse Kate.

— Deci îţi place de ea ca şi agent?

— Bineînţeles. Dacă nu aş fi cunoscut-o şi mi-ai spus că lucrează pentru Birou de aproximativ doi ani, nu te-aş fi crezut.

Duran bătea cu nerăbbdare degetele pe dosarul din faţa lui şi i-l înmână lui Kate.

— Aruncă o privire peste dosarul ăsta şi spune-mi ce crezi.

Luă dosarul şi îl deschise; înăuntru erau doar două foi. Şi după ce se uită, timp de cinci secunde, la prima foaie, înţelese despre ce era vorba. Se uită la Duran, asigurându-se că nu-şi bătea joc de ea.

— Repunere în funcţie? întrebă ea.

— Asta e tot ce am putut face, având în vedere faptul că te-ai pensionat. Nu ai demisionat şi nu ai fost concediată.

Dar, de asemenea, nu te-am angaja sub formă de angajat nou. Aşadar, da...consideră că asta este solicitarea oficială a Biroului de a reveni pe post de agent cu normă întreagă. Şi luând în considerare ceea ce mi-ai spus astăzi, aş vrea ca agentul DeMarco să-ţi fie parteneră cu normă întreagă.

Kate se uită peste formulare şi fu cuprinsă de aceleaşi emoţii pe care le simţise când Palmetto o complimentase atât de generos pe holul spitalului. O făcea să se simtă apreciată. O făcea să se simtă dorită.

Dar ştia că nu putea. Sau putea?

— Nu mă pot muta înapoi în DC, spuse ea. M-am mutat în Richmond pe termen lung. Familia mea este acolo...nepoata mea nou-născută şi tot.

— Putem să rezolvăm asta, spuse el. Nu e vorba doar de mine, agent Wise. Chiar şi superiorii mei cred că eşti încă un agent valoros. Ştiu că mulţi agenţi se pensionează şi revin pentru a ajuta la cercetare şi predare. Şi, deşi te-ai descurca grozav să faci asta, abilităţile tale vor fi irosite. Am simţit asta când am fost la întâlnirea de săptămâna trecută, unde i-ai ghidat pe acei agenţi tineri către un răspuns în cazul cu răpirile de copii – un răspuns care, aş putea adăuga, a condus la o arestare în această dimineaţă.

Ea oftă şi închise dosarul.

— Pot să mă gândesc puţin la asta?

— Desigur. Nu te grăbi. Şi din nou, apreciez cu adevărat munca pe care ai depus-o în ultimele două cazuri.

— Mulţumesc.

— Asta e tot momentan, spuse Duran. Îmi pare rău că te-am făcut să vii în DC pentru întâlnirea asta scurtă.

— Este în regulă, spuse ea, prinzând dosarul de margini. A meritat.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Era prima oară când făcea pesto de la zero şi lui Kate i se părea că era al naibii de bun. Îl turnă dintr-o oală într-un bol de ceramică şi îl aşeză pe masă lângă salată. Întreaga casă mirosea a macaroane coapte şi pâine cu usturoi. Uşa din spatele era deschisă, o uşoară briză intrând în casă prin uşa de sită. În timp ce stătea la masă, asigurându-se că rata nimic, briza care intră înăuntru o făcu să îngheţe pentru o clipă.

„Sunt fericită şi aici”, se gândi ea.

Zâmbi şi merse la raftul cu vin din bucătărie. Luă de pe raft o sticlă de vin alb şi o sticlă de vin roşu. Le aşeză pe masă chiar când cineva bătu la uşa din faţă.

— Intră! strigă ea.

Uşa se deschise şi Allen intră. El căra o pungă mică de plastic şi şase beri. O ridică în sus şi dădu din umeri.

— Nu ştiam dacă ar trebui să aduc vin sau bere.

— Ambele sunt în regulă, spuse Kate.

Merse să-l întâmpine la uşă, luă punga de plastic şi îl sărută pe buze. Era un sărut rapid, dar Allen o apucă de braţ cu mâna pe care acum o avea liberă şi o trase înapoi spre el. El o sărută din nou, de data aceasta lent. Când se depărtară, Kate se simţi plăcut ameţită.

— Sincer să fiu, spuse Allen, am adus berea pentru mine. Mă gândeam că dacă conversaţia devine penibilă, pot să mă strecor, să dau două pe gât şi să mă întorc mult mai relaxat.

— Nu cred că va fi nevoie, spuse ea rânjind. O să-mi cunoşti fiica şi nepoata...nu părinţii.

— Da, aşa e, cred. Totuşi...

— De ce nu mergi să-ţi deschizi una acum şi vom vedea cum decurg lucrurile.

— Da, doamnă, spuse el, scoţând o bere şi deschizând-o. Te pot ajuta cu ceva?

— Pahare de vin. În dulap.

Allen merse să ia paharele şi apoi scoase brioşele din punga de plastic pe care o adusese. Le cumpărase pentru că ştia de la Kate că Melissa are o slăbiciune pentru brioşe.

— O să-i spui despre oferta pe care ţi-a făcut-o directorul tău? întrebă Allen.

— Cred că da, spuse Kate în timp ce scotea macaroanele din cuptor. Va fi de acord. Vreau să le spun despre asta, ei şi soţului ei, ca să putem colabora cu toţii şi să găsim o modalitate de a echilibra toate lucrurile.

Înainte ca Allen să poată răspunde, se auzi o altă bătaie în uşă. De data aceasta, se deschise fără ca răspunsul lui Kate să fie necesar. Melissa şi Terry intrară, iar Terry o căra pe Michelle pe umeri. Făcu doi paşi înăuntru şi ochii i se lărgiră.

— Omule bun, miroase delicios aici!

Kate merse s-o ia pe Michelle de la Terry. Copilul merse la ea fără a face gălăgie, zâmbindu-i în semn de recunoaştere. Când Kate îi oferi lui Michelle degetul ei, bebeluşul o strânse uşor de deget.

— Îmi pare rău, spuse Melissa, în timp ce se apropia de Allen. Când mama o vede pe Michelle, restul lumii dispare. Eu sunt Melissa.

Allen întinse mâna şi făcură cunoştinţă.

— Eu sunt Allen. Am auzit multe despre tine şi Michelle, aşa că sunt fericit să te cunosc, în cele din urmă.

Terry trebuie să dea mâna următorul cu Allen. Allen îi oferi lui Terry o bere, pe care o acceptă, şi asta fu suficient pentru a sparge gheaţa.

Kate intră înapoi în bucătărie cu nepoata ei în braţe. Melissa şi Terry îi puneau lui Allen o grămadă de întrebări, întrebări care nu erau nici inconfortabile, nici private. Kate se alătură, în timp ce Michelle începu să îi lovească bărbia cu mâinile ei dolofane.

— Sunteţi pregătiţi să mâncaţi? întrebă ea.

— Arată uimitor, mamă, spuse Melissa. Mulţumim.

Când se aşezară toţi, Allen trecu pe lângă ea şi o pupă rapid pe obraz. Părea a fi natural. Se simţea drăguţ şi confortabil. Observă că Melissa văzuse asta şi îi zâmbea.

„Da, asta merită păstrat”, se gândi ea. „Se merită să lupt pentru echilibrul ăsta”.

Adevărul era că munca umplea un gol în interiorul ei pe care familia nu reuşea. Părea a fi un adevăr crud, dar era totuşi adevărul. Dar îi luase atât de mult timp, după ce îşi pierduse un soţ şi avusese o relaţie tensionată cu Melissa, pentru a înţelege că şi opusul era adevărat.

Familia îi oferea ceva ce slujba nu putea. Iubire, sprijin şi un sentiment de acasă care nu venea cu niciun obiectiv sau nicio aşteptare.

Kate înţelegea asta acum cu adevărat. Şi ştia că poate învăţa să echilibreze totul.

Şi cu ajutorul acelui echilibru, poate că va deveni un agent mai bun.

Desigur, avea să accepte oferta lui Duran. Putea să nege cât voia, dar în adâncul inimii era un agent FBI – şi va fi până când va ajunge imobilizată la pat.

De acum încolo, Kate Wise nu mai avea de gând să privească trecutul carierei sale cu nostalgie şi dor.

La urma urmei, nu lăsase totul în urma ei.

DISPONIBILĂ ACUM!

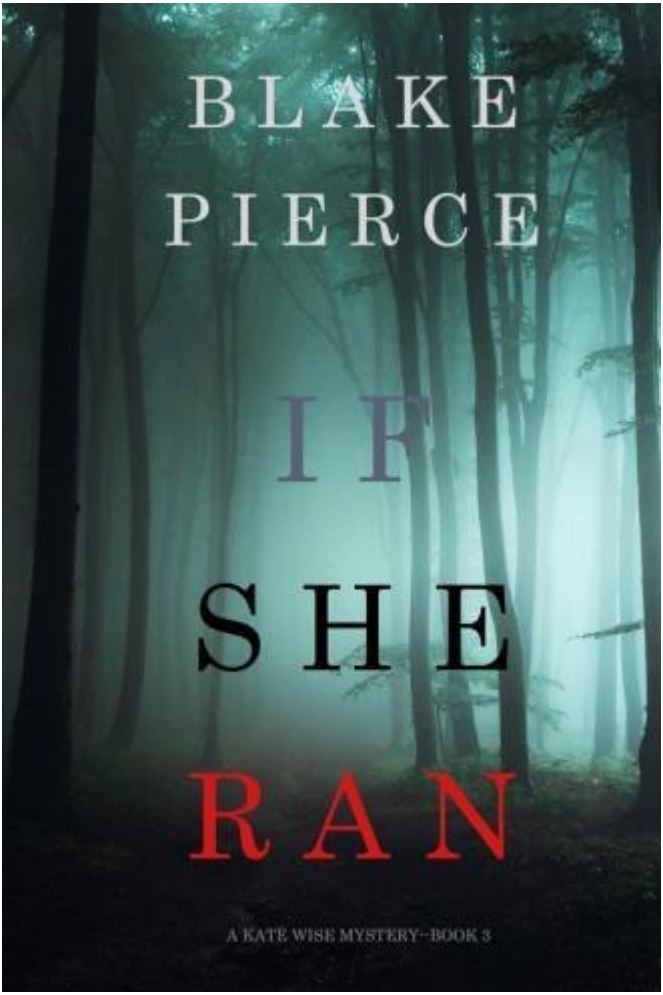

DACĂ AR FI FUGIT

(Aventurile Lui Kate Wise – Volumul al treilea)

„O capodoperă a genurilor thriller şi mister. Blake Pierce a făcut o treabă minunată dezvoltând personaje cu o latură psihologică atât de bine descrisă, încât te simţi de parcă poţi pătrunde în interiorul minţii lor, trăind propriile lor temerile şi sărbătorind succesul lor. Plină de întorsături neaşteptate, această carte vă va ţine treji până la sfârşitul ultimei pagini.

-— Recenzii de Cărţi şi Filme, Roberto Mattos (despre Odată Plecată)

DACĂ AR FI FUGIT (Aventurile Lui Kate Wise) este cartea cu numărul 2 dintr-o nouă serie de thrillere psihologice scrisă de autoarea de succes, Blake Pierce, al cărei bestseller # 1 Odată Plecată (Volumul Întâi) (descarc-o gratuit) a primit peste 1.000 de recenzii de cinci stele.

Agentul FBI, Kate Wise, în vârstă de 55 de ani este nevoită să se întoarcă din pensie când un al doilea soţ, dintr-o suburbie bogată, este împuşcat mortal în drum spre casă. Este oare doar o coincidenţă?

Pe parcursul întregii sale cariere, Kate fusese bântuită de un caz, un caz pe care nu reuşise să-l rezolve.

Acum, 10 ani mai târziu, un al doilea soţ este ucis în exact acelaşi fel – şi din acelaşi orăşel.

Care este legătura?

Şi poate oare Kate să se revanşeze şi să rezolve cazul înainte de a ajunge într-un punct mort din nou?

Un thriller plin de acţiune, care te va ţine cu inima la gură, DACĂ AR FI FUGIT este cartea cu numărul 3 dintr-o nouă serie captivantă, care nu îţi va permite să laşi cartea din mână.

Volumul #4 din seria AVENTURILE LUI KATE WISE este acum disponibil!

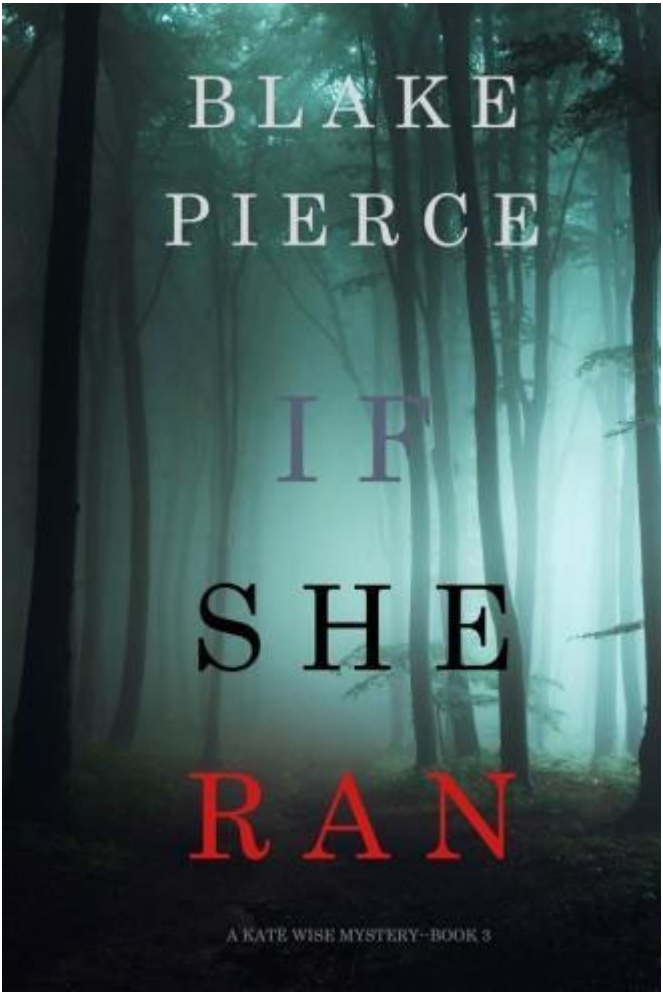

DACĂ AR FI FUGIT

(Aventurile Lui Kate Wise – Volumul Al Treilea)

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane poliţiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărţi (şi numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane poliţiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste, AVERY BLACK, care cuprinde şase cărţi; autoarea seriei de romane poliţiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărţi; autoarea seriei de romane poliţiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărţi (şi numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane poliţiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă); şi autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărţi (şi numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată şi fană de-o viaţă a genurilor thriller şi mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, aşa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe şi pentru a păstra legătura.

CĂRŢI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIŢISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ŞTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIŢISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNŢUITĂ (Cartea #2)

CUPRINS

PROLOG

CAPITOLUL UNU

CAPITOLUL DOI

CAPITOLUL TREI

CAPITOLUL PATRU

CAPITOLUL CINCI

CAPITOLUL ŞASE

CAPITOLUL ŞAPTE

CAPITOLUL OPT

CAPITOLUL NOUĂ

CAPITOLUL ZECE

CAPITOLUL UNSPREZECE

CAPITOLUL DOUĂSPREZECE

CAPITOLUL TREISPREZECE

CAPITOLUL PATRUSPREZECE

CAPITOLUL CINCISPREZECE

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

CAPITOLUL OPTSPREZECE

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

CAPITOLUL DOUĂZECI

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

CAPITLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

CAPITOLUL TREIZECI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI